

อินธิพลดของสังคมต่อหัวศัลคติของวัยรุ่น

รายงานการวิจัยฉบับที่ ๑๘

ของ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการก้าวหน้าเรื่องเด็ก

ԱՅԻՉՈՒՄ ԽԵՂԱԿԱՆ ՎԵՐԱԿԱՐԱՎԱՐ

108

ՀՊ ԽՌՇՉՈՅԵՍՏՎԱՆԵՑ

ԽԲԱՅՈ ԽԲԱՌ

ԽԵԼՈՅՆԻ ԽԵԼՈՅՆ

ԲԵՐ

ԴԵՐԵՎԱՐԱԿԱՆ ՎԵՐԱԿԱՐԱՎԱՐ

คำนำ

การศึกษาakanคว้าเกียวกับความรู้สึกนึกคิดของเด็กไทยวัยรุ่นที่มีต่อตนเอง และบุคคลต่าง ๆ เช่น บิดา มารดา ครู เพื่อน บุคคลอื่น และสังคมโดยส่วนรวม นับเป็นเรื่องที่สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ให้ความสนใจเป็นอย่างมากเวียงหนึ่ง ฉะนั้นในปี 2510 สถาบันจึงได้ริบมโครงการวิจัยเกียวกับสังคมของเด็กไทยวัยรุ่นขึ้น โดยเน้นหนักไปในการศึกษาทักษะคิด ของเยาวชนต่อบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็ก ความวิถีกังวลต่าง ๆ ที่วัยรุ่นกำลังประสบอยู่ และการประเมินค่าตนของเด็กวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ

ผู้ที่ให้การสนับสนุนและเป็นที่ปรึกษาสำคัญของโครงการนี้ คือ ศาสตราจารย์ ดร. ละม้ายมาศ ศรทัตต์ ขณะดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กในเวลานั้น การดำเนินการค้นคว้าเรื่องนี้ในระยะแรก ซึ่งได้แก่การสร้างแบบสอบถาม การเก็บข้อมูลและการจัดทำที่ก็เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้รับผิดชอบได้แก่ ดร. กานุจนา หาสิৎพันธ์, รองศาสตราจารย์ บุญยิ่ง เจริญยิ่ง, อาจารย์คงเดือน เลขยานนท์ และ อาจารย์วรวิทย์ คอมแท๊ต ผู้ร่วมดำเนินการในระยะหลังที่เกียวกับการวิเคราะห์ข้อมูล ดร. ระพินทร์ โสมนะพันธ์ เป็นผู้เขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์และวิเคราะห์ข้อมูลจนแล้วเสร็จ สำหรับการแปลผลและเขียนรายงานนั้น รับผิดชอบสำคัญได้แก่รองศาสตราจารย์บุญยิ่ง เจริญยิ่ง และ ดร. คงเดือน (เลขยานนท์) ทั้นรุ่มนวิน

อนึ่งในการเก็บข้อมูลจากนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนต่าง ๆ ดังปรากฏรายชื่อในภาคผนวกได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก จึงขอถือโอกาสแสดงความขอบคุณ ครู อาจารย์ และนักเรียน ที่ให้ความช่วยเหลืออันเป็นประโยชน์ ในการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ด้วย

ศาสตราจารย์ ดร. บรรจง สุวรรณพัท

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

สารบัญ

คำนำ

บทที่ 1 บทนำ	ความมุ่งหมายของการวิจัย
	ความสำคัญของการวิจัย
	ขอบเขตของการวิจัย
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า
	การวิจัยในต่างประเทศ
	การวิจัยในประเทศไทย
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล
บทที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและการวิเคราะห์	การวิเคราะห์ข้อมูล
	รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	ทัศนคติที่บิดามารดาและครู
	อิทธิพลของบิดามารดาและครู
	ความคาดหวังในผลของการกระทำการพิเศษที่ร้ายแรง
	ทัศนคติต่อเพื่อน
	ความกังวลใจของวัยรุ่น
บทที่ 4 สรุปผลการวิเคราะห์อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	ความมุ่งหมายในการวิจัย
	กลุ่มตัวอย่าง

ପ୍ରମାଣ

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทที่ 1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	1
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
คำจำกัดความศักย์ภาพ	3
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า	3
การวิจัยในต่างประเทศ	3
การวิจัยในประเทศไทย	5
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย	11
กลุ่มตัวอย่าง	11
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	13
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	13
บทที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์	14
การวิเคราะห์ข้อมูล	14
รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล	15
ทัศนคติต่อปิดมารดาและครู	15
อิทธิพลของปิดมารดาและครู	18
ความคาดหวังในผลของการกระทำความผิดที่ร้ายแรง	22
ทศ คติต่อเพื่อน	29
ความกังวลใจของวัยรุ่น	36
บทที่ 4 สรุปผลการศึกษาค้นคว้ากิปรายผลและข้อเสนอแนะ	66
ความมุ่งหมายในการวิจัย	66
กลุ่มตัวอย่าง	66

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
อภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	
ก. แบบสอบถาม 2 ชุด	81
ข. ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรตามแบ่งตามเพศ ประเภท ของโรงเรียนและฐานะของครอบครัว	125
ค. รายชื่อโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือ	137

สารบัญ ตารางตัวเลข

ตาราง 1	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม โรงเรียนเอกเพศ (หญิงล้วน ชายล้วน) และโรงเรียนสหศึกษา และตามฐานะทางเศรษฐกิจ	หน้า 12
ตาราง 2	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ตัวแปรตามคือ ทัศนคติต่อบิดา มารดา และครู จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	16
ตาราง 3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ตัวแปรตามคือ อิทธิพลของบิดา มารดา และครู จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	20
ตาราง 4	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของความคาดหวังในผงของภาระทำพิษ ที่ร้ายแรงของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	25
ตาราง 5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้กัวแปรตามคือ ลักษณะต่าง ๆ ของเพื่อนที่เลือกคบ จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	32
ตาราง 6	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยกัวแปรตามคือ ทัศนคติต่อเพื่อนต่างเผด็จ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	36
ตาราง 7	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้กัวแปรตามคือ ความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากการคลั่งต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	40
ตาราง 8	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยมีตัวแปรตามคือ ระดับความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษาจากครอบครัวฐานะสูง กลาง และต่ำ	45
ตาราง 9	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยกัวแปรตาม คือ การให้ความสำคัญต่อเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	50

ตาราง 10	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยตัวแปรตาม คือ การเปรียบเทียบคนเองกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ	57
ตาราง 11	การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยมีตัวแปรตามคือ การแสดงออกต่าง ๆ เมื่อเกิดความกังวลใจ ของนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะสูง กลาง และต่ำ...	64

บทที่ 1

บทนำ

ในปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ได้รุกหน้ากว่าความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา และเป็นสาเหตุสืบเนื่องให้เกิดความยุ่งยากในการสืบความหมายและความคิดเห็นระหว่างกันมากยิ่งขึ้น บัญหาความยุ่งยากที่ปรากฏในผลของการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นส่วนมากรู้สึกว่า· บัญหาส่วนใหญ่เนื่องมาจากผู้ใหญ่ไม่เข้าใจตัวเองคนทั้งนี้แสดงว่าผู้ใหญ่และเด็ก ไม่สามารถสนองความต้องการของกันและกันอย่างมีประสิทธิภาพอาจเป็นเพราะผู้ใหญ่ใช้ประสบการณ์ในอดีตมาแก้ไขบัญหาปัจจุบัน จึงไม่สามารถจะเข้าใจความคิดเห็นและความมุ่งหวังของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน ได้เพียงพอ

ผู้ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นต่อจากบ้านการศึกษาคือครู ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และอบรมศีลธรรมจรรยาเก้เด็กภายในโรงเรียนเพื่อให้เด็กวัยรุ่นสามารถรับผิดชอบต่อสังคมเมื่อถึงวัยผู้ใหญ่ บรรยายศาสตร์ทางสังคมภายนอกในโรงเรียนที่มีคุณภาพจะช่วยบันหลpornเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยต้นทั่วไปหากความรู้ ให้สามารถปรับปรุงตัวเอง รู้จักควบคุมพฤติกรรมของตน และรู้จักไฟหางสิงที่เป็นคุณค่าของชีวิตตนการ เพื่อฝึกตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ได้

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้มองเห็นความสำคัญของอิทธิพลทางสังคมต่อพัฒนาการของเด็กวัยรุ่น จึงได้ศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อผู้ที่อยู่ในแวดล้อมตัว ซึ่งได้แก่บิดา มารดา ครู เพื่อน และบุคคลอื่นๆ ภายในครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางศึกษาทำความจริง เกี่ยวกับความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน และเพื่อที่จะได้ข้อเท็จจริงต่างๆ อันอาจนำมาประกอบการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมให้มีคุณภาพเหมาะสมสมกับความเป็นอยู่ของเด็ก เพื่อมุ่งให้เด็กวัยรุ่นได้รู้จักตัวเองอย่างดีและถูกต้อง และจัดโอกาสให้เด็กวัยรุ่นได้พัฒนาตัวเองในกิจกรรมที่เหมาะสมสมกับวัฒนธรรมไทย อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมได้.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยเรื่องเด็กวัยรุ่นนี้ มีความมุ่งหมายพ่อจะสรุปได้ดังท่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อ บิดา มารดา ครูและเพื่อน ของเด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และต่ำ ในโรงเรียนที่มีนักเรียนชายล้วน นักเรียนหญิงล้วน (รวมเรียนในที่นี้ว่าโรงเรียนเอกเพศ) และโรงเรียนสหศึกษา

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของบิดา มารดา กรุและเพื่อน ที่มีต่อกลุ่มเด็กวัยรุ่นชาย หญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปริมาณความเกรงกลัว บิดา มารดา กรุ เพื่อน คนอื่น ๆ ก្នុង และการลงโทษทางศาสนาของกลุ่มเด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะเด่น ๆ ของเพื่อนที่เด็กวัยรุ่นชายหญิง ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา เห็นว่าเป็นลักษณะใดเด่น น่าคบหาสมาคม รวมทั้งทัศนคติที่เพื่อนต่างเพศตัว
5. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสาเหตุและสิ่งที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในกลุ่มเด็กวัยรุ่นชายหญิง ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา
6. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการประเมินค่าตนเอง และความคิดเห็นในเรื่องความสำคัญของ การศึกษา ความประพฤติ ฐานะ รูปร่างหน้าตา และสังคมปฏิบัติของกลุ่มเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่ มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา
7. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวิธีตอบสนองความกังวล ใจของกลุ่มวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และท่า ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยเรื่องวัยรุ่นจะช่วยให้บิดา มารดา กรุ ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องในการศึกษาได้พิจารณาเบื้องหน้าทางสังคม และทางอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น ได้อย่างถูกต้องตรงกับชีวิตจริงในปัจจุบันและจะได้ใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางลดบัญชาความขัดแย้ง อันเกี่ยวกับการใช้อำนาจควบคุม พฤติกรรมของเด็ก และเพื่อส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบ้านและโรงเรียน
2. ผลงานวิจัยเรื่องราวดวงวัยรุ่นนี้ จะช่วยให้กรุและผู้รับผิดชอบต่อความประพฤติของเด็กวัยรุ่นได้ทราบว่าความวิตกกังวล มีส่วนบันทอนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กวัยรุ่นมากกว่าวัยอื่น ๆ
3. นอกจากนี้ผลงานวิจัยจะช่วยให้เด็กวัยรุ่นรู้จักตัวเอง และเข้าใจสัมพันธภาพระหว่างคน กับเพื่อน ได้ดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ได้จำกัดขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาดังนี้

1. เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
3. เป็นนักเรียนที่ครุประชำชันตัดสินว่าเรียนดีเป็นจำนวนครึ่งหนึ่ง และเรียนไม่ดีอีกครึ่งหนึ่ง
4. เป็นนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ (หญิงล้วน ชายล้วน) และโรงเรียนสหศึกษา

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

วัยรุ่น หมายถึงบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 13–19 ปี

เพื่อน หมายถึงบุคคลที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเด็กวัยรุ่น ชอบทำกิจกรรมร่วมกัน เรียนหนังสือด้วยกัน เล่นด้วยกัน และเที่ยวต่างด้วยกัน จะเป็นเพื่อนเดียวกันหรือคนละเพศก็ได้

ความวิตกกังวล หมายถึงสภาพอารมณ์ที่ตึงเครียด หาดกลัวปราชากความสุขสงบทางใจ เนื่องจากมีสิ่งเร้าภายนอก ความกังวลใจ ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วมักทำให้มีอาการเกร็งห้อง หัวเหตุ กระแทบกระเทือนระบบการทำงานของร่างกาย ทำให้ระบบการหายใจ ระบบการย่อยอาหาร และระบบการหมุนเวียนของโลหิตทำงานผิดปกติ เกิดความเมื่อยล้าคิดอะไรไม่เลียบແлемว่องไว ความวิตกกังวลนี้เป็นผลรวมของลักษณะประจำของผู้คน (Trait Anxiety) กับสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดความกังวลใจนั้น ๆ (State Anxiety)

ทัศนคติ หมายถึงความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใด ๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดี (Positive) ขัดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ซึ่งเป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคลหรือสถานการณ์นั้น ๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า

การวิจัยในต่างประเทศ

ชูแอลโลลด (Suehlwold, 1959) ศึกษาเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นในประเทศไทยกับเด็กวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา โดยใช้แบบสอบถาม S R A Form S พบรความแตกต่างระหว่างเด็กสองชาตินี้ ว่า มีสาเหตุเนื่องมาจากการมั่นธรรมต่างกัน เช่น เด็กวัยรุ่นในประเทศไทยมั่นจะตอบว่า “ฉันกลัวการประสบความล้มเหลว” แต่เด็กวัยรุ่นในประเทศไทยมั่นจะตอบว่า “ฉันอยากให้ทัวร์นี้มีผู้นิยมชมชอบมาก และฉันอยากรีบเข้าไปเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อสังคม และต่อพวงพ้องของฉัน”

โอะกากิ (Okaji, 1958) ศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นชาวญี่ปุ่น หลังจากได้ร่วมอภิปรายกันแล้ว เปรียบเทียบทัศนคติของเด็กวัยรุ่นกับของผู้ใหญ่ พบร่วมกันว่าเด็กวัยรุ่นกับผู้ใหญ่ทั้งสองกลุ่มพอใจจะมีชีวิตอย่างคุ้มครองมาก มีบรรยายสร้างสรรค์เป็นแบบลังคอมสัมพันธ์ โอะกากิ สรุปว่าการอภิปรายกลุ่มทำให้เกิดความไม่แน่นอน ทำให้ทัศนคติของเด็กวัยรุ่นเปลี่ยนไป

เอล กูซี่ (El Koussy, 1960) ศึกษาเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นในเมืองและต่างจังหวัดไม่พบความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มนี้ เพื่อพบว่าวัยรุ่นชายสนใจในการใช้คำรามและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากกว่าหญิง และพบว่าเด็กวัยรุ่นยังมีปฏิกริยาต่อต้านการใช้อำนาจของพ่อแม่อよู่

เบรสซินสกา (Brzezinska, 1960) ศึกษาอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเด็กวัยรุ่นในกลุ่มที่ศึกษา ร้อยละห้าสิบ ไม่เชื่อว่าองค์การต่าง ๆ จะช่วยแก้ปัญหาวัยรุ่นได้มาก

ร้อยละสามสิบ ไม่สบายใจต่อการใช้อำนาจบริหารในโรงเรียน ในบ้าน และในสังคม
ร้อยละยี่สิบสอง แสดงความผิดหวัง

ร้อยละสิบแปด ขาดโอกาสที่จะได้รับความเบิกบานใจ

ชอลล์ (Hall, 1904) สรุปจากผลการวิจัยว่าวัยรุ่นเป็นวัยพายุบุ่นเคน มีอารมณ์วุ่นวาย เจ้าคิดเจ้าแก้น์ ตัดสินใจรวดเร็วและรุนแรง การแสดงออกโดยทั่วไปของวัยรุ่น คือชอบแต่งตัวเปลก ๆ ไว้ผมยาว พูดภาษาแสง ดื้อผิดปกติ และคิดมากผิดปกติ

สตอร์ริง (Störring, 1958) ได้ศึกษาความต้องการและสถานภาพของเด็กวัยรุ่นชาวเยอรมัน พบว่าอัตราความเติบโตของเด็กวัยรุ่นรวดเร็วมาก ทำให้เกิดความยากลำบากในการปรับตัวทางบุคลิกภาพ ทั้งพบว่าบัญหาเกี่ยวกับวัยรุ่นในระยะหลัง ๆ นี้ เกิดจากการขาดความสนับสนุนให้พึงตัวเอง และได้รับการปกป่องจากพ่อแม่มากเกินไป

加德納 (Gardner, 1957) เชื่อจากการศึกษาวัยรุ่นอเมริกันว่าในสังคมอเมริกันยังขาดมาตรฐานทางคุณค่า จึงทำให้เด็กวัยรุ่นประสบความลำบากในการแก้ปัญหาของตนเนื่องจากมีความขัดแย้งกันระหว่างกฎเกณฑ์มาตรฐานของสังคมกับความรู้สึกในใจของเด็กวัยรุ่น

โคลเมน (Colemen, 1962) ได้ศึกษาอิทธิพลของบรรยายการทางสังคมที่มีต่อความคิดเห็นของวัยรุ่นเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อตนเองและต่อเพื่อน โคลเมนศึกษาวัยรุ่นในโรงเรียนสิบแห่งในเมืองขนาดต่าง ๆ กัน ผลที่น่าสนใจพอสรุปได้ดังนี้ คือ วัยรุ่นชายเชื่อว่า การที่ตนจะเป็นผู้กว้างขวางในหมู่เพื่อนนักเรียนนั้น จะต้องมีบุคลิกลักษณะที่ มีชื่อเสียงตี และเป็นนักกีฬา ส่วนวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญแก่บุคลิกลักษณะ รูปร่างหน้าตาตี และการแต่งกายสวยงาม

จากการใช้แบบสอบถามสังคมมิติพบว่า วัยรุ่นหญิงที่มีเพื่อนเลือกบันอยู่จะมีความพอใจในตนเองน้อย ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเพื่อนและการประเมินค่าตนเองนี้ในวัยรุ่นหญิงต่ำกว่ากว่าในวัยรุ่นชาย และในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเมืองเล็ก มากกว่าในโรงเรียนที่อยู่ในเมืองใหญ่

แคนส์ (Cass, 1952) ศึกษาทัศนคติของวัยรุ่นที่มีมารดา พบร่วมกับครอบครัวฐานะปานกลางหรือมากกว่า มากกว่า ไม่ได้เกลางตระหนักในความสนใจ และกิจกรรมของลูกวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมากกว่า มารดาฐานะปานกลางหรือมากกว่า ให้ความเอาใจใส่และความเข้าใจบุตรนี้มีความสัมพันธ์สูงกับการที่ลูกจะมีทัศนคติที่ดีและเต็มใจเลียนแบบมารดาในกลุ่mvัยรุ่นฐานะปานกลาง

โซเวลและฮอลล์ (Sowell & Haller, 1959) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับฐานะทางครอบครัวของเด็กเกรด 4 ถึง 8 จำนวน 1,462 คน พบร่วมกับปรีบบเทียบเด็กฐานะต่ำกับเด็กฐานะปานกลางและสูง ปรากฏว่าเด็กฐานะต่ำมีความกังวลเกี่ยวกับฐานะของตน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการถูกประเมินค่าด้านความสามารถและวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนมาก นอกเหนือจากนี้เด็กฐานะยากจนมีการปรับตัวที่ไม่สู้ดีนัก เป็นผลให้ไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ

แมคเคนเลส (Mc Candless, 1967) หลังจากที่ได้รวบรวมรายงานการวิจัยวัยรุ่นหลาย ๆ เรื่อง เกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัววัยรุ่น และทัศนคติที่วัยรุ่นมีต่อบุคคลอื่น พอจะสรุปได้ว่า เด็กฐานะต่ำโดยส่วนรวมมีทัศนคติที่ดีต่อผู้ใหญ่ที่ทรงอำนาจ ห่างเหินอยกว่าเด็กฐานะปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะวัยรุ่นฐานะต่ำเคยถูกรังเกียจเดียดกลันท์จากผู้ใหญ่มาก่อน นอกจากนั้นโดยเฉลี่ยแล้ว เด็กฐานะต่ำจะฉลาดน้อยกว่า มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยกว่าเด็กฐานะปานกลางและสูง เด็กฐานะต่ำจะมีปฏิกิริยาจากว่าว้าว มีการแต่งกายที่สุภาพน้อยกว่าเด็กฐานะอื่น ๆ และในด้านที่เกี่ยวกับครุนภัยเรียนฐานะต่ำมีความเชื่อในเรื่องคุณค่าทางสังคมแตกต่างจากครุนภัย และมีทัศนคติที่เฉยชา หรือไม่ด้วยความต่อครุนภัย (หน้า 352)

สรุปได้ว่า การสำรวจและค้นคว้าเกี่ยวกับวัยรุ่นในต่างประเทศมีมากมาย ทำให้สังเกตได้ว่าวัยรุ่นเป็นเรื่องที่หลาย ๆ ประเทศมีความสนใจศึกษา ส่วนที่เกี่ยวกับอิทธิพลของสังคมที่มีต่อวัยรุ่นนั้น มีทั้งที่แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ รวมทั้งลักษณะกิจกรรม ตัวอย่างเช่น อิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีต่อทัศนคติ และความวิตกกังวลของวัยรุ่น อาจจะมีแบบแผนที่คล้ายคลึงกันในหลาย ๆ ประเทศ รวมทั้งวัยรุ่นในประเทศไทย ดังจะได้เห็นผลในรายงานการวิจัยต่อไปนี้

การวิจัยในประเทศไทย

เกิดเกียรติพงษ์ (Koedkietpong, 1960) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนไทยในพระนครที่มีต่อบิดา มารดา และเพื่อน กลุ่มตัวอย่างประจำครอบครัวเรียนทั้งชายและหญิง ชั้นประถมปีที่ 3 ถึงชั้นเตรียมอุดมปีที่ 2 เมื่อจำนวน 466 คน ประเภทของโรงเรียนคือโรงเรียนสหศึกษาในชั้นประถมศึกษา 1 โรงเรียน และโรงเรียนเอกเทศในชั้นนี้ซึ่งมีค่าใช้จ่ายและห้องเรียนอีกชนิดละ 1 โรงเรียน นักเรียนจากโรงเรียนเหล่านี้ส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง

เกิดเกียรติพงษ์ มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบทัศนคติที่บิดา มารดา และเพื่อน ของนักเรียนที่มีอายุ และเพศต่างกัน โดยใช้วิธีสอบถามแบบแบ่งต่อให้จบประโยค (Sentence completion technique) ตัวอย่าง เช่น “บิดาของข้าพเจ้า.....” และ “มารดาของข้าพเจ้า.....”

ผลการวิจัยพอสังเขปมีค้างนี้

นักเรียนชายทุกระดับชั้นเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อบิตา มาตรา และทัศนคติที่ดีต่อบิตามารดา น้ำใจมากในวัยเด็ก และน้อยลงในปลายวัยรุ่น ส่วนเด็กหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อบิตามารดา เช่นเดียวกับเด็กชาย แต่ทว่าทัศนคติที่ดีต่อบิตามารดาของเด็กหญิงจะมีมากในวัยรุ่นมากกว่าในวัยเด็ก นอกจากนั้นนักเรียนทั้งชายและหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อมารดา มากกว่ามีต่อบิตาของตน

ในเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับเพื่อนนั้น นักเรียนชายมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนเพศเดียวกันตั้งแต่เป็นเด็กจนถึงวัยรุ่น แต่ทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศของเด็กชาย จะมีมากเมื่ออายุน้อย และน้อยลง เมื่ออายุมากขึ้น นอกจากนั้นนักเรียนชายยังมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าเพศเดียวกันด้วย ส่วนนักเรียนหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนเพศเดียวกันมากกว่าต่อเพื่อนต่างเพศ แต่ทัศนคติที่ดีต่อเพื่อน เพศเดียวกันนั้นมีน้อยลงเมื่ออายุมากขึ้น ในขณะที่ทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนหญิง จะเพิ่มขึ้นตามอายุ

จากการวิจัยของเกิดเกียรติพิงค์ พожัสสรุปได้ว่า วัยรุ่นไทยมีทัศนคติที่ดีต่อบิตา มาตรา และทัศนคตินี้จะลดลงเมื่ออายุเข้าปลายวัยรุ่น แต่ทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศจะเพิ่มมากขึ้นในวัยรุ่น หญิง และลดลงในวัยรุ่นชาย การที่ผู้วิจัยได้ศึกษานักเรียนถึง 7 ระดับการศึกษา ทำให้ได้เห็นความแตกต่างทางทัศนคติของนักเรียนอายุต่างๆ ได้อย่างเด่นชัด

หาสิทธพันธ์ เลขานนท์ และเรกูยิ่ง (2510) ได้ศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นชั้นม. 3 ในเขตพระนคร โดยใช้แบบสอบถามในรูปการต่อให้จบประโยคเช่นกัน วัยรุ่นได้แสดงทัศนคติ ที่มีต่อบิตา มาตรา บุคคลอื่นๆ และเพื่อน โดยใช้ประโยคดังนี้ “ข้าพเจ้ารู้สึกว่าบิตาของข้าพเจ้า.....” “ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามาตราของข้าพเจ้า.....” และ “ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อนของข้าพเจ้า.....” ผลปรากฏว่า เด็กส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อบิตามารดาและผู้ปกครอง เช่น เด็กต่อitemประโยคว่า บิตาของข้าพเจ้ารักลูก เอาใจใส่ลูก อย่างให้ลูกเรียนได้สำเร็จ มาตราของข้าพเจ้ารักลูก ใจที่ต่อลูก แสดงว่าเด็กส่วนมากได้รับความรักและความเอาใจใส่จากบิตามารดาเป็นอย่างดี เด็กส่วนมากทราบว่าควรจะเชื่อฟังคำสอนของบิตามารดา และได้ปฏิบัติความยืนอย่างดี ตัวเด็กเองก็รักและเป็นห่วงไปพร้อมๆ บารานะจะให้พ่อแม่มีสุขภาพดีและมีความสุขสบาย เมื่อถูกถามถึงผู้ที่เกียรติรุ่นจะขอคำปรึกษา ในเรื่องที่จะตัดสินใจ ส่วนมากจะเลือกปรึกษาพ่อแม่ในเรื่องสำคัญๆ เช่นเรื่องการเรียนต่อ ส่วนเรื่องเลือกน้อยก็จะปรึกษาเพื่อน

คำตอบของเด็กวัยรุ่นชายหญิง แสดงความแตกต่างของทัศนคติที่เด็กแต่ละเพศ มีต่อบิความราก วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่พิจารณาพ่อแม่ในฐานะที่ตนเป็นลูก และลงความเห็นว่าบิความรากลูกดี แต่วัยรุ่นชายพิจารนาบิความรากในฐานะเหมือนตนเป็นบุคคลหนึ่งที่ประเมินคุณค่าของบุคคลอื่น และเห็นว่าบิความรากเป็นคนดี ส่วนคำตอบที่เกี่ยวกับมารดา วัยรุ่นชายและหญิงตอบเหมือนกัน

ในเรื่องทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อเพื่อน พบร่วมกับเด็กวัยรุ่นส่วนมากอยากรบกวนที่มีความประพฤติดี และเป็นเพื่อนเดียวกันกับตน เพราะเข้าใจกันดีกว่าเพื่อครองกันข้าม เด็กวัยรุ่นส่วนมากจะมีเพื่อนสนิทประมาณ 3 คน วิธีการเข้ากับเพื่อนที่ง่ายที่สุด และที่ใช้มากคือการเป็นคนคุยสนุก ร่าเริงให้ความเป็นกันเอง เด็กวัยรุ่นส่วนมากเลือกคนที่มีนิสัยและทัศนคติคล้ายกับของตน แต่ถ้ามีข้อแตกต่างก็จะพยายามปรับตัวเองให้เข้ากับเพื่อน วัยรุ่นส่วนมากเห็นว่าเพื่อนที่ดีควรช่วยเหลือเพื่อนและจะเลือกไปเที่ยวกับเพื่อนมากกว่าจะไปกับครอบครัว เพราะไปกับเพื่อนสนุกกว่า และเป็นอิสระกว่า

การประเมินค่าตนของเด็กวัยรุ่น พบร่วมกับเด็กส่วนมากคิดว่าคุณสมบัติที่ดีของตนคือ ความสามารถในการควบหาสามาคองกับเพื่อน และการมีความประพฤติดี ส่วนความบกพร่องที่เด็กส่วนมากยอมรับ คือไม่แข็งเรียนเท่าที่ควร และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง เช่น โมโหง่าย เอาแต่ใจตัว เกี่ยจร้านและใจอ้าย ในเรื่องนี้ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ แต่เมื่อเปรียบเทียบ นักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศ กับโรงเรียนสหศึกษา พบร่วมกับเด็กส่วนมากเห็นว่านิสัยที่ดีของนักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศ คือการมีความประพฤติเรียบร้อย แต่นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นความดี

การวิจัยของ หาสิตะพันธ์ เลขานันท์ และเจริญยิ่ง ได้ให้ข้อสรุปที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อตนของและผู้อื่น และลักษณะบุคลิกภาพบางประเภท ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในโครงการวิจัยนี้

ในเรื่องความมั่นใจในตนของ พบร่วมกับเด็กวัยรุ่นส่วนมากคิดว่าตนจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับตัวเอง ไม่ใช่คนอื่นหรือสิ่งแวดล้อม เด็กวัยรุ่นบางกลุ่มคิดว่าถ้ามีเรื่องที่จะต้องตัดสินใจแล้วตนจะตัดสินใจเอง ไม่ไปปรึกษาใครเลย เด็กวัยรุ่นส่วนมากคิดว่า เมื่อตนตัดสินใจอะไรแล้วย่อมจะเป็นไปในทางที่ถูกที่ควร เช่นเพื่อนสนิทที่ตนเลือกบก็ เพราะเห็นว่าเป็นคนดีจึงคบ นอกจากนั้นวัยรุ่นส่วนมากจะคิดและทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าสมควร โดยไม่ต้องรอฟังคำสั่งของบิความรากหรือผู้ปกครอง ตัวอย่างเช่น การเลือกคนเพื่อน การเลือกคู่ครอง การเลือกวิชาที่จะเรียนต่อ และเลือกอาชีพ เป็นต้น

โอล์เกลือบ (2515) ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพของเด็กนักเรียนระดับปีที่ 4 และปีที่ 7 ในเขตกรุงเทพ-ธนบุรี และต่างจังหวัด ลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยปัจจุบันคือ ความวิตกกังวล ซึ่งนักเรียนผู้ทดลองต้องใช้มาตราส่วนชั้นมี 4 ช่อง โอล์เกลือบ ได้เปรียบเทียบปริมาณความวิตกกังวลของนักเรียนชายหญิง ตามชั้นเรียน และภูมิลำเนา

ผลปรากฏว่า เด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย เด็กชายหญิงในชั้นประถมปีที่ 4 มีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชายหญิงในชั้นประถมปีที่ 7 และ เด็กชายหญิงในต่างจังหวัดมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ

การวิเคราะห์โดยใช้ลักษณะ 2 อย่างของกลุ่ม* เช่น เพศ กับ ชั้นเรียน พบร่วมหาณ์ในชั้นประถมปีที่ 7 เด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย ส่วนในชั้นประถมปีที่ 4 ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับเพศ และภูมิลำเนา พบว่าเด็กหญิงในกรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย ส่วนในต่างจังหวัด ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ เด็กชั้นประถมปีที่ 4 ทั้งหญิงและชาย มีความวิตกกังวลในระดับสูงกว่าเด็กเพศเดียวกันในชั้นประถมปีที่ 7 เด็กชายหญิงชั้นประถมปีที่ 4 ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด มีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กที่มีภูมิลำเนาเดียวกัน แต่เรียนอยู่ในชั้นประถมปีที่ 7 สำหรับกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ นักเรียนในกรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลน้อยกว่านักเรียนในต่างจังหวัด แต่ไม่พบแบบแผนที่ว่า นักเรียนในกรุงเทพฯ นักเรียนในกรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลน้อยกว่านักเรียนต่างจังหวัด แต่ไม่พบความแตกต่างที่ว่า นักเรียนในชั้นประถมปีที่ 7

จากการวิจัยของ โอล์เกลือบ พอจะสรุปได้ว่า โอล์เกลือบได้ให้ความสนใจศึกษาความวิตกกังวลของวัยรุ่น และได้แสดงให้เห็นว่าปริมาณความวิตกกังวลของวัยรุ่นจะขึ้นอยู่กับตัวแปรทางสังคม เช่น อายุ เพศ และภูมิลำเนา ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่องานวิจัยในขั้นต่อไป

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

จากการวิจัยเด็กไทยตั้งกล่าวแล้วข้างต้น และจากการใช้หลักและทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคม ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานอย่างกว้าง ๆ ไว้ว่า ทัศนคติต่อตนเองและผู้อื่น ความวิตกกังวล และการประเมินค่าตนเองของวัยรุ่นไทยในกลุ่มตัวอย่าง ย่อมจะแตกต่างกันตามเพศ ฐานะทางเศรษฐกิจ ของครอบครัว และประเภทของโรงเรียน ส่วนสมมุติฐานที่เป็นรายละเอียด มีดังนี้คือ

สมมุติฐานที่ 1 เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และปานกลางจะมีทัศนคติที่ดีต่อบุคคล มากกว่า และครุமากกว่าวัยรุ่นจากครอบครัวฐานะต่ำ

เหตุผลก็คือผู้นำของครอบครัวที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ย่อมจะเป็นที่นับหน้าถือตาของบุคคลอื่น ทำให้บุตรของตนเกิดความเลื่อมใสและต้องการจะเลียนแบบบิดา มารดา ส่วนครูซึ่งเป็นอาชีพที่มีเกียรติในสังคม และมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ต่ำอย่างเดินไปนัก ก็ย่อมจะมีความคล้ายคลึงกับนักเรียนที่มาจากการอบครัวฐานะปานกลาง และสูง มากกว่านักเรียนที่มีฐานะต่ำ ทำให้นักเรียนฐานะปานกลางและสูงมีความสนใจสนใจ พ่อใจรักใจรุ่มภากว่ากันนักเรียนฐานะต่ำ

สมมุติฐานที่ 2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาจะมีทัศนคติที่ดีต่อบิดา มารดา และครูมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกเพศ

เหตุผลก็คือ โรงเรียนสหศึกษา เป็นแหล่งที่วัยรุ่นห้องชัยและหญิงเรียนรวมกัน และมีกิจกรรมอื่น ๆ ร่วมกันด้วย ทำให้วัยรุ่นเหล่านี้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทตามเพศของตน และของเพศตรงข้าม และในขณะเดียวกันก็ได้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้ามมากกว่าวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในการกระทำ ชีวิตจิตใจของเพศตรงข้ามดีขึ้น และนำมาเปรียบเทียบกับของบุคคลเพศเดียวกับตน นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาจึงมีภาพพจน์เกี่ยวกับบุคคล และสังคมที่เหมาะสมกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกเพศ ทำให้สามารถเข้าใจกิจใจและการกระทำการของบิดามารดาและครูของตนได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกเพศ

สมมุติฐานที่ 3 เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะเลือกปฏิเพื่อนที่มีลักษณะแตกต่างจากลักษณะของเพื่อนที่เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะปานกลางและสูงจะเลือกปฏิ

เหตุผลก็คือ บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกันย่อมจะให้ความสำคัญต่อลักษณะของบุคคลต่างกันด้วย ทั้งนี้ เพราะปทสตานทางสังคมที่กลุ่มอยู่ต่าง ๆ ในสังคมใช้นั้นย่อมจะแตกต่างกันออกไปตามฐานะ

สมมุติฐานที่ 4 เด็กวัยรุ่นชายจะเลือกปฏิเพื่อนที่มีลักษณะแตกต่างจากลักษณะของเพื่อนที่เด็กวัยรุ่นหญิงจะเลือกปฏิ

เหตุผลก็คล้ายคลึงกับสมมุติฐานที่ 3 กล่าวคือ กลุ่มของสังคมที่แบ่งเป็นชายและหญิง จะปทสตานทางสังคมที่มีลักษณะพิเศษเป็นของกลุ่มโดยเฉพาะ ฉะนั้nlักษณะของเพื่อนที่เลือกปฏิควรจะแตกต่างกันไปตามปทสตานของแต่ละกลุ่มด้วย

สมมุติฐานที่ 5 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาจะมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่าง เพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในโรงเรียนเอกเพศ

เหตุผลก็คือ การมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันของวัยรุ่นชายและหญิงในโรงเรียนสหศึกษา และการมีส่วนร่วมกันในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน ย่อมจะทำให้วัยรุ่นชายและหญิงเข้าใจ

จิตใจของเพศตรงข้ามได้ดีขึ้น ส่วนเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศ มีประสบการณ์เกี่ยวกับ เพื่อนต่าง เพศน้อยกว่า ก็ยอมจะมีทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศที่ไม่สู้แన่นอนและ โน้มเอียงมากไปทางค้าน ที่ได้ ยินได้ฟังมาจากคนอื่น

สมมุติฐานที่ ๖ เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่าย่อมจะมีความวิตกกังวลใจเนื่องจาก บิดา มารดา ครู เพื่อน และคนอื่น ๆ เป็นทันเหตุมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และ ปานกลาง

เหตุผลก็คือ ชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียนที่ยากจน ย่อมจะมีลักษณะที่จะทำลายสุขภาพ ทั้งทางกายและจิตใจ ความวิตกกังวลของวัยรุ่นที่มีฐานะต่ำกว่ากับบุคคลประเภทใดในเรื่องต่าง ๆ ก็ ย่อมจะมีมากกว่าความวิตกกังวลของวัยรุ่นที่มีฐานะปานกลางและสูงเกี่ยวกับบุคคลประเภทเดียวกัน ในเรื่องเดียวกันนั้น

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียนและนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในเขตครหหลวงกรุงเทพมนตรี 14 แห่ง รวมนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง 720 คน มีรายละเอียดการจำแนกนักเรียนตามลักษณะ ชนิดของโรงเรียน และตามเพศชายและหญิงดังปรากฏในตาราง 1

เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกโรงเรียนถือเกณฑ์ในการเลือกตั้งนี้

- 1 เป็นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่มีการสอนแบบชั้นล้วน หญิงล้วน และสหศึกษา
- 2 เป็นโรงเรียนที่มองเห็นความสำคัญของการวิจัย ผู้บริหารและครูให้ความร่วมมือในการวิจัยตามสมควร

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิหลังเกี่ยวกับตัวนักเรียนทางด้านเศรษฐกิจ ผู้วิจัยได้สอบถามรายได้ของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แล้วจึงจัดแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสามกลุ่มตามฐานะทางเศรษฐกิจ โดยยึดเกณฑ์รายได้ประจำเดือนของครอบครัว กล่าวคือครอบครัวรายได้ต่ำกว่าพันบาท เด็กจะถูกจัดอยู่ในพวงฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ถ้ารายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่างหนึ่งพันถึงห้าพันบาท ถือว่าเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง ส่วนฐานะสูงคือครอบครัวที่มีรายได้มากกว่าห้าพันบาทต่อเดือน และคัดเลือกให้ได้จำนวนคนเป็นอัตราส่วนของชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และต่ำเท่ากับ 2 : 4 : 3 ตามลำดับ รายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่าง ๆ ชนิดได้แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียนเอกเพศ (หญิงล้วน ชายล้วน) และโรงเรียนสหศึกษา และตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ประเภทโรงเรียน	ฐานะทางเศรษฐกิจ			รวม
	สูง	กลาง	ต่ำ	
ชาย เอกเพศ	50	100	75	225
	50	100	75	225
ชาย สหศึกษา	30	60	45	135
	30	60	45	135
รวม	160	320	240	720

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่

- แบบสอบถามทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อบิดา มารดา และครู
- แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของบิดา มารดา และครูต่อเด็กวัยรุ่น
- แบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังในผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรง
- แบบสอบถามทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อเพื่อนเพศเดียวกันและต่อเพื่อนต่างเพศ
- แบบสอบถามเพื่อวัดความกังวลใจ ของเด็กวัยรุ่น

แบบสอบถามทั้ง 5 ประเภทเป็นแบบสอบถามที่คณะกรรมการสร้างขึ้น และได้มีการทดลองใช้และปรับปรุงแบบสอบถามสองครั้ง ลักษณะของแบบสอบถามประกอบด้วยข้อความซึ่งวัดทัศนคติ ทั้งทางบวก และทางลบ ทั้งหมดมี 64 ข้อความ บนแผ่นกระดาษคำตอบจะมีมาตราส่วนให้บันทึก 7 ช่อง ให้นักเรียนพิจารณาว่า ข้อความที่ถามนั้นเป็นจริงกับตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด การให้คะแนนข้อความซึ่งแสดงว่า มีทัศนคติทางบวก จะให้คะแนน 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 สำหรับข้อความซึ่งแสดงทัศนคติทางลบ จะให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ตามลำดับ ทุกๆ แบบทดสอบจะมีคำสั่งชี้แจงโดยละเอียด ข้อเสนอตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนตอบได้สะดวก และบรรยายกาศในห้องเรียนขณะที่ทำการทดสอบ ก็พยาามจัดให้เป็นไปด้วยความสนใจอย่างกันเองประศ ข้อวิถก กังวลใจ ๆ ทั้งสิ้น

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นก้าวต่อไปนี้

1. เลือกโรงเรียนที่จะศึกษาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้นอย่างครบถ้วน
2. ในแต่ละโรงเรียนให้ครูประจำชั้นคัดเลือกนักเรียนที่เรียนเก่งหนึ่งห้องเรียน และนักเรียนที่เรียนอ่อนหนึ่งห้องเรียน เพื่อตอบแบบสอบถาม การเลือกเด็กเก่งและเด็กอ่อนครูใช้ผลการสอบໄล่ปลายปี มศ. 2 เป็นเกณฑ์
3. เนื่องจากแบบสอบถามมีมากข้อ จึงได้กำหนดวันทดสอบและดำเนินการทดสอบเป็นสองวันติดกัน วันแรกให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อวิชา มารดา ครู และเพื่อน วันที่สองให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อตนเอง และความกังวลใจของเด็กวัยรุ่น
4. เวลาในการทดสอบแต่ละครั้งไม่จำกัดแน่นอน ประมาณตัวเฉลี่ยครั้งละหนึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับคืน มาแยกกลุ่มตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ตอบ เป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ และคัดจำแนนผู้ตอบด้วยวิธีสุ่ม ตามอัตราส่วนที่วางไว้คือ 2 : 4 : 3 (ตาราง 1) แล้วจึงคัดเลือกนักเรียนออกเป็น กลุ่มชาย หญิง ในโรงเรียนเอกเพศ (หญิงล้วน ชายล้วน) และโรงเรียนสหศึกษา

การตรวจให้คะแนน ก่อนตรวจได้แยกแบบสอบถามออกเป็น 4 หมู่ หมู่ที่หนึ่งได้แก่แบบสอบถามทัศนคติต่อผู้มีอำนาจใจได้แก่บิดา มารดา และครู หมู่ที่สองได้แก่แบบสอบถามที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อเพื่อน หมู่ที่สามได้แก่ทัศนคติต่อตนเอง หมู่ที่สี่ได้แก่ความวิตกกังวล และวิธีการตอบสนองความวิตกกังวลนั้นๆ

เมื่อตรวจทานคะแนนหมวดหมู่เรียบร้อยแล้ว จึงได้ทำการเจาะบัตรและวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาความแปรปรวนของคะแนนในหมวดต่างๆ และนำผลที่ได้มาตีความหมายเพื่อรายงานต่อไป

บทที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเสร็จจากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการใช้แบบสอบถามทางเรียนต่าง ๆ แล้ว ได้มีการเปลี่ยนเครื่องหมายข้อตอบแต่ละอนุออกเป็นตัวเลข เพื่อแสดงระดับการรับรองของผู้ตอบว่าคำตอบที่ให้ไว้นั้นใกล้เคียงความเป็นจริงสำหรับตัวผู้ตอบเที่ยงไร เมื่อได้คำตอบเป็นตัวเลขแล้ว คำตอบภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน เช่น ทักษะคิดท่อบิค้า ซึ่งมีอยู่ 13 คำตอบก็จะนำมารวมกันเป็นตัวเลขจำนวนด้วย สำหรับผู้ตอบแต่ละคนในแต่ละเรื่องเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

ตัวแปรอิสระ การวิเคราะห์ข้อมูลประเภทต่าง ๆ มีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างหั้งหมวดออกเป็นกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรอิสระ คือ

1. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของผู้ตอบ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ สูง กกลาง และต่ำ ตามคำตอบของผู้ตอบแต่ละคน ถ้าผู้ตอบรายงานว่ารายได้หั้งหมวดของครอบครัวสูงกว่า 5,000 บาท ขึ้นไปต่อเดือน ผู้ตอบจะถูกจัดอยู่ในประเภทฐานะทางเศรษฐกิจสูง ถ้ารายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่าง 1,000 บาท ถึง 5,000 บาท ผู้ตอบจะถูกจัดอยู่ในประเภทฐานะปานกลาง ส่วนผู้ตอบที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้รวมหั้งหมวดต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน ผู้ตอบจะถูกจัดให้อยู่ในประเภทฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

2. เพศ คือนักเรียนชาย และหญิงที่มาจากการเรียนเอกเพศ และนักเรียนชายและหญิงที่มาจากการเรียนสาขาวิชา

3. ประเภทของโรงเรียน โรงเรียนที่ร่วมในโครงการนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือโรงเรียนเอกเพศ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนเพศเดียวล้วน ๆ จะเป็นหญิงล้วนหรือชายล้วนก็ตาม กับโรงเรียนสาขาวิชา ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนทั้งชายและหญิงศึกษาอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน

ตัวแปรตาม ประกอบด้วยรายงานเกี่ยวกับทักษะคิด (ความรู้สึกนึกคิด และความคิดเห็น) ของผู้ตอบที่บุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะคิดท่อบิค้า มารดา และครู
2. อิทธิพลของบิค้า มารดา และครู ที่มีต่อผู้ตอบ
3. ความคาดหวังในผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรงว่าจะได้รับโทษจากบิค้า มารดา เพื่อนคนอื่น บ้านเมือง และศาสนา

4. ทักษะที่ต้องเพื่อน

ก. ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบ คือความประพฤติ การเรียน ความสนใจ การให้ความช่วยเหลือ และฐานะ

ข. ทักษะที่ต้องเพื่อนต่างเพศ

5. ความกังวลใจ

ก. ความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากบุคคลต่าง ๆ คือ จาบิตา มารดา ครู เพื่อนคนอื่น และตนเอง

ข. ความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ คือ การเรียน การเงิน การทำงานไข่ขอบ

ค. การให้ความสำคัญในเรื่องต่าง ๆ คือ การศึกษา ความประพฤติของตน ฐานะของครอบครัว รูปลักษณะ และสังคมปฏิบัติ

ง. เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ ทางการศึกษา ความประพฤติ ฐานะและเกียรติยศของครอบครัว ท่าทาง การแต่งกาย และสังคมปฏิบัติ

การวิเคราะห์ทางสถิติ ข้อมูลทุกประเภทที่กล่าวมาข้างบนนี้ได้รับการวิเคราะห์ทางสถิติก็คือ วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (analysis of variance) ด้วยการปฏิบัติการของเครื่องคำนวณจัดทำ สำหรับข้อมูลแต่ละชนิด ได้มีการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามครั้งด้วยกัน โดยใช้ตัวแปรอิสระ ต่างกันออกไปดังนี้

1. ฐานะ × เพศ (3×2 Factorial design) โดยใช้กลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ โดยเฉพาะ

2. ฐานะ × ประเภทของโรงเรียนชาย (3×2 Factorial design) โดยใช้กลุ่มนักเรียนชาย โดยเฉพาะ

3. ฐานะ × ประเภทของโรงเรียนหญิง (3×2 Factorial design) โดยใช้กลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ

รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ทัศนคติต่อ บิดา มารดา และครู หมายถึงรายงานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ บิดา มารดา และครู ในด้านต่าง ๆ เช่น ความรัก ความสนใจ เอาใจใส่ ความใกล้ชิดสนิทสนม ที่บุคคลนั้น ๆ แสดงต่อผู้ตอบ และความรู้สึกของผู้ตอบในด้านมีความควรพนับถือ เกรงกลัว ให้ความช่วยเหลือไก่ชิดกับบุคคลนั้น ๆ

ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ตัวแปรตามคือ ทัศนคติต่อบิดา มารดา และครู จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายหญิง ในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ

ทัศนคติต่อ	Source	df	ms	F
บิดา	ฐานะ (ก)	2	154.2	1.79
	เพศ (ข)	1	48.9	< 1
	ก × ข	2	165.1	1.91
	Error	444	86.3	
	ฐานะ (ก)	2	238.0	2.77*
	ร.ร. ชาย (ก)	1	92.5	1.08
	ก × ก	2	27.5	< 1
	Error	264	85.9	
มารดา	ฐานะ (ก)	2	243.3	2.11
	ร.ร. หญิง (จ)	1	218.7	1.89
	ก × จ	2	63.8	< 1
	Error	264	115.4	
	ฐานะ (ก)	2	135.5	1.94
	เพศ (ข)	1	42.1	< 1
	ก × ข	2	168.4	2.41*
	Error	444	69.9	
ครู	ฐานะ (ก)	2	155.1	2.22
	ร.ร. ชาย (ก)	1	250.9	3.59**
	ก × ก	2	62.7	< 1
	Error	264	69.8	
	ฐานะ (ก)	2	189.5	1.81
	ร.ร. หญิง (จ)	1	391.2	3.73**
	ก × จ	2	144.7	1.38
	Error	264	104.8	

ตาราง 2 (ต่อ)

ทัศนคติ์ต่อ	Source	df	ms	F
ครุ	ฐานะ (ก)	2	167.5	1.79
	เพศ (ช)	1	532.7	5.70**
	ก × ช	2	156.2	1.67
	Error	444	93.4	
	ฐานะ (ก)	2	413.7	3.59**
	ร.ร. ชาย (ก)	1	403.3	3.50**
	ก × ก	2	83.7	< 1
	Error	264	115.3	
	ฐานะ (ก)	2	276.3	3.79**
	ร.ร. หญิง (ง)	1	185.8	2.55
	ก × ง	2	411.1	5.63***
	Error	264	73.0	

*** $p < .01$ ** $p < .05$ * $p < .10$

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ที่วัยวิชีวิเคราะห์ความประปราย สำหรับข้อมูลทั้งสามชนิด ส่วนตาราง ที่ 1 ในภาคผนวก ช. แสดงคะแนนเฉลี่ยของข้อมูลทั้งสามชนิดในแต่ละกลุ่ม ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

1. ทัศนคติ์ต่อบิดา ฐานะ เพศ และชนิดของโรงเรียนของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับ ทัศนคติ์ต่อบิดาอย่างมาก นอกจากรางวัลนักเรียนชาย ฐานะทางครอบครัว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ์ต่อบิดาโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 (ตาราง 2) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายที่มีฐานะปานกลาง มีทัศนคติ์ต่อบิดา (เฉลี่ยทัศนคติ์ต่อบิดา ฐานะสูง = 69.57 กลาง = 70.59 และต่ำ = 68.24 เฉพาะในกลุ่มนักเรียนชาย)

2. ทัศนคติ์ต่อมารดา ฐานะทางครอบครัวของผู้ตอบไม่มีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติ์ต่อ罵ารดาแต่ปฏิกิริยาawan ระหว่างฐานะ และเพศของผู้ตอบมีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติ์ต่อมารดา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 เปอร์เซ็นต์ ในกลุ่มผู้ตอบที่มาจากโรงเรียนเอกเพศ (ตาราง 2) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย (ตาราง 1 ในภาคผนวก ช.) พบร่วมนักเรียนหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีทัศนคติ์ต่อมารดาของตน รองลงมาคือนักเรียนชายฐานะปานกลาง กลุ่มตัวอย่างที่รายงานทัศนคติ์ต่อมารดาอยู่ที่สุดคือนักเรียนหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ ส่วนกลุ่ม

ตัวอย่างอื่น ๆ อีก 3 กลุ่มมีทัศนคติปานกลาง จากการเปรียบเทียบผู้ตอบจากโรงเรียนเอกเพศ และ สมศึกษาพบว่า ประเททของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อมาตรา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับสูงกว่า .05 ทั้งในกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนสมศึกษามีทัศนคติต่อมาตราต่อกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ (เฉลี่ย ทัศนคติต่อมาตราของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 71.72 จากโรงเรียนสมศึกษา = 73.50) ส่วนในกลุ่มนักเรียนหญิงพบผลตรงกันข้าม คือนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนมีทัศนคติต่อ มาตราต่อกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสมศึกษา (ทัศนคติต่อมาตราของนักเรียนหญิงจากโรงเรียน เอกเพศ = 71.54 และจากโรงเรียนสมศึกษา = 68.54) แต่เป็นที่น่าสังเกตจากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ตัวอย่าง 4 กลุ่มนี้ ว่า นักเรียนชายโดยส่วนรวมมีทัศนคติต่อมาตราต่อกว่านักเรียนหญิงโดยส่วนรวม

3. ทัศนคติต่อครู ฐานะของครอบครัวของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อครูในการ วิเคราะห์สองจากสามครั้ง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 (ดูในตาราง 2) เมื่อแยก นักเรียนชายตามระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวพบว่า นักเรียนชายที่มาจากครอบครัวฐานะ ต่ำมีทัศนคติต่อครูที่สุดต่อครู นักเรียนชายฐานะสูงมีทัศนคติต่ำสุดต่อครู และนักเรียนชายฐานะปาน กกลางมีทัศนคติปานกลาง (เฉลี่ยทัศนคติต่อครูของนักเรียนชายฐานะสูง = 60.05, ฐานะปานกลาง = 62.07 และฐานะต่ำ = 63.76) ส่วนในหมู่นักเรียนหญิงพบว่า ความสัมพันธ์ของฐานะทาง ครอบครัวของผู้ตอบกับทัศนคติต่อครูมีในลักษณะเดียวกับกลุ่มนักเรียนชาย คือนักเรียนหญิงฐานะ ต่ำมีทัศนคติต่อครูมากกว่านักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะปานกลาง และสูง (เฉลี่ยทัศนคติต่อครูของนักเรียนหญิงฐานะสูง = 60.70 ฐานะปานกลาง = 62.77 ฐานะต่ำ = 64.60) เพศ ของผู้ตอบก็มีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติต่อครูในกลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ ($\beta < .05$) กล่าวคือ นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อครูต่อกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยทัศนคติต่อครูของนักเรียนชาย = 60.75 และของนักเรียนหญิง = 63.76)

การวิเคราะห์แบบที่ 3 พบว่า ทัศนคติต่อครูก็ขึ้นอยู่กับปฏิกริยาawanระหว่างฐานะกับ ประเททของโรงเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย ทัศนคติต่อครูในตาราง 1 ภาคผนวก ช. พบว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสมศึกษาที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำมีทัศนคติต่อครูที่สุดต่อครู และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสมศึกษาที่มาจากครอบครัวฐานะ สูงมีทัศนคติต่ำสุดต่อครู นอกจากนี้พบว่า โดยส่วนรวมแล้วผู้ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติต่อครู ตามมาตราของตน รองลงมาคือต่อบิดา ทัศนคติที่ต่ออยู่ที่สุดในสามชนิดนี้คือทัศนคติต่อครู

อิทธิพลของบิดา มาตรา และครู วิธีวิเคราะห์ข้อมูลประเททได้ทำอย่างเดียวกับคะแนน ทัศนคติต่อบิดา มาตรา และครูทุกประการ

อิทธิพลของบุคคลจะเป็นบิดา มาตรา หรือครูก็ตามในรายงานนี้ หมายถึงคำรายงานของผู้ ตอบแบบสอบถามที่คำตามที่ว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นตัวอย่างที่คือของผู้ตอบเพียงใด ผู้ตอบปฏิบัติตาม

คำสั่งสอนของบุคคลนี้ๆ เพียงโถ และบุคคลนี้ๆ มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนของผู้ค่าอบมากเพียงไร

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน มีการวิเคราะห์สามแบบสำหรับข้อมูลแต่ละประเภท รวมเป็นการวิเคราะห์ เก้าครั้ง ส่วนตาราง 2 ภาคผนวก ข. แสดงคะแนนเฉลี่ยของข้อมูลทั้งสามประเภทในแต่ละกลุ่ม ผลปรากฏดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลของบิดา ภรรณะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการเลี้ยงเห็นอิทธิพลของบิดาจากนักเรียนในโรงเรียนเอกเพศ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 (ดูตาราง 3) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวภรรณะทางเศรษฐกิจดี รู้สึกว่าบิดามีอิทธิพลในทางที่ดีต่อตนมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวภรรณะปานกลางและต่ำ (เฉลี่ยอิทธิพลของบิดาของนักเรียนที่มาจากครอบครัวภรรณะสูง = 18.29 กลาง = 17.83 และต่ำ = 17.35) ส่วนการเปรียบเทียบในกลุ่มนักเรียนชายโดยไม่รวมนักเรียนหญิงปรากฏว่า ภรรณะของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการรายงานของนักเรียนชายเกี่ยวกับอิทธิพลในทางที่ดีของบิดาของตน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 จากการคะแนนเฉลี่ยพบว่าความสัมพันธ์เมื่อไปในทำนองเดียวกับการวิเคราะห์แบบแรก กล่าวคือ นักเรียนชายไม่ว่าจะมาจากโรงเรียนประเภทเอกเพศ หรือสหศึกษา ถ้ามาจากครอบครัวภรรณะดี รายงานว่าบิดาของตนมีอิทธิพลต่อตนมากกว่านักเรียนชายจากครอบครัวภรรณะปานกลาง และต่ำ (เฉลี่ยอิทธิพลของบิดาของนักเรียนจากครอบครัวภรรณะสูง = 18.34 กลาง = 18.21 และต่ำ = 17.55) ส่วนเพศที่มีความสัมพันธ์กับอิทธิพลของบิดาโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายรายงานว่าบิดามีอิทธิพลในทางที่ดีที่สุด ในระดับที่สูงกว่ารายงานของนักเรียนหญิง (เฉลี่ยอิทธิพลของบิดาของนักเรียนชาย = 18.06 ของนักเรียนหญิง = 17.58)

2. อิทธิพลของมารดา márดาของนักเรียนส่วนมากในกลุ่มตัวอย่างมีอิทธิพลในทางที่ดีต่อบุตรของตนมากและสม่ำเสมอ ภรรณะ เพศ และประเภทของโรงเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับรายงาน อิทธิพลของมารดา จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในตาราง 2 ภาคผนวก ข. พบว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากครอบครัวภรรณะต่ำ รายงานว่ามารดาของตนมีอิทธิพลต่อตนน้อยที่สุด ส่วนเด็กชายจากโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากครอบครัวภรรณะดี รายงานว่ามารดาของตนมีอิทธิพลในทางที่ดีต่อตนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ

3. อิทธิพลของครู ครูมีอิทธิพลต่อนักเรียนส่วนมากในกลุ่มตัวอย่าง น้อยกว่าบิดามารดาของนักเรียนเอง นอกจากกลุ่มนักเรียนชายหญิงโรงเรียนสหศึกษา ที่มีภรรณะเศรษฐกิจต่ำแล้ว ยังมีอิทธิพลมากที่ครูมีอิทธิพลต่อนักเรียนมากกว่าบิดา แต่ไม่นักไปกว่ามารดาของนักเรียนเหล่านี้

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยใช้ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของบิดา มารดา และครูจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย หญิง ในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัว สูง กลาง และต่ำ

อิทธิพลของ	Source	df	ms	F
บิดา	ฐานะ (ก)	2	20.1	2.51*
	เพศ (ข)	1	31.7	3.97**
	ก × ข	2	9.5	1.18
	Error	444	8.0	
	ฐานะ (ก)	2	24.9	3.26**
	ร.ร. ชาย (ก)	1	1.7	< 1
	ก × ก	2	2.7	< 1
	Error	264	7.6	
มารดา	ฐานะ (ก)	2	22.4	2.20
	ร.ร. หญิง (จ)	1	6.5	< 1
	ก × จ	2	1.2	< 1
	Error	264	10.2	
	ฐานะ (ก)	2	12.2	2.15
	เพศ (ข)	1	6.3	1.11
	ก × ข	2	9.0	1.58
	Error	444	5.7	
มารดา	ฐานะ (ก)	2	3.3	< 1
	ร.ร. ชาย (ก)	1	0.2	< 1
	ก × ก	2	13.2	2.25
	Error	264	5.8	
	ฐานะ (ก)	2	12.8	1.88
	ร.ร. หญิง (จ)	1	6.8	< 1
	ก × จ	2	1.2	< 1
	Error	264	7.0	

ตาราง 3 (ต่อ)

อิทธิพลของ	Source	df	ms	F
ครุ	วิจัย (ก)	2	5.1	< 1
	เพศ (ข)	1	14.9	1.90
	ก × ข	2	2.1	< 1
	Error	444	7.8	
	วิจัย (ก)	2	16.8	2.18
	ร.ร. ชาย (ก)	1	34.2	4.44 **
	ก × ก	2	1.7	< 1
	Error	264	7.7	
ครุ	วิจัย (ก)	2	17.0	3.53 *
	ร.ร. หญิง (จ)	1	11.2	2.32
	ก × จ	2	13.3	2.76 *
	Error	264	4.8	

** $p < .05$ * $p < .10$

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีเคราะห์ก่อความแปรปรวนป่างกว่า ฐานะของครอบครัวของนักเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กับอิทธิพลของครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือนักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะดี รายงานว่าครูมีอิทธิพลที่ดีต่อตนในระดับสูงกว่านักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะปานกลาง หรือต่ำ โดยไม่คำนึงถึงประเภทของโรงเรียน (เฉลี่ยอิทธิพลของครูต่อนักเรียนหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะสูง = 18.82 ปานกลาง = 18.44 และต่ำ = 17.99) ในการวิเคราะห์ครั้งเดียวกันนี้ พบด้วยว่า ปฏิกิริยาawanระหว่างฐานะกับประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับอิทธิพลของครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 (คุณตาราง 4) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยป่างกว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากครอบครัวฐานะดี รายงานว่าครูมีอิทธิพลต่อตนในระดับต่ำกว่ารายงานของนักเรียนหญิงกลุ่มอื่นๆ ทุกกลุ่ม ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ รายงานว่าครูมีอิทธิพลในทางที่ดีต่อตนมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ทุกกลุ่ม (คุณตาราง 2 ในภาคผนวก ช.)

สำหรับกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ ประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์โดยตรงกับอิทธิพลของครูต่อนักเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 คะแนนเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา รายงานว่าครูของตนมีอิทธิพลในทางที่ดีต่อตนในระดับสูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วน (เฉลี่ยอิทธิพลของครูต่อนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา = 18.01 โรงเรียนเอกเพก = 17.04)

ความคาดหวังในผลของการกระทำความผิดที่ร้ายแรง

ผู้ที่มีหน้าที่ลงโทษหรือสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดที่ร้ายแรงคือ บิดา มารดา ครู เพื่อน คนเยื่น บ้านเมือง และศาสนา ผู้ตอบแบบสอบถามได้รายงานความคาดหวังว่าเมื่อทำความผิดที่ร้ายแรงจะได้รับการลงโทษจากบุคคลต่างๆ และจากเหล่าลงโทษที่กล่าวมาข้างต้นในระดับใดบ้าง เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ลงโทษแต่ละประเภทมีการลงโทษไม่เหมือนกัน เช่น บิดาอาจจะลงโทษทางร่างกาย มารดาจะเสียใจในการกระทำของบุตร ซึ่งการเสียใจไม่สบายใจของมารดาอาจนำไปได้เป็นผลสะท้อนให้ลงโทษบุตรทางจิตใจได้ ส่วนเพื่อนอาจลงโทษด้วยการเลิกคบ คบอื่นอาจจะดูถูกหูหมีน ศาสนาอาจจะสอนว่าการทำผิดที่ร้ายแรงเป็นการสร้างบาปกรรมซึ่งจะติดตัวผู้กระทำไปในอนาคต ครูและบ้านเมืองอาจจะลงโทษตามแบบแผนที่วางไว้

ความคาดหวังในผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรงประกอบด้วยข้อมูลเจ็ดประเภทด้วยกัน การวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านี้ได้ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสามแบบสำหรับข้อมูลแต่ละประเภท รวมเป็น 21 ครั้งด้วยกัน รายงานผลอยู่ในตาราง 4 ส่วนตาราง 3 ในภาคผนวก ช. ได้แสดงคะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังในผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรงของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ผลป่างกัน

1. บิดาเป็นผู้ลงโทษ ฐานะทางครอบครัวมีส่วนสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าบิดาจะเป็นผู้ลงโทษเมื่อทำความผิดที่ร้ายแรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 นักเรียนในโรงเรียนเอกเพศที่มาจากการครอบครัวฐานะสูง และกลาง เชื่อว่าบิดาจะลงโทษมากกว่านักเรียนที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำ (เฉลี่ยความคาดหวังเกี่ยวกับบิดาลงโทษของนักเรียนจากครอบครัวฐานะสูง = 5.51, กลาง = 5.29 และต่ำ = 4.85) ส่วนการปรีบเทียบระหว่างนักเรียนชายคู่กันประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการลงโทษของบิดา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาเชื่อว่าบิดาจะลงโทษมากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วน (เฉลี่ยความคาดหวังเกี่ยวกับบิดาลงโทษของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 5.20, จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.42) คุณลักษณะทาง⁴

2. มารดาเป็นผู้ลงโทษ ประเภทของโรงเรียนชาย มีส่วนสัมพันธ์กับความเชื่อว่าเมื่อทำผิดที่ร้ายแรง มารดาจะเสียใจโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 (คุณลักษณะ 4) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษาเชื่อว่าถ้าทำผิดที่ร้ายแรงมารดาของตนจะเสียใจ ในระดับที่สูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วน (เฉลี่ยความคาดหวังว่ามารดาจะลงโทษของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 6.26 จากโรงเรียนสหศึกษา = 6.54) นอกจากนี้การวิเคราะห์แบบที่สามยังได้พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียนรวมกันมีส่วนสัมพันธ์กับความคาดหวังว่ามารดาจะลงโทษในหมู่นักเรียนหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 เปอร์เซ็นต์ (คุณลักษณะ 4) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในตาราง 3 ภาคผนวกฯ. พบร่วมในโรงเรียนเอกเพศนักเรียนหญิงที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำเชื่อว่ามารดาของตน จะเสียใจในการกระทำผิดที่ร้ายแรงของตน เป็นระดับต่ำสุด ส่วนผู้ที่มาจากการครอบครัวฐานะสูงกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำ มีความคาดหวังในระดับเท่าเทียมกัน และสูงกว่าระดับความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ทั้งหมด

3. ครูเป็นผู้ลงโทษ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวของนักเรียนในโรงเรียนเอกเพศมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าครูจะลงโทษเมื่อนักเรียนกระทำความผิดที่ร้ายแรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 (คุณลักษณะ 4) นักเรียนทั้งชายและหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มาจากการครอบครัวฐานะสูงและปานกลาง เชื่อว่าครูจะลงโทษในระดับสูงกว่านักเรียนที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำ (เฉลี่ยความคาดหวังการลงโทษของครู ของนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะสูง = 5.51, กลาง = 5.41, ต่ำ = 5.06) ส่วนประเภทของโรงเรียนชายก็มีความสัมพันธ์อย่างเห็นได้ชัด กับความคาดหวังของนักเรียนในการลงโทษของครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ผลที่ปรากฏคือ นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษามีความเชื่อว่าครูจะลงโทษถ้าทำความผิดที่ร้ายแรง ในระดับสูงกว่าเด็กชายในโรงเรียนเอกเพศ (เฉลี่ยความคาดหวัง การลงโทษ ของครู ของนักเรียนชาย ในโรงเรียนเอกเพศ = 5.28 ในโรงเรียนสหศึกษา = 5.80) ส่วนในหมู่นักเรียนหญิงปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะของครอบครัวและประเภทของโรงเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการลงโทษของครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 จากผลเฉลี่ยในตาราง 3 ภาคผนวกฯ.

พบว่าก่อนเรียนหนูง โรงเรียนสหศึกษาที่มาจากการอบรมครัวเรือนต่อเชื้อว่าครุภัณฑ์ เมื่อทำการคิดที่ร้ายแรงมากกว่าก่อนเรียนหนูงกลุ่มนี้ ๆ ส่วนนักเรียนหนูงโรงเรียนเอกเพศที่มาจากการอบรมครัวเรือนต่อเชื้อว่าครุภัณฑ์ของตนน้อยกว่ากลุ่มนี้ ๆ

4. เพื่อนเป็นผู้ลงโทษ ประเภทของโรงเรียนชายและหญิงมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกคบถ้าผู้ตอบทำการคิดที่ร้ายแรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความคาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกคบถ้าตนทำการคิดที่ร้ายแรงในระดับต่ำกว่าก่อนเรียนชายโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความคาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกคบของนักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วน = 4.41 จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.13) ส่วนในการเดื่อนของนักเรียนหญิงก็มีแบบแผนความแตกต่างทำนองเดียวกัน กล่าวคือนักเรียนหญิงโรงเรียนเอกเพศมีความคาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกคบถ้าตนทำการคิดที่ร้ายแรง ในระดับต่ำกว่าก่อนเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความคาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกคบของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน = 4.50 จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.00)

5. กันอื่นเป็นผู้ลงโทษ เพศของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าคนอื่นจะดูถูกดูหมิ่นเมื่อผู้ตอบกระทำการคิดที่ร้ายแรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า 0.5 (คุณภาพ 4) กล่าวคือนักเรียนหญิงมีความคาดหวังเกี่ยวกับการลงโทษจากผู้อื่นเมื่อตนกระทำการคิดที่ร้ายแรงมากกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยความคาดหวังว่าคนอื่นจะดูถูกดูหมิ่นของนักเรียนชาย = 5.31 ของนักเรียนหญิง = 5.64) การวิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนอีกแบบหนึ่งพบว่า ประเภทของโรงเรียนชายก็มีส่วนสัมพันธ์กับความคาดหวังในการลงโทษของคนอื่น โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 โดยที่นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความคาดหวังว่าจะถูกคนอื่นดูถูกดูหมิ่นเมื่อตนกระทำการคิดที่ร้ายแรง ในระดับต่ำกว่าก่อนเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความคาดหวังว่าคนอื่นจะดูถูกดูหมิ่นของนักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วน = 5.31 จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.81)

6. กฏหมายบ้านเมืองลงโทษผู้กระทำการคิด ฐานะทางเศรษฐกิจ และเพศของผู้ตอบไม่แสดงความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่า ถ้าผู้ตอบกระทำการคิดที่ร้ายแรงจะถูกลงโทษตามกฎหมาย การวิเคราะห์เฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิงพบว่า ประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าบ้านเมืองจะลงโทษ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษามีความคาดหวังว่าจะถูกกฎหมายลงโทษถ้ากระทำการคิดที่ร้ายแรง ในระดับสูงกว่าความคาดหวังของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน (เฉลี่ยความคาดหวังว่าจะถูกลงโทษตามกฎหมายของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน = 5.19 จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.52) การวิเคราะห์เรื่องนี้พบด้วยว่า ความคาดหวังว่าจะถูกกฎหมายลงโทษถ้าทำการคิดที่ร้ายแรงยังขึ้นอยู่กับฐานะและประเภทของนักเรียนหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในตาราง 3

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของความคาดหวัง ใน ผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรง ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ

ผู้ลงโทษ	Source	df	ms	F
บิดา	ฐานะ (ก)	2	10.7	4.14**
	เพศ (ข)	1	0.5	< 1
	ก × ข	2	2.0	< 1
	Error	444	2.6	
	ฐานะ (ก)	2	1.7	< 1
	ร.ร. ชาย (ก)	1	8.8	3.21*
	ก × ก	2	4.5	1.64
	Error	264	2.8	
	ฐานะ (ก)	2	2.4	< 1
	ร.ร. หญิง (ก)	1	5.1	1.90
มารดา	ฐานะ (ก)	2	4.7	1.75
	Error	264	2.7	
	ฐานะ (ก)	2	1.0	< 1
	เพศ (ข)	1	0.0	< 1
	ก × ข	2	1.3	1.22
	Error	444	1.0	
	ฐานะ (ก)	2	0.6	< 1
	ร.ร. ชาย (ก)	1	7.0	7.78***
	ก × ก	2	0.4	< 1
	Error	264	0.9	
>	ฐานะ (ก)	2	0.8	< 1
	ร.ร. หญิง (ก)	1	0.7	< 1
	ก × ก	2	2.4	2.69*
	Error	264	0.9	

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้ลงโทษ	Source	df	ms	F
คุณ	ฐานะ (ก) เพศ (ช) ก × ช Error	2 1 2 444	5.6 1.1 0.5 2.2	2.60*
	ฐานะ (ก) ร.ร. ชาย (ค) ก × ค Error	2 1 2 264	2.4 29.9 1.3 1.9	1.26 15.97***
	ฐานะ (ก) ร.ร. หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	0.1 3.6 8.9 1.9	< 1 1.87 4.70**
เพื่อน	ฐานะ (ก) เพศ (ช) ก × ช Error	2 1 2 444	0.0 0.3 0.6 2.9	< 1
	ฐานะ (ก) ร.ร. ชาย (ค) ก × ค Error	2 1 2 264	2.3 59.8 4.1 2.8	< 1 21.59*** 1.48
	ฐานะ (ก) ร.ร. หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	0.9 21.4 1.4 2.8	< 1 7.52***

ตาราง 4 (ต่อ)

27

ผู้ลงโทษ	Source	df	ms	F
คนอื่น	ฐานะ (ก)	2	0.2	<1
	เพศ (ช)	1	9.8	4.62**
	ก × ช	2	0.2	<1
	Error	444	2.1	
ร.ร. ชาย (ก)	ฐานะ (ก)	2	4.8	2.22
	ร.ร. หญิง (ค)	1	21.3	9.80***
	ก × ค	2	4.3	1.96
	Error	264	2.2	
ร.ร. หญิง (จ)	ฐานะ (ก)	2	0.1	1.15
	ร.ร. ชาย (ค)	1	2.1	<1
	ก × จ	2	0.3	<1
	Error	264	1.9	
บ้านเมือง	ฐานะ (ก)	2	6.2	2.27
	เพศ (ช)	1	0.0	<1
	ก × ช	2	3.9	1.43
	Error	444	2.7	
บ้านเมือง	ฐานะ (ก)	2	1.6	<1
	ร.ร. ชาย (ค)	1	1.1	<1
	ก × ค	2	4.1	1.36
	Error	264	3.0	
บ้านเมือง	ฐานะ (ก)	2	0.9	<1
	ร.ร. หญิง (จ)	1	9.3	3.61*
	ก × จ	2	12.3	4.82***
	Error	264	2.6	

ตาราง 4 (ต่อ)

ผู้ลงโทษ	Source	df	ms	F
คำสนา	ฐานะ (ก)	2	2.5	1.44
	เพศ (ข)	1	0.3	< 1
	ก × ข	2	1.8	1.04
	Error	444	1.7	
ร.ร. ชาย	ฐานะ (ก)	2	3.6	1.89
	ร.ร. ชาย (ก)	1	0.6	< 1
	ก × ก	2	4.2	2.18
	Error	264	1.9	
ร.ร. หญิง	ฐานะ (ก)	2	0.1	< 1
	ร.ร. หญิง (จ)	1	5.3	3.53*
	ก × จ	2	0.4	< 1
	Error	264	1.5	

*** $p < .01$

** $p < .05$

* $p < .10$

ภาคผนวก ๑. พบว่าնักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ มีความคาดหวังที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ว่าจะถูกลงโทษตามกฎหมายเมื่อทำผิด ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ กลับมีความคาดหวังในการถูกลงโทษตามกฎหมายสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ

7. การลงโทษทางศาสนา การวิเคราะห์ข้อมูลนี้ทั้ง ๓ แบบพบว่าประเภทของโรงเรียนหญิงเป็นตัวแปรอิสระเพียงตัวเดียวที่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการถูกลงโทษทางศาสนา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 กล่าวคือนักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศมีความคาดหวังว่า จะเป็นนาปกรรมต่อไปถ้าทำผิดร้ายแรงในระดับที่มากกว่าความคาดหวังของนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความคาดหวังว่าจะได้รับโทษทางศาสนา ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วน = 5.55 ในโรงเรียนสหศึกษา = 5.80)

จากการสำรวจคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในการถูกลงโทษ เมื่อจะทำผิดที่ร้ายแรงในตาราง 3 ภาคผนวก ๑. พบว่า ผู้ตอบส่วนมากมีความคาดหวังสูงสุดว่าเมื่อจะทำผิดที่ร้ายแรงจะทำให้มารดาของตนเสียใจ มากกว่าความคาดหวังการลงโทษจากบุคคลอื่น ๆ รวมทั้งบ้านเมืองและศาสนา ส่วนความคาดหวังว่า เมื่อทำความผิดแล้วเพื่อนจะเลิกกันนั้นอยู่ในระดับต่ำสุด ความคาดหวังการลงโทษจากบิดา ครู คนอื่น บ้านเมือง และศาสนา อยู่ในระดับปานกลาง

ทัศนคติต่อเพื่อน

1. ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคน ในแบบสอบถามได้ถามความรู้สึกของผู้ตอบต่อลักษณะของเพื่อน ห้า ประเภทดังนี้ ผู้ที่ประพฤติดีหรือไม่ดี, ผู้ที่เรียนเก่งหรือไม่เก่ง, ผู้ที่ชอบช่วยเหลือเพื่อนหรือไม่ชอบช่วยเหลือ, ผู้ที่มาจากครอบครัวร่วมเพศหรือยากจน, และผู้ที่มีความสนใจ trigon กันหรือแต่ละกันกับผู้ตอบ แต่ละประเภทที่ใช้ในแบบสอบถามตามหัวข้อนี้ประกอบด้วยลักษณะของเพื่อนสองลักษณะ อย่างหนึ่งดี อีกอย่างหนึ่งไม่ดี เพื่อให้ผู้ตอบได้เปรียบเทียบลักษณะทั้งสอง และแสดงความจำแนกว่าจะเลือกเพื่อนที่มีสองลักษณะที่ขัดกัน ในบุคคลเดียวกันในระดับสูงเพียงไร ลักษณะทั้ง ห้า ประเภทได้เปรียบเทียบไว้เป็นคู่ๆ ห้องทางกันดีและไม่ดี รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ แต่ละข้อจะถูกประเมินด้วยคะแนน 2 ครั้ง ตัวอย่างเช่น “คนที่ข้าพเจ้าคบเป็นเพื่อนคือคนที่มีความประพฤติไม่ดีแต่เรียนเก่ง” ถ้าผู้ตอบเข้าใจว่า “จริง” ผู้ตอบรายนี้จะมีคะแนน “2” ในประเภท “ความประพฤติดี” และ “6” ในประเภท “เรียนเก่ง” จะนับคะแนนต่ำสุดในแต่ละประเภทของลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบคือ 8 และคะแนนสูงสุด คือ 56

ก. ความประพฤติ ตัวแปรอิสระที่แสดงความสัมพันธ์กับการเลือกคบเพื่อนโดยคุณภาพ ความประพฤติของเพื่อน คือ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และเพศของผู้ตอบในโรงเรียนเอกเพศ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .05 ตามลำดับ (คุณภาพ 5) จากผลการพิจารณา

คะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกเพศที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เห็นความสำคัญของเพื่อนที่จะคงความประพฤติมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลาง และต่ำ (เฉลี่ยการเลือกคนเพื่อนที่มีความประพฤติดี ของนักเรียนโรงเรียนเอกเพศ ที่มาจากครอบครัวฐานะสูง = 40.55 กลาง = 39.43 และต่ำ = 38.09) ส่วนนักเรียนหญิงให้ความสำคัญแก่ความประพฤติของเพื่อนมากกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยการเลือกคนเพื่อนที่มีความประพฤติดี ของนักเรียนในโรงเรียนเอกเพศเป็นชาย = 38.92 และหญิง = 39.82)

การวิเคราะห์แบบที่สองใช้คะแนนจากนักเรียนชายทั้งหมด โดยรวมนักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษากับโรงเรียนเอกเพศเข้าด้วยกัน พบร่วมกันที่ความประพฤติของนักเรียนชายมีความสัมพันธ์กับการเลือกคนเพื่อนโดยดูความประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือ นักเรียนชายจากครอบครัวฐานะสูง ให้ความสำคัญต่อความประพฤติของเพื่อน มากกว่า นักเรียนชายจากครอบครัวฐานะปานกลาง และต่ำ (เฉลี่ยการเลือกคนเพื่อนโดยดูความประพฤติของนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะสูง = 40.76 ปานกลาง = 39.16 และต่ำ = 38.71)

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ พบร่วม ประเภทของโรงเรียนและปฏิกริยาเรื่องความประพฤติและประเภทของโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการเลือกคนเพื่อนโดยดูความประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสองราย (คุณร่วง 5) จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา ให้ความสำคัญต่อความประพฤติของเพื่อนในการเลือกคนมากกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน (เฉลี่ยการเลือกคนเพื่อนโดยดูความประพฤติ ของนักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศ = 39.82 โรงเรียนสหศึกษา = 40.74) ในตาราง 4 ภาคผนวก ข. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ฐานะ × โรงเรียนหญิง กับการเลือกคนเพื่อนที่มีความประพฤติดี พบร่วมกับนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา ที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจสูง ให้ความสำคัญกับความประพฤติของเพื่อนที่เลือกคนมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน ที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ ให้ความสำคัญต่อความประพฤติของเพื่อนน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ให้ความสำคัญต่อความประพฤติของเพื่อนในระดับกลางระหว่างสองกลุ่มที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ข. การเรียนดี การวิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนเช่นเดียวกับตัวแปรตามอื่นๆ พบร่วม การเลือกคนเพื่อนโดยดูที่การเรียนของเพื่อน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ คือ ฐานะของนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศโดยไม่จำกัดเพศ ฐานะ×เพศ และฐานะของครอบครัวนักเรียนชายโดยเฉพาะ โดยไม่จำกัดประเภทของโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 ในรายแรกและ .01 ในสองรายหลัง จากการสำรวจคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ ให้ความสำคัญต่อการเรียนของเพื่อนที่เลือกคนมากกว่านักเรียนเอกเพศจาก

ครอบครัวฐานะสูงและปานกลาง ส่วนปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและเพศ มีความสัมพันธ์กับการเลือกคบเพื่อนที่การเรียนของเพื่อนดังนี้ นักเรียนชายฐานะสูงให้ความสำคัญต่อการเรียนของเพื่อนน้อยที่สุด แต่นักเรียนชายฐานะต่ำให้ความสำคัญมากที่สุด (ดูตาราง 4 ภาคผนวก ช.) ในทำนองเดียวกันในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ นักเรียนชายจากครอบครัวฐานะต่ำ ให้ความสำคัญต่อการเรียนของเพื่อนที่จะเลือกคบ มากกว่านักเรียนชายจากครอบครัวฐานะปานกลางและสูง ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลประเภทนี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ ไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับสูงตามต้องการ

ค. ความสนใจตรงกัน ในการเลือกคบเพื่อน นักเรียนบางคนอาจจะเลือกคบเพื่อนที่มีความสนใจตรงกัน หรือมีความชอบความต้องการคล้าย ๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงลักษณะอื่น ๆ ของเพื่อน ในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเลือกคบเพื่อน เพราะมีความสนใจตรงกัน ขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ตอบทั้งในหมู่นักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ และในหมู่นักเรียนหญิงโดยเฉพาะ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสองราย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ หมู่นักเรียนทั้งชาย และหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ ผู้ที่มาจากการครอบครัวฐานะสูงให้ความสำคัญต่อลักษณะของเพื่อนในด้านที่มีความสนใจตรงกันมากกว่านักเรียนที่มาจากการครอบครัวฐานะปานกลาง และต่ำ (เฉลี่ยคะแนนความสนใจตรงกันของนักเรียนชายหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะสูง = 33.25 ปานกลาง = 31.69 และต่ำ = 30.98) ความสัมพันธ์ระหว่างฐานะและความสนใจตรงกันในกลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะก็เป็นไปในทำนองเดียวกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (เฉลี่ยคะแนนความสนใจตรงกันของนักเรียนหญิงที่มาจากการครอบครัวฐานะสูง = 32.87 ปานกลาง = 32.20 และต่ำ = 30.90)

ง. การให้ความช่วยเหลือดี ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบอีกลักษณะหนึ่งคือ การให้ความช่วยเหลือดี การวิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทั้งสามแบบสำหรับข้อมูลประเภทนี้พบว่า ความแตกต่างในการเลือกคบเพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือดี ไม่ขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระใด ๆ ตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับอัน Herrera สม

จ. ฐานะดี ตามที่ได้คาดหวังไว้ว่าความแตกต่างในการเลือกคบเพื่อนที่มีฐานะดีนั้นควรจะขึ้นอยู่กับฐานะของนักเรียนผู้ตอบเอง จากการวิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน สองในสามแบบพบว่าฐานะของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับการเลือกคบเพื่อนที่มีฐานะดี โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 ทั้งในกลุ่มนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และในกลุ่มนักเรียนชายล้วน จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย พบว่า นักเรียนเอกเพศจากครอบครัวฐานะต่ำ เลือกคบเพื่อนที่มีฐานะดีในระดับสูงกว่านักเรียนจากครอบครัวฐานะปานกลางและสูง (เฉลี่ยการเลือกคบเพื่อน เพราะฐานะดีของนักเรียนเอกเพศจากครอบครัวฐานะสูง = 20.31 ปานกลาง = 21.33 และต่ำ = 22.74) ส่วนในกลุ่มนักเรียนชาย ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างฐานะของผู้ตอบ และการเลือกคบเพื่อนที่มีฐานะ

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ตัวแปรตาม คือ ลักษณะต่าง ๆ ของเพื่อนที่เลือกคบ
จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย หญิง ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา ผู้มี
ฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ

ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบ	Source	df	ms	F
ความประพฤติ	ฐานะ (ก)	2	196.0	7.08 ***
	เพศ (ข)	1	107.6	3.89 **
	ก x ข	2	10.3	<1
	Error	444	27.7	
	ฐานะ (ก)	2	173.4	6.03 **
	ร.ร. ชาย (ก)	1	67.8	2.36
	ก x ก	2	14.0	<1
	Error	264	28.8	
	ฐานะ (ก)	2	23.7	<1
	ร.ร. หญิง (ง)	1	71.2	2.88 *
	ก x ง	2	65.1	2.63 *
	Error	264	24.7	
การเรียนดี	ฐานะ (ก)	2	66.5	2.95 *
	เพศ (ข)	1	12.5	<1
	ก x ข	2	114.5	5.08 ***
	Error	444	22.6	
	ฐานะ (ก)	2	236.0	9.81 ***
	ร.ร. ชาย (ก)	1	20.3	<1
	ก x ก	2	2.2	<1
	Error	264	24.1	
	ฐานะ (ก)	2	42.7	1.79
	ร.ร. หญิง (ง)	1	2.3	<1
	ก x ง	2	39.8	1.67
	Error	264	23.8	

ตาราง 5 (ต่อ)

ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบ	Source	df	ms	F
ความสนใจทางาน	ฐานะ (ก) เพศ (ข) ก × ข Error	2 1 2 444	156.1 16.4 7.6 22.4	6.97 *** <1 <1
ความสนใจชัย	ฐานะ (ก) ร.ร. ชาย (ก) ก × ก Error	2 1 2 264	48.3 2.3 50.9 22.9	2.11 <1 2.22
ความสนใจหญิง	ฐานะ (ก) ร.ร. หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	108.1 31.7 6.6 19.8	5.47 *** 1.61 <1
ให้ความช่วยเหลือ	ฐานะ (ก) เพศ (ข) ก × ข Error	2 1 2 444	57.5 3.2 60.2 36.0	1.60 <1 1.67
ความไว้วางใจ	ฐานะ (ก) ร.ร. ชาย (ก) ก × ก Error	2 1 2 264	48.4 0.4 17.5 39.2	1.24 <1 <1
ความสุภาพนิสัย	ฐานะ (ก) ร.ร. หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	64.0 15.9 49.3 31.8	2.01 <1 1.55

ตาราง 5 (ต่อ)

จักษณ์ของเพื่อนที่เลือกคบ	Source	df	ms	F
ภานุวัชรี	ภานุ (ก)	2	187.6	4.17 **
	เพศ (ช)	1	0.2	<1
	ก × ช	2	72.8	1.62
	Error	444	44.9	
>	ภานุ (ก)	2	139.4	3.54 **
	ร.ร. ชาย (ค)	1	71.2	1.81
	ก × ค	2	51.5	1.31
	Error	264	39.4	
>	ภานุ (ก)	2	30.5	<1
	ร.ร. หญิง (ง)	1	292.6	6.09 **
	ก × ง	2	138.2	2.88 *
	Error	264	48.0	

*** $p < .01$ ** $p < .05$ * $p < .10$

ดี คล้ายคลึงกับลักษณะความสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนเอกเพศที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (เฉลี่ยการเลือกคบเพื่อเนื่องพระฐานะดีของนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะสูง = 19.82 ปานกลาง = 21.16 และต่ำ = 21.85)

ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลประเกณ์จากกลุ่มนักเรียนหญิงล้วนพบว่า ประเกณของโรงเรียน และปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและประเกณของโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการเลือกคบเพื่อเนื่องที่มีฐานะดี โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 และ .01 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยแสดงว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน ให้ความสำคัญต่อฐานะของเพื่อนที่เลือกคบมากกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยการเลือกคบเพื่อเนื่องพระฐานะดีของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา = 21.65 จากโรงเรียนสหศึกษา = 19.43) ส่วนการพัฒนาผลของปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและประเกณของโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันนี้ (คุณร่วง 4 ภาคผนวก ช.) พบว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ให้ความสำคัญต่อฐานะของเพื่อนที่จะเลือกคบน้อยที่สุด

ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบหันห้ามลักษณะนี้ ความประพฤติที่เป็นลักษณะที่เด็กในกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือดี มีความสนใจ trigon กัน การเรียนดีตามลำดับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของเพื่อนที่เลือกคบ มีความสำคัญน้อยที่สุดในความเห็นของเด็ก (คุณร่วง 4 ภาคผนวก ช.)

1. ทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศ การเปรียบเทียบค่าตอบของนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา สิ่งที่ได้รับการคาดหวังว่าจะแตกต่างกันคือทัศนคติของนักเรียนเหล่านี้ต่อเพื่อนต่างเพศ เนื่องจากเพศของผู้ตอบและประเกณของโรงเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนห้องสอบแบบ ปรากฏว่าความแตกต่างของทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนผู้ตอบเพียงอย่างเดียว โดยมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่สูงกว่า .01 กล่าวคือนักเรียนชายมีทัศนคติที่ต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่านักเรียนหญิงในกลุ่มนักเรียนเอกเพศ ทั้งหมด นักเรียนชายรายงานว่าการมีเพื่อนต่างเพศเป็นสิ่งธรรมชาติของสังคม ทำให้สามารถเข้าใจเพศตรงข้ามดีขึ้น ไม่ทำให้ผู้ใหญ่ต่าหนีและไม่เสียการเรียน (เฉลี่ยทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนเอกเพศชาย = 31.76 หญิง = 26.44) ส่วนในกลุ่มนักเรียนสหศึกษาไม่มีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศด้วยวิธีการทางสถิติ แต่จากการสำรวจคะแนนเฉลี่ยจากตาราง 5 ภาคผนวก ช. พบว่า นักเรียนสหศึกษาชายมีทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศที่กว้างนักเรียนหญิงจากโรงเรียนประเกณเดียวกัน นอกจากนั้นนักเรียนสหศึกษาหันชายหญิง ยังมีทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศที่กว้างนักเรียนเอกเพศหันชายหญิงเล็กน้อย

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยตัวแปรตามคือ ทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชายหญิง ในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะทางครอบครัว สูง กลาง และต่ำ

Source	df	ms	F
ฐานะ (ก)	2	31.5	< 1
เพศ (ข)	1	3152.2	98.83 ***
ก × ข	2	19.0	< 1
Error	444	31.9	
ฐานะ (ก)	2	69.6	2.20
ร.ร. ชาย (ก)	1	2.8	< 1
ก × ก	2	8.0	< 1
Error	264	31.6	
ฐานะ (ก)	2	42.6	1.49
ร.ร หญิง (จ)	1	29.0	1.02
ก × จ	2	50.7	1.77
Error	264	28.6	

*** $p < .01$

ความกังวลใจของวัยรุ่น

ความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากบุคคลต่างๆ บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องเป็นประจำกับวัยรุ่น ย่อมจะนำความลามากใจ ความกังวล ความกลั้นใจมาสู่เด็กไม่นักก็น้อย บุคคลเหล่านี้คือ บิดา มารดา ครูเพื่อนและคนอื่น (ในที่นี้หมายถึง พี่ น้า อา ญาติพี่น้อง และผู้ที่นักเรียนรู้จักอื่นๆ) แม้แต่คนเองก็อาจเป็นต้นเหตุด้วย แบบสอบถามส่วนนี้ประกอบด้วยประโยชน์ 8 ประโยชน์ซึ่งผู้ตอบได้แสดงการตอบรับในระดับต่างๆ กันได้ 7 ระดับ จากจริงที่สุด (7) ถึงไม่จริงเลย (1) ตัวอย่างประโยชน์ เช่น “พ่อของข้าพเจ้ามักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอๆ” “พ่อของข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุให้ข้าพเจ้ากลั้นใจเรื่องเงินๆ ทองๆ” และ “พ่อทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอ้ายเพื่อนฝูง” เป็นต้น ใจความของประโยชน์ทั้ง 8 นี้จะถูกใช้ชี้อีกสำหรับมารดา ครู เพื่อน และคนอื่น ส่วนประโยชน์ที่เกี่ยวกับผู้ตอบ

เองเป็นสาเหตุของความกลัดกลุ้มใจนั้นแตกต่างกันไปเล็กน้อยเพื่อความเหมาะสม ตัวอย่างเช่น “ข้าพเจ้ามักจะก่อเรื่องให้ตัวของข้าพเจ้าเองเดือดร้อนเสมอ ๆ” “ข้าพเจ้ากลุ้มใจที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักประ祐คัมรย์สก์” และ “ข้าพเจ้ากลุ้มใจที่เข้าสังคมกับใครไม่ได้” เป็นตน มีทั้งสั้น 6 ประโยค ฉะนั้น คะแนนเฉลี่ยความกังวลใจเกิดจากคนเองจึงได้รับการปรับให้สามารถใช้เปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยความกังวลใจเกิดจากบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วได้ (ดูตาราง 6 ในภาคผนวก ช.)

สำหรับคะแนนแต่ละชุดได้รับการวิเคราะห์ทางสถิติ 3 แบบดังได้กล่าวไว้แล้ว ในการวิเคราะห์ทางสถิติแบบแรก ตัวแปรอิสระคือฐานะทางครอบครัว (3 ขั้น) และเพศของผู้ตอบ (2 ขั้น) แบบที่สองตัวแปรอิสระคือ ฐานะของนักเรียนชาย (3 ขั้น) และประเภทของโรงเรียนชาย (2 ขั้น) ส่วนแบบที่สามมีตัวแปรอิสระคือ ฐานะของนักเรียนหญิง (3 ขั้น) และประเภทของโรงเรียนหญิง (2 ขั้น) ดังปรากฏในตาราง 7 ผลมีดังนี้คือ

ก. ความกังวลใจเกิดจากบิดา ความแตกต่างในระดับความกังวลใจอันมีบิดาเป็นสาเหตุนั้น ขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของผู้ตอบทั้งชายและหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ในการวิเคราะห์สองแบบแรก และ .05 ในการวิเคราะห์แบบที่สาม กล่าวก็จาก การวิเคราะห์ทั้งสามแบบ พบร่วม กลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนเอกเพศที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ มีความกังวลใจเนื่องจากบิดาเป็นสาเหตุมากกว่าผู้ตอบที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลาง และสูง เฉลี่ยความกังวลใจอันเกิดจากบิดาของนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะสูง = 20.09 ปานกลาง = 21.95 และต่ำ = 23.86) นอกจากนี้ประเภทของโรงเรียนชาย และประเภทของโรงเรียนหญิง ยังมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจอันเกิดจากบิดา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .10 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่า นักเรียนชาย จากโรงเรียนชายล้วนมีความกังวลเนื่องจากบิดาเป็นตนเหตุมากกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจอันเกิดจากบิดาของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 21.27 จากโรงเรียนสหศึกษา = 19.35) ในทำนองเดียวกัน นักเรียนหญิงโรงเรียนหญิงล้วnmีความกังวลใจเนื่องจากบิดาเป็นสาเหตุมากกว่านักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจอันเกิดจากบิดาของนักเรียนหญิงโรงเรียนเอกเพศ = 22.39 โรงเรียนสหศึกษา = 20.60)

ข. ความกังวลใจเกิดจากมารดา ความแตกต่างในระดับความกังวลใจอันเนื่องมาจากการดูเป็นสาเหตุนั้นขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระหลายตัวดังนี้ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของผู้ตอบแสดงความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ในการวิเคราะห์สองแบบแรก และ .05 ในการวิเคราะห์แบบที่สาม ผลการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า ในทำนองเดียวกับความกังวลใจอันมีสาเหตุจากบิดา คือนักเรียนชายหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำมีความวิตก

กังวลเนื่องจากการเป็นสาเหตุในระดับสูงกว่า นักเรียนชายหญิงจากครอบครัวฐานะปานกลาง และสูง (เฉลี่ยความกังวลอันเนื่องมาจากการของนักเรียนชายหญิงจากครอบครัวฐานะสูง = 18.10 ปานกลาง = 19.68 และค่า = 22.04) นอกจากฐานะแล้วเพศของผู้ตอบบังมีความสัมพันธ์กับความกังวลอันเนื่องมาจากการ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 นักเรียนหญิงมีความกังวลเนื่องมาจากการเป็นสาเหตุมากกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยความกังวลอันเนื่องมาจากการของนักเรียนชาย = 19.53 หญิง = 20.35) นอกจากนี้ความแตกต่างในระดับความกังวลใจอันมีมาการเป็นตนเหตุ ยังขึ้นอยู่กับปฏิกริยาawanระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและเพศของผู้ตอบจากโรงเรียนเอกเพศ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในการ 6 ภาคผนวก ๆ ปรากฏว่ากับนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีความกังวลใจ เนื่องมาการเป็นสาเหตุในระดับต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ จากโรงเรียนเอกเพศด้วยกัน ส่วน นักเรียนหญิงผู้มีฐานะต่ำมีความวิตกกังวลเนื่องมาการเป็นสาเหตุในระดับสูงสุด ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับความกังวลเนื่องมาการเป็นสาเหตุคือ ประเภทของโรงเรียนชาย และประเภทของโรงเรียนหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .10 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนชายโรงเรียนเอกเพศมีความวิตกกังวลอันเนื่องมาการเป็นสาเหตุในระดับสูง กว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลอันเนื่องมาการของนักเรียนชาย โรงเรียนเอกเพศ = 20.35 โรงเรียนสหศึกษา = 17.29) ในกลุ่มนักเรียนหญิง ผลก็ปรากฏ ในแบบแผนเดียวกัน คือนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศมีความกังวลเนื่องมาการเป็นสาเหตุ ในระดับสูงกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลอันเนื่องมาการของนักเรียนหญิงโรงเรียนเอกเพศ = 20.35 โรงเรียนสหศึกษา = 18.83)

ก. ความกังวลใจเกิดจากครู ความกังวลใจเกิดจากครูมีผลแตกต่างน้อยในกลุ่มตัวอย่าง ต่าง ๆ นอกจากเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนชายโรงเรียนเอกเพศ กับโรงเรียนสหศึกษา และทำการเปรียบเทียบอย่างเดียวกันในกลุ่มนักเรียนหญิง ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนและ ความกังวลใจอันเกิดจากครูเป็นตนเหตุในกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง (ดูตาราง 7) ผลการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย ปรากฏว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความกังวลใจอันเกิดจากครูเป็นสาเหตุ ในระดับสูงกว่า นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา ความแตกต่างในทำงนอย่างเดียวกันนี้ ก็เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน หญิงเช่นกัน (เฉลี่ยความกังวลอันเนื่องมาการของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 22.76 นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา = 19.24 นักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 21.35 และ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา = 18.78)

นอกจากนี้ผลของปฏิกริยาเรื่องระหว่างประเทกของโรงเรียนและฐานะทางครอบครัวในกลุ่มนักเรียนหญิง ยังมีความสัมพันธ์กับความกังวลอันเนื่องมาจากครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติสูงกว่า .05 จากคะแนนเฉลี่ยในการ 6 ภาคผนวก ข. ปรากฏว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนผู้มีฐานะต่ำ มีความกังวลใจเนื่องจากครูในระดับสูงสุด และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาผู้มีฐานะต่ำ มีความกังวลใจเนื่องจากครูในระดับต่ำสุด

๑. ความกังวลใจเกิดจากเพื่อน ในชั้นแรกพบว่า ความแตกต่างของระดับความกังวลใจ อันเกิดจากเพื่อน ขึ้นอยู่กับฐานะของผู้ครอบครัว กล่าวคือ ในหมู่นักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และในหมู่นักเรียนชายจากโรงเรียนทั้งสองประเภท ฐานะของผู้ครอบครัวมีความสัมพันธ์กับระดับความกังวลใจอันเกิดจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 และ .01 ตามลำดับ (ดูตาราง 7) การวิเคราะห์แบบที่หนึ่ง โดยใช้ข้อมูลของนักเรียนทั้งชายและหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ นักเรียนที่มีฐานะปานกลางมีความกังวลใจเนื่องจากเพื่อนเป็นทันเหตุในระดับสูงสุด รองลงมาคือ นักเรียนที่มีฐานะต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีฐานะสูงมีความกังวลใจเนื่องจากเพื่อนในระดับต่ำสุด (เฉลี่ย ความกังวลใจอันเกิดจากเพื่อนของนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะสูง = 21.02 ปานกลาง = 23.72 และต่ำ = 22.98) ส่วนในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะนั้น นักเรียนชายจากครอบครัวฐานะต่ำ มีความกังวลใจอันเกิดจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนชายฐานะปานกลาง และสูง (เฉลี่ยความกังวลใจอันเกิดจากเพื่อนของนักเรียนชายฐานะสูง = 19.09 ปานกลาง = 20.46 และต่ำ = 21.86) การวิเคราะห์แบบที่สองพบว่า ประเทกของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับความกังวลอันเกิดจากเพื่อน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 กล่าวคือ นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความกังวลเนื่องจากเพื่อนเป็นสาเหตุในระดับสูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลอันเกิดจากเพื่อนของนักเรียนชายโรงเรียนเอกเพศ = 22.61 โรงเรียนสหศึกษา = 18.33) การวิเคราะห์ทางสถิติแบบที่สามพบว่า ประเทกของโรงเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจอันมีเพื่อนเป็นสาเหตุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วnmีความกังวลใจอันเกิดจากเพื่อนในระดับสูงกว่าความกังวลใจของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา

๒. ความกังวลใจอันเกิดจากคนอื่น ๆ คนอื่น ๆ ในที่นี้หมายถึง พี่ บ้าน้ำ ญาติพี่น้อง และผู้ที่ผู้ครอบครัวจัก ความแตกต่างของระดับความกังวลใจอันมีคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุขึ้นอยู่กับฐานะของผู้ครอบครัวและประเทกของโรงเรียน หรือปฏิกริยาเรื่องระหว่างตัวแบร์ก์ส滂นี้ การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสามแบบ แบบแรกเฉพาะกลุ่มนักเรียนโรงเรียนเอกเพศ แบบที่สองเฉพาะนักเรียนชายและแบบที่สามเฉพาะนักเรียนหญิงพบว่า ฐานะของผู้ครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจอันเนื่องจากคนอื่นเป็น

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ทัวแปรตาม คือความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากการบุคคลต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และต่ำ

ความกังวลใจเกิดจาก	Source	df	ms	F
ปี	ฐานะ (ก)	2	290.6	4.71***
	เพศ (ข)	1	123.0	1.99
	ก × ข	2	107.9	1.75
	Error	444	61.8	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	355.0	6.20***
	ร.ร. ชาย (ก)	1	1092.0	19.06***
	ก × ก	2	39.1	<1
	Error	264	57.3	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	253.7	3.69**
	ร.ร. หญิง (ก)	1	252.3	3.67*
	ก (×ก)	2	116.7	1.70
	Error	264	68.8	
มารดา	ฐานะ (ก)	2	326.6	5.71***
	เพศ (ข)	1	177.5	3.10*
	ก × ข	2	210.6	3.68**
	Error	444	57.2	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	254.1	4.98***
	ร.ร. ชาย (ก)	1	405.2	7.94***
	ก × ก	2	79.6	1.56
	Error	264	51.0	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	223.8	3.34**
	ร.ร. หญิง (ก)	1	272.0	4.06*
	ก × ก	2	148.4	2.21
	Error	264	67.0	

ตาราง 7 (ต่อ)

ความกังวลใจเกิดจาก	Source	df	ms	F
กรุง	ฐานะ (ก)	2	43.7	<1
	เพศ (ช)	1	97.6	1.47
	ก × ช	2	68.9	1.04
	Error	444	66.4	
จังหวัดชาย (ก)	ฐานะ (ก)	2	3.4	<1
	ร.ร.ชาย (ก)	1	1207.0	19.17***
	ก × ก	2	57.9	<1
	Error	264	63.0	
จังหวัดหญิง (ง)	ฐานะ (ก)	2	130.5	2.30
	ร.ร. หญิง (ง)	1	515.3	9.09***
	ก × ง	2	357.9	6.31***
	Error	264	56.7	
เพื่อน	ฐานะ (ก)	2	198.3	3.57**
	เพศ (ช)	1	0.1	<1
	ก × ช	2	43.8	<1
	Error	444	55.5	
พี่น้อง (ก)	ฐานะ (ก)	2	233.7	4.83***
	ร.ร. ชาย (ก)	1	2325.6	48.00***
	ก × ก	2	67.4	1.39
	Error	264	48.5	
พี่น้อง (ง)	ฐานะ (ก)	2	93.8	1.75
	ร.ร. หญิง (ง)	1	126.8	2.37*
	ก × ง	2	16.4	<1
	Error	264	53.5	

ตาราง 7 (ต่อ)

ความกังวลใจเกิดจาก	Source	df	ms	F
คนอื่น ๆ	ฐานะ (ก)	2	626.9	8.79***
	เพศ (ช)	1	62.3	<1
	ก × ช	2	131.6	1.85
	Error	444	71.3	
	ฐานะ (ก)	2	403.9	5.91***
	ร.ร. ชาย (ค)	1	1655.0	24.23***
	ก × ค	2	4.8	<1
	Error	264	68.3	
	ฐานะ (ก)	2	371.2	5.28***
	ร.ร. หญิง (จ)	1	697.6	9.93***
	ก × จ	2	245.1	3.49**
	Error	264	70.3	
คนเอง	ฐานะ (ก)	2	57.4	1.32
	เพศ (ช)	1	83.9	1.93
	ก × ช	2	146.6	3.37**
	Error	444	43.5	
	ฐานะ (ก)	2	35.6	<1
	ร.ร. ชาย (ค)	1	628.8	12.42***
	ก × ค	2	185.0	3.65**
	Error	264	50.6	
	ฐานะ (ก)	2	40.3	<1
	ร.ร. หญิง (จ)	1	87.8	2.08
	ก × จ (จ)	2	51.7	1.23
	Error	264	42.1	

*** $p < .01$ ** $p < .05$ * $p < .10$

ก. โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 (ดูตาราง 7) กล่าวคือผู้ตอบที่มีฐานะต่ำในกลุ่มทั้งหมดทั้งสามนี้มีความกังวลใจเนื่องจากคนอื่นมากที่สุด รองลงมาคือผู้ตอบฐานะปานกลาง ส่วนผู้ตอบจากครอบครัวฐานะสูงมีความกังวลใจเนื่องจากคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุน้อยที่สุด

ประเภทของโรงเรียนชาย และประเภทของโรงเรียนหญิง ก็มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจเนื่องจากคนอื่น ๆ เป็นทันเหตุ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ในทั้งสองกลุ่ม ทั้งนี้ย่าง จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความกังวลใจ เนื่องจากคนอื่น ๆ ในระดับสูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา และในทำนองเดียวกัน นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนมีความกังวลใจเนื่องจากคนอื่น ๆ ในระดับสูงกว่านักเรียนหญิง ยกโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจ เนื่องจากคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุของนักเรียนชายจากโรงเรียน ยกเพศ = 24.77 นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา = 22.23 นักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 25.27 และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา = 22.23)

นอกจากนี้ผลของปฏิกริยาawanระหว่างฐานะและประเภทของโรงเรียนหญิง ยังมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจอันเกิดจากคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำมีความกังวลใจเนื่องจากคนอื่นมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากการครอบครัวฐานะสูงมีความกังวลใจ เนื่องจากคนอื่นน้อยที่สุด (ดูตาราง 6 ภาคผนวก ข.)

ฉ. ความกังวลใจที่เกิดจากตนเอง ความแตกต่างในระดับความกังวลใจอันเกิดจากคนของนั้น ขึ้นอยู่กับผลของปฏิกริยาawanระหว่างเพศกับฐานะของนักเรียนในโรงเรียนเอกเพศโดยเฉพาะ ทั้งนี้ยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 (ดูตาราง 7) จากผลการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย พบว่า นักเรียนชายผู้มีฐานะต่ำ มีความกังวลใจอันตนเองเป็นคนเหตุสูงสุด ส่วนนักเรียนหญิงผู้มีฐานะต่ำ ความกังวลใจให้ตนเองในระดับต่ำสุด (ดูตาราง 6 ภาคผนวก ข.)

การวิเคราะห์กลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ พบร่วมกับความกังวลใจของนักเรียนชายและผลของปฏิกริยาawanระหว่างฐานะและประเภทของโรงเรียนชายมีความสัมพันธ์กับระดับความกังวลใจ ที่มีต่อกับตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .05 ตามลำดับ การเปรียบเทียบผลเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษาเชื่อว่าตนเองเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจ ในระดับที่สูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ (เฉลี่ยความกังวลใจของนักเรียนชายจากโรงเรียน ยกเพศ = 24.55 จากโรงเรียนสหศึกษา = 26.68) ส่วนรายละเอียดของการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทั้งสอง ในตาราง 6 ภาคผนวก ข. แสดงให้เห็นว่านักเรียนชายโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทาง

เศรษฐกิจสูง เชื่อว่าตนเองเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจน้อยที่สุด และนักเรียนชายโรงเรียนสหศึกษา ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบร่วมกันเองเป็นเหตุมากที่สุด

(ในตาราง 6 ภาคผนวก ช.) เมื่อปรับคะแนนเฉลี่ยระดับความกังวลใจอันเกิดจากคนเอง เป็นเหตุ ให้เท่าเทียมกับคะแนนเฉลี่ยความกังวลใจเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ แล้วปรากฏว่าตัวของเยาวชน ประภากว่าตัวของเยาวชนผู้ต้องบ่อกเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจมากที่สุด ผู้ต้องบ่อกเป็นสาเหตุ แห่งความกังวลใจมากที่สุด รองลงมาคือความกังวลใจอันเกิดจากคนอื่นๆ (พี่ ป้า น้า อ่าและผู้รู้จักอื่นๆ) และเพื่อน ส่วนบิดามารดาเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจน้อยกว่าครู

2. ความกังวลใจในเรื่องต่างๆ นอกจากบุคคลต่างๆ จะเป็นต้นเหตุของความกังวลใจของ วัยรุ่นแล้ว วัยรุ่นอาจจะมีความวิตกกังวลในเรื่องต่างๆ มากมาย เช่น การเรียน การมีเงินใช้สอย การทำงาน ใจชอบเป็นต้น

ในชั้นเรียนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างได้กรอกแบบสอบถามแสดงถึงระดับความวิตกกังวลของ คนในเรื่องข้างบนนี้ ในชั้นหลังผู้ต้องบ่อกได้กรอกแบบสอบถามแสดงระดับความสำคัญของเรื่องต่างๆ และประเมินค่าคนเองโดยเปรียบเทียบกับผู้อื่นในเรื่องต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งก็เป็นการวัดความวิตกกังวลของวัยรุ่นในเรื่องต่างๆ ได้อีกวิธีหนึ่ง

ในที่นี้จะกล่าวถึงระดับความวิตกกังวลของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเรียน การเงินและการทำงานใจชอบ

ก. ความกังวลใจในการเรียน การที่นักเรียนมีความกังวลใจในการเรียนสาเหตุอาจจะมาจากการที่ตัวนักเรียนเองไม่มีสมาร์ทในการเรียน หรืออาจจะเกิดจากบุคคลอื่นๆ เป็นต้นเหตุก็ได้ เช่น บิดา มารดา ครู เพื่อน และคนอื่นๆ อาจจะทำให้ผู้ต้องบ่อกไม่สบายใจ เพราะบุคคลบางคนที่กล่าวมาข้างต้นทำให้การเรียนของผู้ต้องบ่อกไม่ได้ผลเท่าที่ควร ฉะนั้นคะแนนประเภทความกังวลใจในเรื่องการเรียนจึงเป็นคะแนนรวมเรื่องการเรียน ซึ่งคัดมาจากการส่วนของแบบสอบถามที่เกี่ยวกับบุคคล อันเป็นสาเหตุของความวิตกกังวลในกลุ่มนักเรียนผู้ต้องบ่อก รวม 7 ข้อด้วยกัน ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (คุณภาพ 8) ปรากฏว่า ฐานะของนักเรียนชายและหญิง ทั้งจากโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษามีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในการเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 และ .10 และ .05 ตามลำดับในการวิเคราะห์แบบแรกถึงแบบที่สาม จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนเอกเพศทั้งชายและหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ต่ำมีความกังวลใจในการเรียนมากที่สุด ส่วนผู้ต้องบ่อกที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีความ กังวลใจในการเรียนน้อยที่สุด (เฉลี่ยความกังวลใจในการเรียนของนักเรียนเอกเพศทั้งชายและหญิง ที่มีฐานะสูง =17.88 ปานกลาง =19.52 และต่ำ =19.99) ในทำนองเดียวกันในกลุ่มนักเรียนชาย

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยมีตัวแปรตามคือ ระดับความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษาจากครอบครัวฐานะสูง กล่างและต่ำ

ความกังวลใจในเรื่อง	Source	df	ms	F
การเรียน	ฐานะ (ก)	2	105.0	4.15**
	เพศ (ข)	1	10.7	<1
	ก × ข	2	7.2	<1
	Error	444	25.3	
	ฐานะ (ก)	2	71.4	2.75*
	ร.ร. ชาย (ก)	1	375.4	14.46***
	ก × ค	2	5.0	<1
	Error	264	26.0	
	ฐานะ (ก)	2	84.1	3.29**
	ร.ร. หญิง (ง)	1	51.6	2.02
	ก × ง	2	25.1	<1
	Error	264	25.6	
การเงิน	ฐานะ (ก)	2	188.1	9.41***
	เพศ (ข)	1	17.3	<1
	ก × ข	2	25.5	1.28
	Error	444	20.0	
	ฐานะ (ก)	2	191.3	11.65***
	ร.ร.ชาย (ก)	1	273.8	16.67***
	ก × ค	2	11.2	<1
	Error	264	16.4	
	ฐานะ (ก)	2	164.2	8.62***
	ร.ร. หญิง (ง)	1	70.5	3.70*
	ก × ง	2	31.9	1.68
	Error	264	19.0	

ตาราง 8 (ต่อ)

ความกังวลใจในเรื่อง	Source	df	ms	F
การทำตามใจชอบ	ฐานะ (η)	2	149.4	4.69***
	เพศ (η)	1	2.2	<1
	η × η	2	42.5	1.33
	Error	444	31.8	
	ฐานะ (η)	2	150.2	4.90**
	ร.ร. ชาย (κ)	1	509.9	16.63***
	η × κ	2	7.3	<1
	Error	264	30.7	
	ฐานะ (η)	2	20.9	<1
	ร.ร. หญิง (η)	1	110.8	3.01*
	η × η	2	109.8	2.98*
	Error	264	36.8	

*** $p < .01$ ** $p < .05$ * $p < .10$

ผู้ที่มาระบุครัวภูนิทัศน์มีความกังวลใจในการเรียนน้อยที่สุด นักเรียนชายที่มาระบุครัวภูนิทัศน์มีความกังวลใจในการเรียนมากที่สุด (เฉลี่ยความกังวลใจในการเรียนของนักเรียนชายที่มากระบุครัวภูนิทัศน์ = 17.60 ปานกลาง = 18.65 และต่ำ = 19.13) ส่วนนักเรียนหญิงผู้ที่มากระบุครัวภูนิทัศน์มีความกังวลใจในการเรียนมากที่สุด และผู้ที่มาระบุครัวภูนิทัศน์มีความกังวลใจในการเรียนน้อยที่สุด (เฉลี่ยความกังวลใจในการเรียนของนักเรียนหญิงที่มากระบุครัวภูนิทัศน์ = 17.34 ปานกลาง = 19.39 และต่ำ = 18.49)

ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายล้วน นอกจากความกังวลใจในการเรียนจะขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ตอบแล้ว ยังขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนด้วย โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 กล่าวคือ นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความกังวลใจในการเรียนมากกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจในการเรียนของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 19.36 จากโรงเรียนสหศึกษา = 17.55)

บ. ความกังวลใจเรื่องการเงิน ความกังวลใจเรื่องการเงินของเด็กนักเรียนวัยรุ่นอาจจะเกิดขึ้นจากการที่นักเรียนเองไม่รู้จักระยะต้นยังสักกิจใด แต่บิดา มารดา เพื่อนและคนอื่น ๆ ก็อาจจะเป็นสาเหตุของความกังวลใจเรื่องการเงินของนักเรียนเหล่านี้ได้ด้วย ฉะนั้นข้อมูลประเภทนี้ จึงรวมคะแนนได้จากแบบสอบถาม 5 ข้อด้วยกัน ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่าฐานะของผู้ตอบ และประเภทของโรงเรียนทั้งชายและหญิงมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในการเงิน

ฐานะทางครอบครัวของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจเรื่องการเงิน ในการวิเคราะห์ทั้งสามแบบ (ฐานะ×เพศ, ฐานะ×ประเภทของโรงเรียนชาย และ ฐานะ×ประเภทของโรงเรียนหญิง) โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสามรายการ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏตามที่คาดหวังว่า นักเรียนที่มาระบุครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีความกังวลใจเรื่องการเงินมากที่สุด และนักเรียนที่มาระบุครัวภูนิทัศน์มีความกังวลใจในเรื่องการเงินน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนฐานะปานกลางก็มีความกังวลใจระดับกลาง (เฉลี่ยความกังวลใจเรื่องการเงินของนักเรียนเอกเพศที่มากระบุครัวภูนิทัศน์ = 12.48 ปานกลาง = 13.33 และต่ำ = 15.30) ความสัมพันธ์ในทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นในการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายล้วน และที่เป็นหญิงล้วน

นอกจากนี้ประเภทโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งชายและหญิงยังมีความสัมพันธ์กับความกังวลใจเรื่องการเงิน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .10 ตามลำดับ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า ในหมู่นักเรียนชายโดยเฉพาะ นักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วนมีความวิตกกังวลเรื่องการเงินมากกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจในการเงินของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 13.54 จากโรงเรียนสหศึกษา = 11.88) ความแตกต่างในทำนองเดียวกันแต่ระดับต่ำกว่าเกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ (เฉลี่ยความกังวลใจเรื่องการเงินของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 13.86 จากโรงเรียนสหศึกษา = 12.79)

ก. ความกังวลใจเรื่องการทำตามใจชอบ วัยรุ่นมักจะชอบการทำตามใจชอบในเรื่องที่ขัดกับความคิดเห็นของผู้อื่น จนนั่นบุคคลต่าง ๆ เช่น บิดา มารดา ครู เพื่อน คนอื่น ๆ ย่อมจะเป็นคนเหงาของความกังวลใจในเรื่องนี้ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทั้งสามแบบ พบร่วมและประเภทของโรงเรียนเป็นตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ

ความแตกต่างของระดับความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ ขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ตอบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ 0.5 ในกลุ่มนักเรียนชายหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ และกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนเอกเพศจากครอบครัวฐานะต่ำมีความกังวลใจเรื่องการทำตามใจชอบมากที่สุด และนักเรียนจากครอบครัวฐานะสูงมีความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบน้อยที่สุด (เฉลี่ยความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบของนักเรียนเอกเพศจากครอบครัวฐานะสูง = 14.08 ปานกลาง = 15.58 และต่ำ = 16.69)

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลประเภทนี้ของนักเรียนชายโดยเฉพาะ พบร่วม ความสัมพันธ์ระหว่างฐานะและความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ ก็เป็นไปในทำนองที่กล่าวมาแล้ว (เฉลี่ยความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบของนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะสูง = 13.66 ปานกลาง = 14.26 และต่ำ = 15.73)

ประเภทของโรงเรียนชาย มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือนักเรียนชายจากโรงเรียนชายล้วน มีความกังวลสูงกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 15.33 จากโรงเรียนสหศึกษา = 13.45) ในทำนองเดียวกัน นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน ก็มีความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ ในระดับสูงกว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 15.22 และจากโรงเรียนสหศึกษา 14.33) นอกจากนี้ในกลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ ผลของการปฏิกรณีว่ามีระหว่างฐานะทางครอบครัวกับประเภทของโรงเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยจากการ 7 ภาคผนวก ฯ. ปรากฏว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากครอบครัวฐานะสูงมีความกังวลใจในเรื่องนี้น้อยที่สุด คล้ายคลึงกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนชายโดยเฉพาะ

ในตาราง 7 ภาคผนวก ข. จะแนนเฉลี่ยของระดับความกังวลใจเรื่องการเรียนได้ถูกปรับให้สามารถเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยความกังวลใจเรื่องการเงิน และการทำตามใจชอบผลปรากฏว่า ความกังวลใจในเรื่องทั้งสามนี้อยู่ในระดับเท่าเทียมกัน โดยมีระดับความกังวลใจในการทำงานใจชอบค่อนข้างสูงกว่า ความกังวลใจในการเรียนและการเงิน

๓. การให้ความสำคัญต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบสอบถามมีหัวข้อที่สามารถจารุรวมไว้ให้หัวข้อของความกังวลใจ ตอนแรกคือการตั้งระดับความสำคัญในเรื่องต่าง ๆ เช่น การศึกษาความประพฤติ ฐานะ รูปลักษณ์ และสังคมปฏิบัติ ตอนที่สองคือการตั้งผลการเปรียบเทียบคนของบุคคลในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ผลสรุปจากการตั้งทั้งสองประเภทนี้จะแสดงให้เห็นถึงระดับความกังวลใจจากเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ได้ คือถ้าผู้ตอบรายงานว่าตนคิดอย่างว่าบุคคลในเรื่องที่ตนไม่เห็นความสำคัญ ก็อาจจะสรุปได้ว่าผู้ตอบไม่มีความวิตกกังวลในเรื่องนั้น ๆ มากนัก การให้ความสำคัญในเรื่องต่าง ๆ วัดได้ด้วยการใช้ประโยชน์ต่าง ๆ เช่น ถ้าเป็นทางด้านการศึกษาผู้ตอบจะตอบสนองต่อประโยชน์ต่าง ๆ ดังนี้ “ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงความสามารถทางการเรียนเสมอ “ข้าพเจ้าอยากรู้ว่าเป็นคนเรียนเก่ง” แม้จะเรียนไม่เก่งข้าพเจ้าก็ไม่เดือดร้อนใจ” และ “ถ้าข้าพเจ้าทำภาระงานใดๆ ก็จะเลิกเรียนหนังสือทันที” ในเรื่องอื่น ๆ ประโยชน์ที่ใช้ก็มีข้อความที่คล้ายคลึงกับข้างบนนี้แต่คัดแปลงให้เหมาะสมกับเรื่อง

ก. การให้ความสำคัญต่อการศึกษา แบบจะกล่าวให้โดยรวมว่า ความแตกต่างของการให้ความสำคัญต่อการศึกษามีน้อยมากในกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ นอกจากในหมู่นักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ เพศของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อการศึกษา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 (ดูตาราง 9) กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ เห็นความสำคัญของการศึกษามากกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนประเภทเดียวกัน (เฉลี่ยความสำคัญของการศึกษาของนักเรียนชาย = 22.87 และหญิง = 24.43) ในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ ฐานะของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อการศึกษา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือ นักเรียนชายจากครอบครัวฐานะปานกลาง ให้ความสำคัญต่อการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนจากครอบครัวฐานะสูง ส่วนนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะต่ำเห็นความสำคัญของการศึกษาน้อยที่สุด (เฉลี่ยความสำคัญของการศึกษาของนักเรียนชายฐานะสูง = 23.15 ปานกลาง = 23.43 และต่ำ = 22.15) แต่สำหรับนักเรียนหญิง ความสำคัญของการศึกษามิได้ขึ้นอยู่กับฐานะของครอบครัว หรือประเภทของโรงเรียนแต่อย่างใด

ตาราง ๙ การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยตัวแปรตามคือ การให้ความสำคัญต่อเรื่องค่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัว สูง กลาง และต่ำ

การใช้ความสำคัญต่อ	Source	df	ms	F
การศึกษา	ฐานะ (ก)	2	5.8	<1
	เพศ (ข)	1	278.5	26.87 **
	ก × ข	2	6.5	<1
	Error	444	10.4	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	46.4	3.66 **
	ร.ร. ชาย (ก)	1	1.3	<1
	ก × ก	2	10.6	<1
	Error	264	12.7	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	6.9	<1
	ร.ร. หญิง (จ)	1	6.9	<1
	ก × จ	2	4.6	<1
	Error	264	9.3	
ความประพฤติของตน	ฐานะ (ก)	2	11.6	1.84
	เพศ (ข)	1	75.2	11.96 ***
	ก × ข	2	3.0	<1
	Error	444	6.3	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	17.8	2.71 *
	ร.ร. ชาย (ก)	1	11.7	1.77
	ก × ก	2	5.8	<1
	Error	264	6.6	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	7.7	1.39
	ร.ร. หญิง (จ)	1	1.3	<1
	ก × จ	2	1.2	<1
	Error	264	5.5	

ตาราง 9 (ต่อ)

การให้ความสำคัญต่อ	Source	df	ms	F
ภูมิปัญญา	ภูมิปัญญา (ก)	2	9.9	1.51
	เพศ (ข)	1	43.3	7.52 ***
	ก × ข	2	5.8	< 1
	Error	444	6.6	
	ภูมิปัญญา (ก)	2	3.4	< 1
	ร.ร. ชาย (ก)	1	0.6	< 1
	ก × ก	2	5.6	< 1
	Error	264	6.0	
	ภูมิปัญญา (ก)	2	37.0	4.90 ***
	ร.ร. หญิง (จ)	1	23.6	3.12 *
	ก × จ	2	2.2	< 1
	Error	264	7.6	
รูปลักษณะ	ภูมิปัญญา (ก)	2	29.7	2.86 *
	เพศ (ข)	1	30.4	2.94 *
	ก × ข	2	4.9	1.44
	Error	444	10.4	
	ภูมิปัญญา (ก)	2	42.4	3.96 **
	ร.ร. ชาย (ก)	1	11.0	1.03
	ก × ก	2	17.2	1.61
	Error	264	10.7	
	ภูมิปัญญา (ก)	2	30.3	3.25 **
	ร.ร. หญิง (จ)	1	1.5	< 1
	ก × จ	2	0.3	< 1
	Error	264	9.3	

ตาราง 9 (ต่อ)

การให้ความสำคัญต่อ	Source	df	ms	F
สังคมปฏิบัติ	ฐานะ (ก)	2	28.8	2.92*
	เพศ (ข)	1	3.6	<1
	ก × ข	2	18.8	1.91
	Error	444	9.9	
	ฐานะ (ก)	2	29.9	3.36**
	ร.ร. ชาย (ค)	1	0.1	<1
	ก × ค	2	8.8	<1
	Error	264	8.9	
	ฐานะ (ก)	2	53.3	5.43**
	ร.ร. หญิง (จ)	1	27.2	2.77*
	ก × จ	2	14.1	1.44
	Error	264	9.8	

*** p < .01

** p < .05

* p < .10

บ. การให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลประเภทนี้ พบร่วมกับนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ และฐานะทางครอบครัวของนักเรียนชาย มีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อความประพฤติ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .10 ตามลำดับ (ดูตาราง 9) จากการสำรวจจะเห็นผลลัพธ์ว่า นักเรียนหญิงให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองมากกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยความสำคัญของความประพฤติของนักเรียนชาย = 17.02 นักเรียนหญิง = 17.80) ส่วนในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ นักเรียนชายที่มีฐานะปานกลางให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองมากที่สุด และนักเรียนชายที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองน้อยที่สุด (เฉลี่ยความสำคัญของความประพฤติของนักเรียนชายฐานะสูง = 17.45 ปานกลาง = 17.51 และต่ำ = 16.75) แต่ในกลุ่มทั้วไป นักเรียนหญิง ไม่มีข้อแตกต่างในการให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเอง

ค. การให้ความสำคัญต่อฐานะของครอบครัว ใน การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพบว่า เพศของนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศมีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อฐานะของครอบครัว โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 (ดูตาราง 9) กล่าวคือ นักเรียนชายให้ความสำคัญต่อฐานะของครอบครัวในระดับสูงกว่านักเรียนหญิง (เฉลี่ยความสำคัญของฐานะของนักเรียนชาย = 11.02 นักเรียนหญิง = 10.29)

ส่วนในกลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อฐานะของครอบครัว โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .10 (ดูตาราง 9) กล่าวคือ นักเรียนหญิงผู้มาจากครอบครัวฐานะสูงให้ความสำคัญต่อฐานะน้อยที่สุด และนักเรียนหญิงผู้มาจากครอบครัวฐานะต่ำ ให้ความสำคัญต่อฐานะมากที่สุด (เฉลี่ยความสำคัญของฐานะของนักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะสูง = 9.78 ปานกลาง = 10.71 และต่ำ = 11.08) ส่วนประเภทของโรงเรียนหญิงนั้น นักเรียนจากโรงเรียนหญิงส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อฐานะน้อยกว่านักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความสำคัญของฐานะของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 10.29 และจากโรงเรียนสหศึกษา = 10.76) แต่ในกลุ่มนักเรียนชายไม่พบความแตกต่างของกุญแจให้ความสำคัญต่อฐานะ

ง. การให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนเอง ใน การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งสามแบบ พบร่วมกับ ฐานะของนักเรียนในกลุ่มทั้วไปทั้งทั่วๆ มีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 .05 และ .05 ตามลำดับ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่าในกลุ่มนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ และในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะนั้น นักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะสูงให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนเองมากที่สุด ส่วนนักเรียนที่มาจากการ

กรอบครัว鞠น้ำต่อให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนน้อยที่สุด แต่ในกลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะนักเรียนที่มาจากครอบครัว鞠น้ำบ้านกลาง ให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงที่มาจากครอบครัว鞠น้ำต่อให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนน้อยที่สุด

นอกจากนี้ เพศของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนเอกเพค ยังมีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อ鞠น้ำทางครอบครัว โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 กล่าวคือ นักเรียนหญิงให้ความสำคัญต่อรูปลักษณะของตนเองมากกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยความสำคัญของรูปลักษณะของนักเรียนชาย = 14.42 และนักเรียนหญิง = 14.80)

1. การให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติ ในภาระห้ามูลประเกที่พบว่า 鞠น้ำของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งสาม (นักเรียนจากโรงเรียนเอกเพค นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง) มีความสัมพันธ์กับการให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10, .05 และ .05 ตามลำดับ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยว่าจะกล่าวรวมๆ ได้ว่า นักเรียนที่มี鞠น้ำบ้านกลางให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติในระดับสูงสุด นักเรียนที่มี鞠น้ำต่อให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติในระดับต่ำสุด และนักเรียน鞠น้ำสูงอยู่ในระดับกลาง ในทั้งสามแบบของการภาระห้ามปฏิบัติ

นอกจากนี้ การให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติยังขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่สูงกว่า .10 กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วน ให้ความสำคัญต่อสังคมปฏิบัติมากกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยความสำคัญของสังคมปฏิบัติของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพค = 14.45 และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา = 13.93)

ในการ 8 ภาคผนวก ช. แสดงคะแนนเฉลี่ยของการให้ความสำคัญต่อเรื่องต่าง ๆ โดยปรับให้ข้อมูลทุกประเภทสามารถเปรียบเทียบกันได้ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยว่าข้อมูลประเภทต่าง ๆ พوزะสรุปได้ว่า โดยทั่วไปแล้วนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดให้ความสำคัญต่อการศึกษา และต่อความประพฤติของตนเองมากที่สุด และให้ความสำคัญต่อ鞠น้ำของครอบครัวรองลงมา ส่วนรูปลักษณะ และสังคมปฏิบัติเห็นว่ามีความสำคัญน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ

4. การเปรียบเทียบต้นเรื่องกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ การเปรียบเทียบคนเองกับผู้อื่นผูกต่อจะตอบสนองประโยชน์ต่าง ๆ เหล่านี้ เช่นในเรื่องการเรียน “ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในความสามารถในการทำงานการเรียนของข้าพเจ้า” และ “ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายผู้อื่นในความสามารถการทำงานการเรียน

ของข้าพเจ้า” เป็นต้น กระแสการตอบสนองแต่ละประโยคในเรื่องเดียวกัน จะถูกรวบเข้าเป็นกระแสประเทกหนึ่ง เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนได้แสดงไว้ในตาราง 10

ก. การเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษาของตนกับผู้อื่น ตามที่ได้คาดหวังไว้ว่าความสามารถในการศึกษาย่อมจะไม่ขึ้นอยู่กับฐานะของครอบครัว และเพศของนักเรียน ผลการวิเคราะห์ทางสถิติกับสัมบสนุนความจริงข้อนี้ เว้นแต่ประเทกของโรงเรียนหญิงเท่านั้น ที่มีความสามารถพัฒนาต่อความสามารถในการศึกษาของนักเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนเห็นว่าตนมีความสามารถมากกว่าผู้อื่นในทางการเรียน ในระดับที่สูงกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยการเปรียบเทียบทางการศึกษาของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 4.63 จากโรงเรียนสหศึกษา = 4.32)

ข. การเปรียบเทียบความประพฤติ จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพบว่า ฐานะและเพศของนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ มีความสามารถพัฒนาต่อการเปรียบเทียบความประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 และ .01 ตามลำดับ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ มีความเห็นว่า ความประพฤติของตนต่ำกว่าผู้อื่น ในระดับที่ต่ำกว่าความเชื่อของนักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลางและสูง (เฉลี่ยการเปรียบเทียบความประพฤติของนักเรียนจากครอบครัวฐานะสูง = 5.14 ปานกลาง = 5.32 และต่ำ = 4.85) นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนชายเห็นว่าตนมีความประพฤติดีกว่าผู้อื่นน้อยกว่า นักเรียนหญิง (เฉลี่ยการเปรียบเทียบความประพฤติของนักเรียนชาย = 4.80 นักเรียนหญิง = 5.23)

ส่วนในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงล้วน ความแตกต่างในการเปรียบเทียบความประพฤติของตนเองกับผู้อื่นขึ้นอยู่กับประเทกของโรงเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .10 จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ รู้สึกว่า ตนมีความประพฤติดีกว่าคนอื่นในระดับสูงกว่า นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยการเปรียบเทียบความประพฤติของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 5.23 จากโรงเรียนสหศึกษา = 5.80)

ก. การเปรียบเทียบฐานะของครอบครัวของตนกับผู้อื่น เป็นที่คาดได้ว่า ความแตกต่างของความรู้สึกเกี่ยวกับฐานะครอบครัวของผู้ตอบ ย่อมขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจอันแท้จริงของผู้ตอบ การวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลสนับสนุนความจริงข้อนี้ทั้งสามแบบการวิเคราะห์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสามกลุ่มตัวอย่าง (นักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ นักเรียนชายโดยเฉพาะและนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ) กล่าวคือในทั้งสามกลุ่มตัวอย่างนี้ ผู้ตอบที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ รู้สึกว่า ตนด้อยกว่าผู้อื่นในเรื่องฐานะมากกว่า ผู้ตอบที่มาจากครอบครัวฐานะ

ปานกลาง และสูง นอกจากนี้ในกลุ่มนักเรียนเอกเพศ เพศของผู้ตอบยังมีความสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบฐานะของตนกับผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และ .05 ตามลำดับจากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่า นักเรียนชายรู้สึกว่าตนมีฐานะด้อยกว่าผู้อื่นมากกว่านักเรียนหญิง (เฉลี่ยการเปรียบเทียบทางฐานะของนักเรียนชาย = 4.46 นักเรียนหญิง = 5.04)

จากตาราง 9 ภาคผนวก ช. จะเห็นว่าความแตกต่างระหว่างการเปรียบเทียบฐานะของตนกับผู้อื่นขึ้นอยู่กับปฏิกริยาเรื่องระหว่างฐานะ และเพศของผู้ตอบ กล่าวคือนักเรียนหญิงที่มีฐานะสูงเห็นว่าฐานะของตนดีกว่าผู้อื่นมากที่สุด ส่วนนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะต่ำรู้สึกว่าฐานะทางครอบครัวของตนด้อยกว่าผู้อื่นมากที่สุด

ตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยตัวแปรตามคือ การเปรียบเทียบคนสองกับผู้อื่นในเรื่องต่างๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพร แสงสหศึกษา ผู้มีฐานะ เศรษฐกิจทางครอบครัวสูง กลาง และขา

การเปรียบเทียบในเรื่อง	Source	df	ms	F
การศึกษา	ฐานะ (ก)	2	8.3	1.26
	เพศ (ข)	1	12.2	1.85
	ก × ข	2	10.1	1.54
	Error	444	6.6	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	9.7	1.42
	ร.ร.ชาย (ค)	1	0.2	< 1
	ก × ค	2	8.7	1.28
	Error	264	6.8	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	0.9	< 1
	ร.ร.หญิง (จ)	1	37.7	5.48 **
	ก × จ	2	1.1	< 1
	Error	264	6.9	
ความประพฤติของตน	ฐานะ (ก)	2	12.5	2.74 *
	เพศ (ข)	1	76.1	16.59 ***
	ก × ข	2	5.3	1.16
	Error	444	4.6	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	10.7	2.16
	ร.ร.ชาย (ค)	1	0.0	< 1
	ก × ค	2	4.6	< 1
	Error	264	5.0	
ฐานะ (ก)	ฐานะ (ก)	2	0.6	< 1
	ร.ร.หญิง (จ)	1	55.0	12.63 ***
	ก × จ	2	7.8	1.80
	Error	264	4.4	

ตาราง 10 (ต่อ)

การเปรียบเทียบในเรื่อง	Source	df	ms	F
ฐานะของครอบครัว	ฐานะ (ก) เพศ (ข) ก × ข Error	2 1 2 444	781.4 309.2 103.5 36.4	21.48 *** 8.50 *** 3.59 **
>	ฐานะ (ก) ร.ร.ชาย (ก) ก × ค Error	2 1 2 264	820.6 22.9 59.8 32.9	25.31 *** < 1 1.85
>	ฐานะ (ก) ร.ร.หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	619.3 19.1 11.2 37.8	16.38 *** < 1 < 1
เกี่ยวกับศักดิ์ของครอบครัว	ฐานะ (ก) เพศ (ข) ก × ข Error	2 1 2 444	100.0 89.8 16.1 5.8	17.23 *** 15.47 *** 2.77 *
>	ฐานะ (ก) ร.ร.ชาย (ก) ก × ค Error	2 1 2 264	100.7 1.7 5.8 7.0	14.49 *** < 1 < 1
>	ฐานะ (ก) ร.ร.หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	59.0 0.2 2.1 5.6	10.54 *** < 1 < 1

ตาราง 10 (ต่อ)

การเปรียบเทียบในเรื่อง	Source	df	M.S	F
ท่าทางของคน	ฐานะ (ก) เพศ (ช) ก × ช Error	2 1 2 444	5.0 1.7 5.3 5.0	< 1 F < 1 1.06
	ฐานะ (ก) ร.ร.ชาย (ค) ก × ค Error	2 1 2 264	6.1 0.0 0.5 4.7	1.32 < 1 < 1
	ฐานะ (ก) ร.ร.หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	6.8 14.1 3.9 4.6	1.49 3.09 * < 1
การแต่งกายของคน	ฐานะ (ก) เพศ (ช) ก × ช Error	2 1 2 444	20.3 37.0 0.8 4.5	4.53 ** 8.25 *** < 1
	ฐานะ (ก) ร.ร.ชาย (ค) ก × ค Error	2 1 2 264	21.0 0.1 0.0 4.6	4.56 ** < 1 < 1
	ฐานะ (ก) ร.ร.หญิง (จ) ก × จ Error	2 1 2 264	8.5 12.4 0.6 4.4	1.92 2.83 * < 1

การเปรียบเทียบในเรื่อง	Source	df	ms	F
สังคมปฏิบัติ	ฐานะ (ก)	2	13.9	1.53
	เพศ (จ)	1	0.1	< 1
	ก × จ	2	12.6	1.39
	Error	444	9.1	
	ฐานะ (ก)	2	24.1	2.86*
	ร.ร.ชาย (ก)	1	0.4	< 1
	ก × ก	2	8.8	1.04
	Error	264	8.4	
	ฐานะ (ก)	2	21.0	1.30
	ร.ร.หญิง (จ)	1	2.0	< 1
	ก × จ	2	33.5	2.07
	Error	264	16.2	

*** $p < .01$

** $p < .05$

* $p < .10$

ง. การเปรียบเทียบเกี่ยรติศของครอบครัวของตนกับผู้อื่น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแสดงว่า ความแตกต่างในเรื่องเกี่ยรติศของครอบครัว ขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของผู้ตอบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 ทั้งสามกลุ่มตัวอย่าง คือทุกกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบที่มาจากครอบครัวฐานะสูง รู้สึกว่าครอบครัวของตนมี เกี่ยรติศมากกว่าครอบครัวของผู้อื่นมากกว่าผู้ตอบที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลาง และต่อ ความสมพันธ์ระหว่าง เพศกับการเปรียบเทียบในเรื่องเกี่ยรติศ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 คือ นักเรียนหญิงยังรู้สึกว่าครอบครัวของตนมี เกี่ยรติศ มากกว่าของผู้อื่นในระดับสูงกว่านักเรียนชาย (เฉลี่ยการเปรียบเทียบในเรื่องเกี่ยรติศของนักเรียนชาย = 4.33 ของนักเรียนหญิง = 4.67) นอกจากนี้ความแตกต่างในการเปรียบเทียบเกี่ยรติศของครอบครัวของตนกับผู้อื่น ในระดับสูงกว่า .10 จะเห็นได้จากตาราง 9 ภาคผนวก ช. ว่าแบบแผนความแตกต่างเป็นไปในทำนองเดียวกับการเปรียบเทียบทางต้นฐานะ กล่าวคือ นักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะสูง รู้สึกว่าครอบครัวของตนมี เกี่ยรติศมากกว่าครอบครัวของผู้อื่น ในระดับสูงที่สุด ส่วนนักเรียนชายจากครอบครัวฐานะต่ำ รู้สึกว่าครอบครัวของตนด้อยในเกี่ยรติศมากที่สุด

จ. การเปรียบเทียบท่าทางของตนกับผู้อื่น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเกณฑ์แสดงว่าความแตกต่างในการเปรียบเทียบท่าทางตนกับผู้อื่นมีให้ขึ้นอยู่กับฐานะทางครอบครัว หรือเพศของผู้ตอบ ทัวแปรอิสระที่เด่นกว่าเพื่อนคือ ประเภทของโรงเรียนหญิง ซึ่งมีความสมพันธ์กับการเปรียบเทียบท่าทางโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนรู้สึกว่า ท่าทางของตนดีกว่าผู้อื่น ในระดับสูงกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยการเปรียบเทียบท่าทางของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 4.79 นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา = 4.54)

ฉ. การเปรียบเทียบการแต่งกายของตนกับผู้อื่น ความแตกต่างในการเปรียบเทียบการแต่งกายของตนกับผู้อื่น ขึ้นอยู่กับฐานะทางครอบครัว และเพศของผู้ตอบในกลุ่มตัวอย่างของนักเรียน จากโรงเรียนเอกเพศ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .05 และ .01 ตามลำดับ กล่าวคือ นักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ รู้สึกด้อยกว่าผู้อื่นในการแต่งกายมากกว่านักเรียนจากครอบครัวฐานะปานกลางและสูง ความแตกต่างอย่างเดียวกันนี้ในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะเห็นแก่ และ นักเรียนชายโรงเรียนเอกเพศ รู้สึกว่าตนแต่งกายห้อยกว่าผู้อื่นมากกว่านักเรียนหญิง (เฉลี่ยการเปรียบเทียบการแต่งกายของนักเรียนชาย = 4.87 ของนักเรียนหญิง = 5.17) นอกจากนี้ประเภทของโรงเรียนยังมีความสมพันธ์กับการเปรียบเทียบการแต่งกายของนักเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับสูงกว่า .01 กล่าวคือนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนรู้สึกว่าตนแต่งกายดีกว่าผู้อื่นมากกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (เฉลี่ยการเปรียบเทียบการแต่งกายของนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศ = 5.17 จากโรงเรียนสหศึกษา = 4.97)

ช. การเปรียบเทียบสังคมปฏิบัติของตนเองกับผู้อื่น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพบว่า ความแตกต่างในการเปรียบเทียบสังคมปฏิบัติมีให้ขึ้นอยู่กับ ฐานะ เพศ หรือ ประเภทของโรงเรียน ของผู้ตอบยกเว้นในกลุ่มนักเรียนชายล้วน ที่ฐานะของผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบ สังคมปฏิบัติ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูงกว่า .01 กล่าวคือนักเรียนชายที่มาจากครอบครัว ฐานะปานกลางรู้สึกว่าตนมีสังคมปฏิบัติดีกว่าผู้อื่น หากก่อนว่านักเรียนชายที่มาจากครอบครัวฐานะสูง หรือต่ำ (เฉลี่ยการเปรียบเทียบสังคมปฏิบัติของนักเรียนชายจากการครอบครัวฐานะสูง = 4.16 ปานกลาง = 4.36 และต่ำ = 4.13)

5. การแสดงออกเมื่อเกิดความกังวลใจ ผู้วิจัยได้จำแนกข้อมูลของการแสดงออกเมื่อเกิด ความกังวลใจเป็น 3 ประเภท คือ การแสดงความก้าวร้าว ข้อมูลประเภทนี้ได้จากการตอบสนอง ประโภคต่าง ๆ ในแบบสอบถามดังนี้ “เมื่อ (บุคคลใด) ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเก็บไป ครุ่นคิดถึงความโกรธ” “เมื่อ (บุคคลใด) ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเดียงอย่างไม่ลดลง” “เมื่อ(บุคคลใด) ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่กีดหน้าขวางตา ข้าพเจ้า” และ “เมื่อข้าพเจ้ากลุ่มใจ ข้าพเจ้าลงโทษตัวเอง” “บุคคลใด” ในที่นี้ใช้แทนบิดา มารดา กรุ พ่อ หรือคนอื่น และแต่กรณี

ข้อมูลประเภทแสดงการระงับความรู้สึกได้จากการตอบสนองประโภคต่าง ๆ ดังนี้ “เมื่อ (บุคคลใด) ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้นอีก ต่อไป” “เมื่อข้าพเจ้ากลุ่มใจ ข้าพเจ้าจะพยายามลืมมันเสีย” และ “เมื่อข้าพเจ้ากลุ่มใจ ข้าพเจ้า พยายามทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้น”

ส่วนการแสดงออกด้วยวิธีใช้เหตุผล ได้จากการตอบสนองประโภคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ “เมื่อ (บุคคลใด) ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าหาทางปรับความเข้าใจกับเขา” “เมื่อข้าพเจ้ากลุ่มใจ ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น”

ข้อมูลทั้งสามประเภทนี้ได้รับการวิเคราะห์ทางสถิติก็สามแบบ เมื่อนอนที่ได้กระทำกับข้อมูล ประเภทอื่น ๆ ที่รายงานมาแล้ว รายงานผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง 11

ก. การแสดงออกด้วยวิธีก้าวร้าว ความแตกต่างในการใช้วิธีก้าวร้าวเมื่อเกิดความกังวลใจ ไม่ขึ้นอยู่กับฐานะ และเพศของผู้ตอบ แต่กลับขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนในหมู่นักเรียนชาย และขึ้นอยู่กับปฏิกรรมว่ามีระหว่าง ฐานะ และประเภทของโรงเรียนในกลุ่มนักเรียนหญิง โดยมีนัย

สำคัญทางสติที่ระดับสูงกว่า .05 ทั้งสองรายการ ผลการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปีภาคภูมิวันนักเรียน มาจากโรงเรียนสหศึกษา รายงานว่าใช้วิธีการก้าวร้าวน้อยกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ (เฉลี่ยการก้าวร้าวของนักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ = 30.32 จากโรงเรียนสหศึกษา = 31.44 (หมายเหตุ คะแนนสูงหมายถึงการก้าวร้าวในระดับต่ำ) ส่วนการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยจากการ 10 ภาคผนวก ข. ปฏิกริยา.r ร่วมระหว่างฐานะ และประเภทของโรงเรียนหญิงเป็นดังนี้ คือนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากการอบรมครัวฐานะต่ำรายงานว่าได้แสดงความก้าวร้าวน้อยที่สุด และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนเอกเพศที่มาจากการอบรมครัวฐานะต่ำแสดงการก้าวร้าวมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงประเภทอื่น ๆ ออยู่ในระดับกลางระหว่างสองกลุ่มนี้

ข. การแสดงออกด้วยวิธีการระงับความรู้สึก การแก้ความกังวลใจด้วยวิธีการระงับความรู้สึกและเบี่ยงเบนความสนใจไปยังสิ่งอื่นนั้นแตกต่างกันตามฐานะของนักเรียนชายผู้ต่ออบ และขึ้นอยู่กับปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและประเภทของโรงเรียนหญิง โดยมีนัยสำคัญทางสติที่ระดับสูงกว่า .05 ทั้งสองรายการ จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยปีภาคภูมิวันนักเรียนชายจากการอบรมครัวฐานะปานกลาง เมื่อเกิดความกังวลใจจะพยายามใช้วิธีการระงับความรู้สึกน้อยกว่านักเรียนชายจากการอบรมครัวฐานะอื่น ๆ ส่วนนักเรียนชายที่มาจากการอบรมครัวฐานะต่ำรายงานว่าตนใช้วิธีระงับความรู้สึกมากที่สุด (เฉลี่ยการระงับความรู้สึกของนักเรียนชายจากการอบรมครัวฐานะสูง = 31.22 ปานกลาง = 30.22 และต่ำ = 32.37)

ส่วนคะแนนเฉลี่ยในตาราง 10 ภาคผนวก ข. แสดงผลของปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะ และประเภทของโรงเรียนหญิงที่มีความสัมพันธ์กับการระงับความรู้สึกของผู้ต่ออบ กล่าวคือนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาที่มาจากการอบรมครัวฐานะต่ำ รายงานว่าตนใช้วิธีระงับความรู้สึกเมื่อเกิดความกังวลใจมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากการอบรมครัวฐานะต่ำรายงานว่าตนระงับความรู้สึกน้อยที่สุด

ค. การแสดงออกด้วยวิธีใช้เหตุผล ความแตกต่างในระดับการใช้เหตุผลขึ้นอยู่กับปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและเพศของนักเรียนจากโรงเรียนเอกเพศ และขึ้นอยู่กับปฏิกริยาร่วมระหว่างฐานะและประเภทของโรงเรียนในกลุ่มนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ ออย่างนัยสำคัญทางสติที่ระดับสูงกว่า .05 ทั้งสองรายการ ผลจากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยจากตาราง 10 ภาคผนวก ข. พบว่าการวิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากนักเรียนโรงเรียนเอกเพศล้วน ๆ นักเรียนหญิงจากการอบรมครัวฐานะสูงรายงานว่าใช้เหตุผลในระดับสูงสุด ส่วนนักเรียนหญิงจากการอบรมครัวฐานะต่ำรายงานว่าใช้เหตุผลในระดับต่ำสุด นักเรียนชายจากการอบรมครัวทั้งสามระดับ และนักเรียนหญิงจากการอบรมครัวฐานะปานกลางใช้เหตุผลในระดับใกล้เคียงกันและอยู่ระหว่างนักเรียนหญิงสองกลุ่มแรก

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยมีตัวแปรตามคือ การแสดงออกต่าง ๆ เมื่อเกิดความกังวลใจของนักเรียนชั้นปฐมจากโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะสูง กลาง และต่ำ

การแสดงออก	Source	df	ms	F
การก้าวขา	วัยน้ำ (ก)	2	390.7	2.20
	เพศ (ข)	1	22.8	< 1
	ก × ข	2	215.4	1.21
	Error	444	177.8	
	วัยน้ำ (ก)	2	146.7	< 1
	ร.ร. ชาย (ค)	1	1152.0	6.17**
	ก × ค	2	34.7	< 1
	Error	264	186.7	
	วัยน้ำ (ก)	2	241.7	1.34
	ร.ร. หญิง (ง)	1	423.1	2.35
	ก × ง	2	748.9	4.17**
	Error	264	179.8	
การระงับความรู้สึก	วัยน้ำ (ก)	2	22.5	< 1
	เพศ (ข)	1	45.7	1.12
	ก × ข	2	51.0	1.23
	Error	444	41.4	
	วัยน้ำ (ก)	2	198.7	4.55**
	ร.ร. ชาย (ค)	1	1.7	< 1
	ก × ค	2	100.4	2.30
	Error	264	43.7	
	วัยน้ำ (ก)	2	4.8	< 1
	ร.ร. หญิง (ง)	1	105.8	2.19
	ก × ง	2	167.9	3.47**
	Error	264	48.4	

ตาราง 11 (ต่อ)

การแสดงออก	Source	df	ms	F
การใช้เหตุผล	ฐานะ (ก)	2	23.9	< 1
	เพศ (ข)	1	2.9	< 1
	ก × ข	2	157.2	3.52**
	Error	444	44.6	
	ฐานะ (ก)	2	63.8	1.31
	ร.ร. ชาย (ก)	1	59.8	1.23
	ก × ค	2	21.2	< 1
	Error	264	48.7	
	ฐานะ (ก)	2	0.2	< 1
	ร.ร. หญิง (ง)	1	34.8	< 1
	ก × ง	2	232.1	4.58**
	Error	264	50.7	

** $p < .05$

ส่วนในกลุ่มทั้วไปย่างนักเรียนหญิงโดยเฉพาะ
ครอบครัวฐานะสูง รายงานว่าใช้เหตุผลน้อยที่สุด
เมื่อฐานะสูงใช้เหตุผลมากที่สุดและรายงานในระดับเท่ากับนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำ ส่วนกลุ่มทั้วไปย่างนักเรียนหญิงอื่นๆ รายงานการใช้เหตุผลในระดับปานกลาง
วิธีการตอบสนองทั้งสามประเภทนี้ วิธีการใช้เหตุผลเมื่อเกิดความวิตกกลัวใจมากว่าถูกใช้
บ่อยกว่าการใช้วิธีระงับความรู้สึก ส่วนการตอบสนองความกังวลใจทั้งวิธีการก้าวไว้ก้าวกลุ่มผู้ตอบ
รายงานว่าใช้น้อยที่สุด

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความน่าสนใจในการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งหมายจะศึกษาทัศนคติของเด็กไทยวัยรุ่นชายและหญิง ในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษา ต่อบุคคลใกล้ชิดผู้มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นได้แก่ บิดามารดา ครู และบุคคลที่มีส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งในชีวิตของเด็กวัยรุ่น คือเพื่อนรุ่นร่วมระหว่างเดียวกัน นอกจากนี้ยังมุ่งศึกษาความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นทั้งวัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ แบบเอกเพศ และแบบสหศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำบด้วย นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เป็นชาย 80 คน หญิง 80 คน นักเรียนที่มีฐานะเศรษฐกิจปานกลางเป็นชาย 160 คน หญิง 160 คน นักเรียนที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำเป็นชาย 120 คน หญิง 120 คนรวมทั้งสิ้น 720 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่คณะกรรมการผู้วิจัยสร้างขึ้นได้แก่

- แบบสอบถามความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อผู้มีอิทธิพลต่อตนได้แก่ บิดามารดา ครู
- แบบสอบถามเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับความคาดหวังในการกระทำการที่ร้ายแรง
- แบบสอบถามความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อเพื่อนรุ่นร่วมระหว่างเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ
- แบบสอบถามความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นต่อผู้อื่น เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นในเรื่องการศึกษา ความประพฤติ ฐานะ และเกียรติยศของครอบครัว ท่าทาง การแต่งกาย และการสังคมปฏิบัติ
- แบบสอบถามความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นอันมีสาเหตุมาจากบิดามารดา ครู เพื่อนและบุคคลอื่น ๆ
- แบบสอบถามความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นในเรื่อง การเรียน การเงิน และการทำตามใจชอบ
- แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการแสดงออกของเด็กวัยรุ่น เมื่อเกิดความกังวลใจ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาเรื่องนี้อาจสรุปผลได้ดังนี้

1. เรื่องทักษะติดของเด็กไทยวัยรุ่นต่อบิตามารดา และครู

1.1 ทักษะคิดต่อปีศาจ ไม่มีความแตกต่างในกลุ่มวัยรุ่นหญิง และประเภทของโรงเรียน สำหรับกลุ่มนักเรียนชายนั้น นักเรียนชายที่มีฐานะปานกลางมีทักษะคิดที่ดีที่สุดต่อปีศาชาของตน แต่ผู้ที่มีฐานะต่ำมีทักษะคิดต่อปีศาชาอยู่ที่สุด

1.2 ทักษะคิดต่อมารดา มีความแตกต่างกันตามประเภทของโรงเรียน นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา มีทักษะคิดต่อมารดาที่กว่านักเรียนชายในโรงเรียนเอกเพศ ส่วนนักเรียนหญิงกลับตรงกันข้าม กล่าวคือนักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศมีทักษะคิดต่อมารดาที่กว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

1.3 เด็กวัยรุ่นหญิงมีทักษะคิดต่อครูดีกว่าเด็กวัยรุ่นชาย เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีทักษะคิดที่ดีต่อครูมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจกลาง และต่ำ

1.4 เด็กวัยรุ่นหญิงชายและหญิง มีทักษะคิดที่ต่อมารดามากกว่าบิดา และมีทักษะคิดที่ต่อบิดามากกว่าครู

2. อิทธิพลของบิตามารดา และครู

2.1 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ รู้สึกว่าบิดามีอิทธิพลต่อตนมากกว่าวัยรุ่นหญิง ในโรงเรียนเอกเพศ นอกจากนี้วัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง รู้สึกว่าบิดามีอิทธิพลต่อตนมากกว่าวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะปานกลาง และต่ำ

2.2 เด็กวัยรุ่นชายหญิงทั้งจากโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษารู้สึกว่ามารดาเป็นอิทธิพลต่อตนเท่าเทียมกัน

2.3 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษา รู้สึกว่าครูมีอิทธิพลต่อตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ

2.4 เด็กวัยรุ่นชายหญิงทั้งในโรงเรียนเอกเพศ และโรงเรียนสหศึกษารู้สึกว่ามารดา มีอิทธิพลมากกว่าบิดาและมากกว่าครู

สรุปผลการวิจัยตอนนี้ได้ว่า มารดา มีความสำคัญทางสังคมมากกว่าบิดาและครูดังจะเห็นได้จากการที่เด็กวัยรุ่นผู้ตอบ รายงานว่ามารดาสนใจเข้าใจใส่ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมต่อตนมาก และทนกับความเครียดนั้นถือ เกรงกลัว และให้ความใกล้ชิดกับมารดามากกว่าบิดาหรือครู

นอกจากนี้มารยาด้วยเป็นตัวอย่างที่ดีของบุตรและบุตรปฏิบัติตามคำสั่งสอนของมารดามากกว่าผู้อื่น

3. ความคาดหวังในผลของการกระทำความผิดที่ร้ายแรง

3.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงคาดหวังในผลการกระทำผิดคือจะเป็นผู้ลงโทษ มากกว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและต่ำ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศกับโรงเรียนสหศึกษา พบว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาคาดว่าบิดาจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศ

3.2 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษาคาดหวังว่าเมื่อตนทำผิดมารดาจะเสียใจมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ เด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจากโรงเรียนเอกเพศ มีความคาดหวังว่ามารดาจะเสียใจมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

3.3 เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จากโรงเรียนเอกเพศ คาดหวังว่าครูจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ กลางและต่ำ เด็กวัยรุ่นชายจากโรงเรียนสหศึกษาคาดหวังว่าครูจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายจากโรงเรียนเอกเพศ นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ คาดหวังว่าครูจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเช่นกัน

3.4 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษา คาดหวังว่าเพื่อนจะเลิกบุตร ถ้าตนทำผิดที่ร้ายแรงมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ และในทำนองเดียวกันเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษาก็คาดหวังว่าเพื่อนจะรังเกียจตนเมื่อทำผิดมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ

3.5 เด็กวัยรุ่นหญิง คาดหวังว่าคนอื่นจะดูถูกดูหมิ่นเมื่อตนทำผิด มากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษา คาดหวังว่าคนอื่น ๆ จะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ

3.6 เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา คาดหวังว่ากฎหมายจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มีฐานะต่ำ คาดหวังว่ากฎหมายจะเป็นผู้ลงโทษมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

3.7 เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา เชื่อบาบุญคุณไทยทางศาสนาเกี่ยวกับการลงโทษตนเมื่อกระทำความผิดมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ

3.8 เด็กวัยรุ่นชายหญิงทั้งในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษาคาดหวังว่าเมื่อตนกระทำผิด มารดาจะเสียใจมากกว่าบิดา ครู คนอื่น บ้านเมือง ศาสนา และเพื่อน

สรุปการวิจัยตอนนี้ได้ว่า เด็กจากโรงเรียนสหศึกษา ให้ความสำคัญต่อไทยที่จะได้รับและแหล่งลงโทษเมื่อตนกระทำผิดที่ร้ายแรงมากกว่าเด็กจากโรงเรียนเอกเพศ

เด็กวัยรุ่นชายหญิงคาดหวังว่ามารดาจะเสียใจเมื่อตนกระทำผิดมากกว่าผู้อื่นทั้งหมด และไม่เชื่อว่าเพื่อนจะรังเกียจและกบฏเมื่อตนกระทำผิดร้ายแรง ดังนั้นการยับยั้งการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่นอย่างมีประสิทธิภาพนั้น มารดาจะเป็นบุคคลที่ทำได้ดีที่สุด ส่วนเพื่อนจะไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่นได้

4. ทัศนคติ่อเพื่อน

4.1 เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ มีความเห็นว่าลักษณะของเพื่อนที่น่าคบควรเป็นผู้มีความประพฤติดีมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เห็นว่าลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบควรเป็นผู้มีความประพฤติดี มากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เห็นว่าลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบควรเป็นผู้มีความประพฤติดีมากกว่าเด็กชายวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและถ้าตามลำดับ เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เห็นว่าลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบควรเป็นผู้มีความประพฤติดีมากกว่าเด็กชายวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงในโรงเรียนสหศึกษา เห็นว่าลักษณะของเพื่อนที่น่าคบควรเป็นผู้ที่มีความประพฤติดีมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะต่ำในโรงเรียนเอกเพศ

4.2 ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำรู้สึกว่าลักษณะของเพื่อนที่น่าคบควรเป็นผู้มีการเรียนดี มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและกลาง เด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำนิยมคบเพื่อนที่มีการเรียนดีมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ผู้วิจัยไม่พบความแตกต่างในมุ่งเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และต่ำทั้งในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษา

4.3 ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นชายหญิง ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะเลือกคบเพื่อนที่มีความสนใจตรงกันมากที่สุด มากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจกลาง และต่ำตามลำดับ เด็กวัยรุ่นหญิงทั้งในโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงชอบเพื่อนที่มีความสนใจตรงกันมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจกลาง และต่ำ ตามลำดับ

4.4 ผู้ทำการวิจัยไม่พบความแตกต่างในเรื่องการเลือกคบเพื่อนที่ช่วยเหลือตัวระหว่างเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษา และในหมู่เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และต่ำ

4.5 เพื่อนที่มีฐานะดี มีความสำคัญต่อเด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศให้ความสำคัญต่อเพื่อนที่มีฐานะดีมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

4.6 เกี่ยวกับทัศนคติที่ต่อเพื่อนต่างเพศนั้นนักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วนมีทัศนคติที่ต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กหญิงในโรงเรียนหญิงล้วน นอกจากนั้นนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาซึ่งมีแนวโน้มว่ามีทัศนคติที่ต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนประเภทเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาทั้งชายและหญิงก็ยังมีทัศนคติที่ต่อเพื่อนต่างเพศคิกว่านักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ

สรุปผลการวิจัยตอนนี้ได้ว่า ในเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญของเพื่อนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น มีความประพฤติดี การเรียนดี ความสนใจตรงกัน การให้ความช่วยเหลือดี และฐานะดีนั้นเด็กวัยรุ่นชายหญิงเห็นว่าเพื่อนที่มีความประพฤติดีมีความสำคัญต่อตนมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือดี และมีความสนใจตรงกัน เพื่อนที่เรียนดีมีความสำคัญน้อยกว่าสามลักษณะที่กล่าวแล้ว และเพื่อนที่มีฐานะดีนั้นมีความสำคัญต่อเด็กวัยรุ่นชายหญิงน้อยที่สุด ผู้ตอบจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เห็นความสำคัญของเพื่อนที่มีความประพฤติดีและมีความสนใจตรงกันมากกว่าผู้ตอบที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ปานกลาง และต่ำ ผู้ตอบที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำให้ความสำคัญต่อเพื่อนที่มีฐานะดีมากกว่าผู้ตอบจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูง

5. ความกังวลใจของเด็กวัยรุ่น

5.1 เมื่อเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มาจากโรงเรียนเอกเพศกับโรงเรียนสหศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศมีความกังวลใจอันเนื่องมาจากการดำเนิน生涯ที่มากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

5.2 เด็กวัยรุ่นหญิงเห็นว่าความกังวลใจของคนอันเนื่องมาจากการดำเนิน生涯ที่มากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจ สูง กลาง และต่ำพบว่าเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากการมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ มีความกังวลใจอันเนื่องมาจากการดำเนิน生涯ที่มากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

5.3 เด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศมีความกังวลใจอันเนื่องมาจากการดำเนิน生涯ที่มากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา และเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เห็นว่าครูเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเท่ากัน

5.4 ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง รู้สึกว่าเพื่อนเป็นสาเหตุให้เกิดความกังวลใจมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และสูงตามลำดับ

เด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เห็นว่าเพื่อนเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูงตามลำดับ เด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศเห็นว่าเพื่อนเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

5.5 เด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ เห็นว่าคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา และเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำรู้สึกว่าคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูงตามลำดับ

5.6 เช่นเดียวกันในโรงเรียนเอกเพศ เด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเห็นว่าตนเองเป็นสาเหตุของความกังวลใจมากที่สุด ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเห็นว่าตนเองเป็นสาเหตุน้อยที่สุด เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าความกังวลใจของตนเกิดจากตนเองมีมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ

5.7 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษา ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง เห็นว่าตนเองเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจมากที่สุด และเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงเห็นว่าตนเองเป็นสาเหตุน้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัยค้นคว้าตอนนี้ได้ว่า ความกังวลของเด็กวัยรุ่นเกิดจากตนเองมากกว่าจากคนอื่น ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าตัวของวัยรุ่นเองเป็นสาเหตุแห่งความกังวลใจมากที่สุด

เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศ มีปัญหาเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ มากกว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษา แต่เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษากลับมีปัญหาเกี่ยวกับตนเองมากกว่าเกี่ยวกับบุคคลอื่น เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีปัญหาเกี่ยวกับบุคคลอื่น มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และปานกลาง ครู และเพื่อนในโรงเรียนเอกเพศ เป็นสาเหตุของความกังวลใจของผู้ตอบมากกว่าครูและเพื่อนของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษา

6. ความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ

6.1 เกี่ยวกับเรื่องการเรียนเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำในโรงเรียนเอกเพศ กังวลใจในเรื่องการเรียนมากกว่าวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูง ส่วนเด็กหญิงซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีความกังวลใจในเรื่องการเรียนมากกว่าวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และต่ำตามลำดับ นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษา พบร่วมกันว่า วัยรุ่นในโรงเรียนเอกเพศมีความกังวลใจในเรื่องการเรียนมากกว่าวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษา

6.2 นักเรียนทั้งชายและหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำในโรงเรียนเอกเพศ มีความกังวลใจเรื่องการเงินมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและสูงตามลำดับ

6.3 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ มีความกังวลใจเรื่องการเงินมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษา ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กวัยรุ่นหญิง ที่เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา มีความกังวลใจเรื่องการเงินมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ

6.4 ในเรื่องความกังวลใจที่เกิดขึ้นจากขัดขวางการทำตามใจชอบนั้น ปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำในโรงเรียนเอกเพศ มีความกังวลเรื่องการถูกขัดขวางการทำอะไร ตามใจชอบมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูง ตามลำดับ และเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในโรงเรียนเอกเพศ กังวลใจในเรื่องนี้สูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

6.5 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความกังวลใจที่เกิดจากการเรียน การเงิน และการทำอะไรเด็กตามใจชอบแล้ว ผลปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นชายหญิงกังวลใจสูงที่สุดในเรื่องถูกขัดขวางการทำตามใจชอบของลงมา ก็คือเรื่องการเรียน และการเงิน

สรุปการวิจัยตอนนี้ ได้ว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความกังวลใจในเรื่องการเรียนมากกว่าเรื่องการเงิน และมีความกังวลใจในเรื่องการทำตามใจชอบมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และสูง

เด็กวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนเอกเพศ มีความกังวลใจในเรื่องการเงิน การเรียน และการทำตามใจชอบ มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนสหศึกษา

7. การให้ความสำคัญต่อเรื่องต่าง ๆ

ได้แก่เรื่องการศึกษา ความประพฤติของตนเอง ฐานะของครอบครัว รูปร่างลักษณะหน้าตา ท่าทาง การสังคมปฏิบัติ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

7.1 ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นหญิง ให้ความสำคัญต่อเรื่องการศึกษามากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย เด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง ให้ความสำคัญต่อการศึกษามากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และต่ำ ตามลำดับ

7.2 ทางด้านความประพฤติ นักเรียนหญิงให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองมากกว่านักเรียนชาย ส่วนในกลุ่มนักเรียนชายโดยเฉพาะ นักเรียนชายที่มีฐานะปานกลางให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองมากที่สุด และนักเรียนชายฐานะต่ำให้ความสำคัญต่อความประพฤติของตนเองอ้อยที่สุด แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงประเภทต่าง ๆ ในเรื่องนี้

7.3 เด็กวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ และเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา ต่างก็ให้ความสำคัญต่อฐานะของครอบครัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ เด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำให้ความสำคัญต่อฐานะทางครอบครัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ปานกลาง และสูง ตามลำดับ

7.4 ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ให้ความสำคัญต่อรูปร่างลักษณะของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและต่ำตามลำดับ ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง กลับให้ความสำคัญต่อรูปร่างลักษณะของตนมากกว่าพากที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และต่ำตามลำดับ นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา ให้ความสำคัญต่อรูปร่างลักษณะของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศ

7.5 ในเรื่องการสังคมปฏิบัติ ทั้งเด็กวัยรุ่นชายและหญิงในโรงเรียนเอกเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางให้ความสำคัญมากกว่าพากที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและต่ำ เด็กวัยรุ่นหญิง ในโรงเรียนเอกเพศให้ความสำคัญต่อเรื่องการสังคมปฏิบัติมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

สรุปผลในตอนนี้คือ เด็กวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญต่อการศึกษา ความประพฤติของตน และรูปร่างลักษณะของตนมากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย ส่วนเด็กวัยรุ่นชายให้ความสำคัญต่อฐานะทางครอบครัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง

เด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางให้ความสำคัญต่อเรื่องต่าง ๆ มากกว่าเด็กวัยรุ่นชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและต่ำ

เด็กวัยรุ่นชายและหญิงโดยส่วนรวม ทั้งในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษา ทุกฐานะทางเศรษฐกิจ รู้สึกว่าการศึกษาและความประพฤติของตนเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ส่วนรูปร่างลักษณะและการสังคมปฏิบัติมีความสำคัญน้อยที่สุด

ความสำคัญที่กล่าวมาแล้วนั้นผู้วิจัยหมายถึงความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นที่ยอมรับว่าตนมีความครุ่นคิดถึงทางที่ตนอยากมีความดีเด่น และมีความเดือดเนื้อร้อนใจเมื่อรู้สึกว่าตนด้อยในทางนั้น ๆ

8. การเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ

8.1 ในเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถทางการศึกษาของตนเองกับผู้อื่น พบรความแตกต่างในกลุ่มนักเรียนหญิง กล่าวคือ นักเรียนหญิงโรงเรียนเอกเพศมีความเห็นว่าตนสามารถทางการเรียนมากกว่าผู้อื่นในระดับที่สูงกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา

8.2 ในเรื่องการเปรียบเทียบความประพฤติ นักเรียนชายหญิงที่มีฐานะต่ำ เชื่อว่า ความประพฤติของคนดีกว่าของผู้อื่นในระดับความเชื่อที่ถูกกว่านักเรียนที่มีฐานะปานกลาง และสูง นอกจากนั้นนักเรียนหญิงมีความเห็นว่าตนมีความประพฤติดีกว่าผู้อื่น มากกว่าความเชื่อชนิดเดียวกัน ในนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงในโรงเรียนเอกเพศ เชื่อว่าตนมีความประพฤติดีกว่าคนอื่นในระดับสูงกว่านักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา

8.3 การเปรียบเทียบฐานะของตนเองกับผู้อื่น พบร่วมนักเรียนชายหญิงทั้งในโรงเรียนเอกเพศและโรงเรียนสหศึกษา ที่มีฐานะต่ำ รู้สึกว่าตนด้อยกว่าผู้อื่นในเรื่องฐานะของครอบครัวมาก กว่านักเรียนที่มีฐานะปานกลาง และสูง นอกจากนั้นนักเรียนชายคิดว่าตนมีฐานะด้อยกว่าผู้อื่น มากกว่านักเรียนหญิง

8.4 ในการเปรียบเทียบสังคมปฏินิบัติ นักเรียนชายที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลาง เชื่อว่าตนมีสังคมปฏินิบัติดีกว่าผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายที่มาจากครอบครัวฐานะสูงหรือต่ำ

สรุปผล ตอนนี้ คือ เรื่องการเปรียบเทียบตนเองของเด็กวัยรุ่นกับผู้อื่นนั้น ในโรงเรียนเอกเพศเด็กวัยรุ่นหญิงคิดว่าตนดีกว่าผู้อื่นในเรื่องการศึกษา ความประพฤติ ท่าทางและการแต่งกาย เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงคิดว่าตนดีกว่าผู้อื่นในเรื่องฐานะและเกียรติยศของครอบครัว การแต่งกาย มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง และต่ำ เด็กวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวปานกลาง คิดว่าตนดีกว่าผู้อื่นในเรื่องความประพฤติ และการสังคมปฏินิบัติ เมื่อเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นหญิงกับเด็กวัยรุ่นชายในเรื่องความประพฤติ ฐานะของครอบครัว การแต่งกายเด็กวัยรุ่นหญิงเชื่อว่าตนดีกว่าผู้อื่นในระดับสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชาย

9. การแสดงออกเมื่อเกิดความกังวลใจ

9.1 การใช้วิธีการก้าวร้าว นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษารายงานว่า ใช้วิธีก้าวร้าว เมื่อเกิดความวิตกกังวลน้อยกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนเอกเพศ ส่วนนักเรียนหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาที่มีฐานะต่ำ รายงานว่าได้แสดงความก้าวร้าวน้อยที่สุด แต่นักเรียนหญิงฐานะต่ำ จากโรงเรียนเอกเพศรายงานว่าใช้วิธีนี้ดับความวิตกกังวลของตนมากที่สุด

9.2 การใช้วิธีระงับความรู้สึก นักเรียนชายที่มีฐานะต่ำ เมื่อเกิดความกังวลใจจะพยายามใช้วิธีระงับความรู้สึกมากกว่านักเรียนชายที่มีฐานะอื่น ๆ ส่วนนักเรียนชายฐานะปานกลางรายงานว่าใช้วิธีนี้น้อยที่สุด

9.3 การใช้เหตุผลระงับความกังวล นักเรียนหญิงที่รู้วิริยะรายงานว่าตนใช้เหตุผลมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงที่ยากจนรายงานว่าตนใช้เหตุผลน้อยที่สุด

สรุปผล ตอนนี้ได้ว่า วิธีการใช้เหตุผลเพื่อระงับความกังวลได้ถูกรายงานว่าใช้มากที่สุด รองลงมาคือวิธีการระงับความรู้สึก และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือวิธีการก้าว舞ว้า

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องนี้เป็นเพียงการศึกษาขั้นต้นในเรื่องทักษณ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อบิดา มารดา ครู และบุคคลอื่น ๆ ผลการวิจัยที่แสดงไว้ในบทที่ 3 ได้ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เช่น เพศ ฐานะ และประเททของโรงเรียน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับคำตอบทางด้านทักษณ์ที่ต่อบุคคล อื่น ความวิตกกังวลและการประเมินค่าตนเองของเด็กวัยรุ่น อาจจะตีความหมายได้ว่า สังคมและสภาพแวดล้อมของบุคคลมีอิทธิพลต่อทักษณ์ ความรู้สึกนึกคิด คุณค่าทางสังคม ตลอดจนการรับรู้ เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นของบุคคลนั้น

สมมุติฐานที่ 1 ที่ว่า เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและปานกลางจะมีทักษณ์ที่ดีกว่าบิดา มารดา และครูมากกว่าวัยรุ่นจากครอบครัวฐานะต่ำ

ข้อมูลจากการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 ในส่วนที่เกี่ยวกับบิดามารดา แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับครูพบผลตรงกันข้ามคือ นักเรียนทั้งชายและหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำมีทักษณ์ที่ดีที่สุดต่อครู ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าวัยรุ่นยอมจะต้องเสาะหาตัวอย่างทางสังคม ดังนั้นขณะที่บิดามารดา ของตนไม่อยู่ในฐานะที่จะนำความนิยมชอบมาสู่ตนได้ วัยรุ่นในกลุ่มนี้จึงได้เลือกให้ความนิยมเลื่อมใสครูของตนแทน

ผลการสำรวจเกี่ยวกับทักษณ์ที่ต่อบิดามารดาและครูของวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวฐานะต่าง ๆ กันนี้ คล้ายคลึงกับผลการวิจัยวัยรุ่นในสหราชอาณาจักรมาก (Cass, 1952 และ Yee 1968) และสอดคล้องกับความคิดเห็นของแมคเคนเลส (Mc Candless, 1970, p. 299) ที่กล่าวว่า เด็กที่ยากจนนั้นมีผู้เป็นตัวอย่างในทางที่ดีน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่ฐานะดีกว่า ดังนั้นครูทั้งหลายจึงอยู่ในฐานะที่จะมีอิทธิพลต่อเด็กยากจนไม่ว่าจะในทางที่ดีหรือไม่ดี หากกว่าอิทธิพลที่ครูจะมีต่อเด็กฐานะอื่น ๆ

โดยส่วนรวมแล้วเด็กไทยในกลุ่มตัวอย่างนี้มีทักษณ์ที่ดีต่อบิดา มารดา และครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจทักษณ์ในโครงการวิจัยของเกิดเกียรติพงษ์ (Koedkietpong, 1960) และของหาสิตะพันธ์ เลขยานนท์ และเจริญยิ่ง (2510) ทั้ง ๆ ที่สองโครงการนี้ได้ใช้วิธีสอบถามแบบต่อให้บปรโยคชีซึ่งแตกต่างจากวิธีที่ใช้ในการวิจัยนี้ ที่ใช้การตอบบนมาตรฐานส่วนซึ่งแบ่งเป็น 7 ช่อง จึงเป็นที่เชื่อถือได้ว่าวัยรุ่นไทยแสดงทักษณ์ที่ดีต่อบิดา มารดา และครู ของตนเมื่อตอบแบบสอบถามและข้อเสนอแนะนี้ได้เปลี่ยนแปลงลดลงระยะเวลา 10–15 ปี ที่แล้วมานี้

สมมุติฐานที่ 2 กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาจะมีทัศนคติที่ดีต่อปิติมาตรา และครูมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกเพศ

ข้อมูลที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อปิติมาตราในการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 2 เพราะไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่อปิติมาตราระหว่างเด็กในโรงเรียนทั้งสองประเภท ส่วนทัศนคติต่อมาตรานั้น ข้อมูลจากวัยรุ่นชายสนับสนุนสมมุติฐานนี้ กล่าวคือ วัยรุ่นชายจากโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อมาตรากของตนมากกว่าวัยรุ่นชายจากโรงเรียนเอกเพศ แต่ข้อมูลจากวัยรุ่นหญิงนั้นตรงกันข้ามกันที่ได้ทำนายไว้ เพราะวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนเอกเพศมีทัศนคติที่ดีต่อมาตรากของตนมากกว่าวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษา

ส่วนข้อมูลที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อครูไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 2 เพราะไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่อครูระหว่างเด็กในโรงเรียนทั้งสองประเภท

สมมุติฐานที่ 3 กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำจะเลือกปฏิเพื่อนที่มีลักษณะแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะปานกลางและสูง

ข้อมูลจากการวิจัยสนับสนุนสมมุติฐานที่ 3 เพราะโดยส่วนรวมแล้ววัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีฐานะร่ำรวยจะเลือกปฏิเพื่อนที่มีความประพฤติดี และมีความสนใจตรงกับตน ส่วนวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวยากจน สนใจเลือกปฏิเพื่อนที่มีการเรียนดีและเพื่อนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดีกว่าตน

นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นชายที่มีฐานะต่ำให้ความสำคัญต่อการศึกษาน้อย แต่ในขณะเดียวกันก็มีความวิตกกังวลกับผลการเรียนของตน และวิตกกังวลที่ตนมีฐานะต่ำต้องกว่าเพื่อน ๆ ส่วนมากจะนั่งจิ้งจอกอาจจะเป็นไปได้วัยรุ่นชายที่ฐานะต่ำจะใช้ประโยชน์จากการคนเพื่อนที่เรียนดี ก็เพื่อให้เพื่อนช่วยเหลือและเป็นทัวอย่างแก่ตนในด้านการเรียน ซึ่งเป็นทางหนึ่งที่จะทำให้ตนลดความวิตกกังวลเรื่องการเรียนลงได้

สมมุติฐานที่ 4 กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นชายจะเลือกปฏิเพื่อนที่มีลักษณะแตกต่างไปจากลักษณะของเพื่อนที่เด็กวัยรุ่นหญิงจะเลือกปฏิ

วัยรุ่นหญิงในกลุ่มทัวอย่างนี้เน้นความประพฤติของเพื่อนที่ตนจะเลือกปฏิว่า เพื่อนที่น่าคบคือคนที่มีความประพฤติดี แต่วัยรุ่นชายมิได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้มากนัก ส่วนการให้ความสำคัญต่อลักษณะอื่น ๆ ของเพื่อนนั้นคล้ายคลึงกันทั้งชายและหญิง

สมมุติฐานที่ 5 กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาจะมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในโรงเรียนเอกเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนี้ พบว่า สมมุติฐานที่ 5 ไม่ได้รับการสนับสนุนมากเท่าที่ได้ทำนายไว้ มีแต่เพียงแนวโน้มที่แสดงว่าเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นเพศเดียวกันที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกเพศ

สิ่งที่พบเด่นชัดคือวัยรุ่นชายทั้งในโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษานี้ทั้งคุณคติที่ดีต่อเพื่อนต่าง เพศ มากกว่าวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนทั้งสองประเภท ข้อมูลนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยทั้งคุณคติของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 (เท่ากับชั้น มศ. 3 ในปัจจุบัน) ที่มีต่อเพื่อนต่างเพศของเด็ก เกียรติพงศ์ (Koedkietpong, 1960) จากภาพเปรียบเทียบทั้งคุณคติของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่อ่อนต่าง เพศ (Figure 4 a, page 33) ใน การวิจัยที่กล่าวถึงนี้แสดงว่าวัยรุ่นชายมีทั้งคุณคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง นอกจากนี้ภาพนั้นยังแสดงอีกว่าทั้งคุณคติที่ดีของนักเรียนชายที่อ่อนต่าง เพศนั้นมีมาตั้งแต่ต้น (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) และทั้งคุณคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชายแตกต่างจากทั้งคุณคติเดียวกันของนักเรียนหญิง มากที่สุดเมื่ออายุประมาณ 14 ปี (มัธยมศึกษาปีที่ 1) และจะเริ่มลดความแตกต่างลงจนเท่ากันในเว็บปลายของการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สมมุติฐานที่ 6 กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำจะมีความวิตกกังวลใจเนื่องจากบิดา มารดา ครู เพื่อน และคนอื่น ๆ เป็นต้นเหตุมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง หรือปานกลาง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า สมมุติฐานที่ 6 ได้รับการสนับสนุนที่มาก เพราะนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีฐานะต่ำรายงานว่ามีความวิตกกังวล เมื่อเด็กวัย บิดา มารดา และคนอื่น ๆ ซึ่งหมายถึง พี่ ป้า น้า อ่า และคนรู้จัก เป็นต้นเหตุมากกว่าวัยรุ่นที่มีฐานะปานกลางและสูง ส่วนวัยรุ่นชายที่มีฐานะต่ำก็มีความวิตกกังวลอ่อนน้อมมาจากตนเองเป็นต้นเหตุมากกว่านักเรียนชายฐานะปานกลางและสูง

ความวิตกกังวลของวัยรุ่นฐานะต่ำที่มากกว่าความวิตกกังวลของวัยรุ่นฐานะอื่น ๆ นั้น ถูกจะ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ สังคม นิใช่แต่เฉพาะในสังคมไทยเท่านั้น โซเวล และฮอลเลอร์ (Sewell & Haller, 1959) กลับว่าวัยรุ่นฐานะยากจนในประเทศสหราชอาณาจักร มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับฐานะของตนเองและการถูกประเมินค่า โดยเฉพาะทางด้านการเรียน ผลข้อนี้คล้ายคลึงมากกับผลที่พบจากการวิจัยเพื่อศึกษาเด็กไทยปัจจุบัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าผลการวิจัยไม่ได้แสดงว่าวัยรุ่นหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าวัยรุ่นชาย ผล ข้อนี้จึงไม่สอดคล้องกับการค้นพบของโอล์เคลื่อน (2515) ที่ว่าวัยรุ่นหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าวัยรุ่นชายซึ่งเป็นจริงเฉพาะพวkvัยรุ่นตอนต้น (ชั้นประถมปีที่ 7) และวัยรุ่นในเยาวชนครหลว แต่ความแตกต่างของผลการวิจัยทั้งสองนี้อาจจะเนื่องมาจากการแบบสอบถามที่ใช้ โดยที่โอล์เคลื่อน ใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลประเภทที่เป็นลักษณะบุคคลิกภาพของบุคคล ส่วนแบบสอบถามความวิตกกังวลที่ใช้ในโครงการวิจัยนี้ เป็นการถามวัยรุ่นเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ ว่าเป็นสาเหตุแห่งความ

วิทกังวลมากน้อยเพียงไร คุณจะเป็นการถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของวัยรุ่นมากกว่าลักษณะของวัยรุ่นเอง

ตัวแปรสำคัญที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกง่วงของวัยรุ่นคือ ประเภทของโรงเรียน ของกลุ่mwัยรุ่นที่ร่วมในโครงการวิจัยปัจจุบัน วัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนเอกเพศ คือชายล้วนหรือหญิงล้วน ต่างรายงานว่ามีความวิตกง่วงเนื่องด้วย บิดา มารดา กรุ เพื่อน และคนอื่น ๆ เป็นต้นเหตุมากกว่าวัยรุ่นเพศเดียวกันที่เรียนอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา ส่วนวัยรุ่นชายในโรงเรียนสหศึกษากลับมีความวิตกง่วงเนื่องด้วยตนเองเมื่อต้นเรียนและมีความกังวลกว่าวัยรุ่นชายในโรงเรียนเอกเพศ

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า วัยรุ่นที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกเพศมีความวิตกง่วงเนื่องมาจากบุคคลที่แวดล้อมคน ส่วนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษามีความวิตกง่วงเนื่องมาจากตนเอง

การทดสอบสมมุติฐานทั้ง 6 ข้อนี้ ปรากฏว่าสมมุติฐานส่วนมากได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลที่เก็บได้ในการวิจัยในขั้นของความเชื่อมั่นที่น่าพอใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยค้นคว้าต่อไป

1. ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้กับเด็กวัยรุ่นที่อยู่ต่างจังหวัด แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาความแตกต่างของสภาพแวดล้อมที่อาจมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นได้

2. ควรจะใช้กลุ่มตัวอย่างจากชั้นมัธยมศึกษา 1 และ 4, 5 เพื่อทราบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเด็กวัยรุ่น ซึ่งอาจนำมายั่งกิจกรรมด้านแนะแนวไว้ได้อย่างมีประสิทธิผลต่อเด็กวัยรุ่น

3. ควรจะเพิ่มองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ไม่ใช่บุคคลในแบบสอบถาม เพื่อทราบทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ได้แก่คุณค่าทางศาสนา ศีลธรรม จรรยา และความรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจระดับพัฒนาการจริยธรรมของวัยรุ่นได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

4. ควรให้มีการสัมภาษณ์ และการสังเกตพฤติกรรมของเด็ก ประกอบการวิจัยค้นคว้า เพื่อตรวจสอบให้ทราบสาเหตุ และเข้าใจความสนใจของเด็กวัยรุ่นได้ถูกต้องและชัดแจ้งยิ่งขึ้น

5. ควรจะนำผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนมาพิจารณาร่วมกับความสนใจและความกังวลใจในการเรียนด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษา

1. จากผลวิจัยที่พบว่า márคามีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นมากที่สุดนั้น ถ้าทางโรงเรียนกับทางบ้านร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด อาจจะช่วยลดปัญหาด้านสุขภาพจิตทั้งของเด็ก บิดามารดา และครูได้ เพราะเมื่อฝ่ายใดประสบปัญหา ก็อาจช่วยเด็กได้ทันท่วงที

2. ควรจะศึกษาและจัดตั้งผลงานห้องของครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูแนะแนว เพื่อทราบอุปสรรคที่ทำให้นักเรียนเห็นห่างครู และจัดระบบการเรียนการสอนภาษาใน แล้วภายนอกห้องเรียนให้มีบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรระหว่างกันและกันให้มากยิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนชายจากโรงเรียนสหศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อมาตรการของตนมากกว่านักเรียนชายจากโรงเรียนชายเอกเพศ อาจเป็นเพราะนักเรียนชายที่เรียนรวมกับนักเรียนหญิงได้มีโอกาสพูดคุยและทำกิจกรรมการเรียนร่วมกัน ทำให้เข้าใจความคิดความสนใจและความมุ่งหวังของเพื่อนต่างเพศดีขึ้น น่าจะมีการสนับสนุนการเรียนแบบสหศึกษาในโรงเรียนที่พร้อมจะบริการ มีระบบการบริหารงานและการควบคุมที่ดีขึ้นหลาย ๆ โรงเรียนก่อน แล้วค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามความเหมาะสมในวิธีการ

4. จากผลการวิจัยที่ว่า เด็กไทยวัยรุ่นที่มาจากการครอบครัวฐานะต่ำมีทัศนคติที่ดีต่อครูมากกว่าเด็กฐานะอื่น ๆ และเด็กกลุ่มนี้มีทัศนคติที่ดีต่อบิตามารดาของตนน้อยกว่าเด็กฐานะอื่น ๆ นั้น พอย่อมเป็นข้อคิดสำหรับครูและผู้บริหารการศึกษาได้ว่าครูเป็นบุคคลที่สำคัญ และเป็นตัวแบบแก่นักเรียนที่มาจากการครอบครัวฐานะยากจน จะนั่นครูจึงควรจะให้ความสนใจและเอาใจใส่แก่นักเรียนฐานะต่ำเป็นพิเศษ ทั้งพยายามทำงานเมื่นแบบอย่างที่ดี เพื่อนักเรียนจะได้เรียนรู้ความดีจากครูและจากโรงเรียน เพราะสิ่งที่เป็นความดีต่าง ๆ เหล่านี้ เด็กอาจจะได้รับจากบิตามารดาโดยไปหรือสภาพทางบ้านไม่เอื้ออำนวยให้นักเรียนฐานะต่ำเรียนรู้สิ่งที่ดีงามได้เพียงพอ

5. จากผลที่ปรากฏว่า นักเรียนชายที่มาจากการครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีความกังวลใจเรื่องการเรียนมากที่สุด และเห็นความสำคัญของการศึกษาน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจากครอบครัวฐานะเดียวกันมีความกังวลใจในการเรียนน้อยที่สุดนั้น อาจเป็นด้วยวัยรุ่นทั้งหญิงชายขาดแรงจูงใจอันเป็นเหตุให้บุคคล ผู้มีฐานะเศรษฐกิจและสังคมต่ำไม่เข้ารับการศึกษาให้สูงขึ้นไปเนื่องจากเป็นที่ทราบกันแล้วว่าการศึกษานั้นเป็นทางหนึ่งที่จะทำให้บุคคลเลื่อนฐานะจากเดิมให้สูงขึ้น ได้ดังนั้นเมื่อได้หลักฐานจากการวิจัยแล้ว จึงสมควรที่จะสร้างแรงสนับสนุนจากภายนอกให้บุคคลฐานะต่ำเข้ารับการศึกษาขั้นสูงให้มากยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาของสังคมและของประเทศไทย

บรรณานุกรม

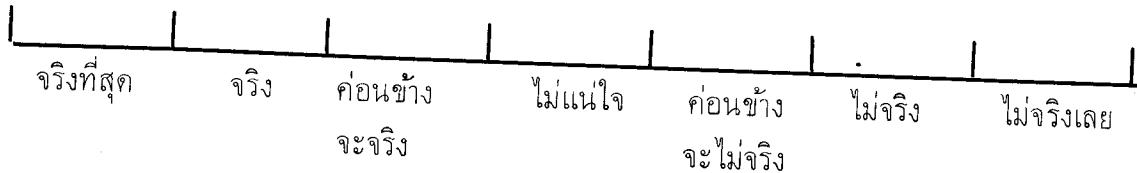
- หาสิตะพันธ์ ก., เลขยานนท์ ค. และเจริญยิ่ง บ. บันทึกการวิเคราะห์คำตอบเกี่ยวกับทัศนคติและบุคลิกภาพของวัยรุ่น สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ประสานมิตร 2510 โอล์เคลือบ อ. ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่น ๆ บางประการของบุคลิกภาพ ปริญญาในพันธ์ ก.ค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515
- Brzezinska, Z. The attitude of today's youth towards life. *Psychologia Wychowawcza* (Warsaw), 1960, 3, 150 - 166.
- Cass, Loretta, K. An investigation of parent-child relationships in terms of awareness, identification, projection, and control. *American Journal of Orthopsychiatry*, 1952, 22, 305 - 313.
- Coleman, J.S. *The adolescent society*. New York : The Free Press of Glencoe, 1962.
- El. Koussy, A.H. The characteristics of rural and urban adolescents in Egypt. *Vita Humana*, 1960, 219, 226.
- Gardner, G.E. Present-day society and the adolescent. *American Journal of Orthopsychiatry*, 1957, 27, 508 - 517.
- Hall, G.S. *Adolescence*. New York : Appleton and Company, 1904.
- Koedkietpong, T. Bangkok Children's Attitudes towards peers and parents. Master's degree thesis, College of Education, Prasanmitr, 1960.
- Mc Candless, B.R. *Children and adolescents : behavior and development*. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1967. p. 352.
- Mc Candless, B.R. *Adolescents : behavior and development*. Hinsdale, Illinois, The Dryden Press, 1970. p. 299.
- Okaji, I. Studies on Characteristics of adolescent's attitudes towards life. *Japanese Journal of Educational Psychology*, 1958, 5, 7 - 13.
- Sewell, W.H., & Haller, A.O. Factors in the relationship between social status and the personality adjustment of the child. *American Sociological Review*, 1959, 24, 511 - 520.
- Storring, G.E., & Lownan, H.W. Ploblematic der jugend in der gegenwart. (Concerning the problem of youth in the present.) *Praxis der Kinder psychologic and Kinderpsychiatric*, (Goettingen), 1958, 7, 1 - 8.
- Suellwold, E. Empirical studies concerning problems of adolescents in Germany and the U. S. A., *Psychologische Rundschau* (Basel), 1959, 10, 49 - 66.
- Yee, A.H. Source and Direction of causal influence in teacher-pupil relationships *Journal of Educational Psychology*, 1968, 59, 275 - 282.

ภาคผนวก ก

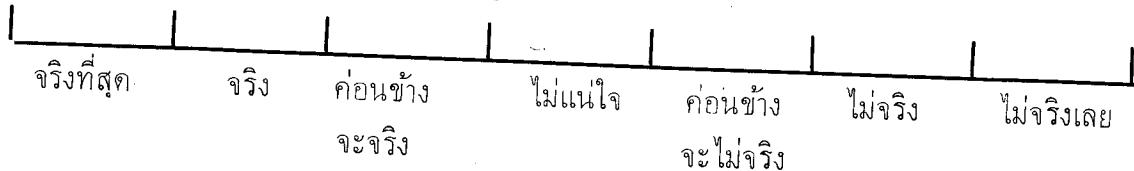
แบบสอบถาม 2 ชุด

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับ พ่อ ของข้าพเจ้า (หรือผู้ปกครองที่เป็นเพศชาย)

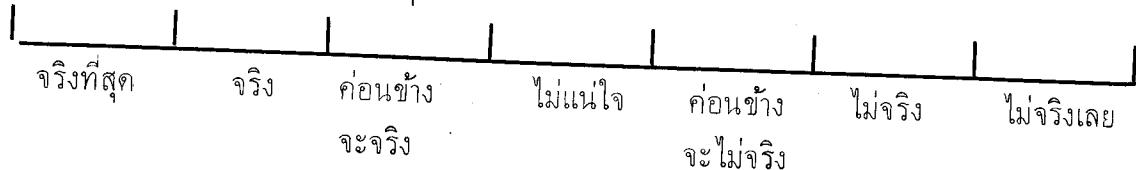
1. พ่อรักข้าพเจ้ามาก

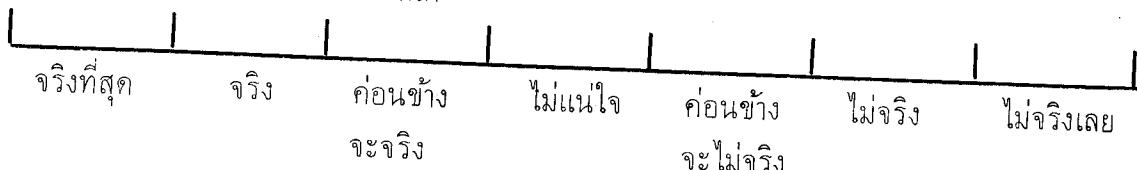
2. พ่อสนใจในการศึกษาของข้าพเจ้าเสมอ

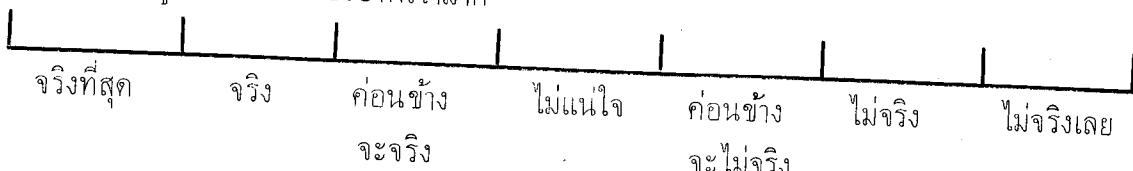
3. พ่อดูหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อยๆ

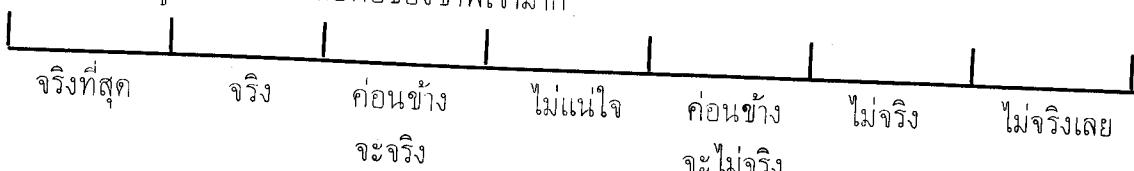
4. พ่อไม่ค่อยเอาใจใส่กับข้าพเจ้านัก

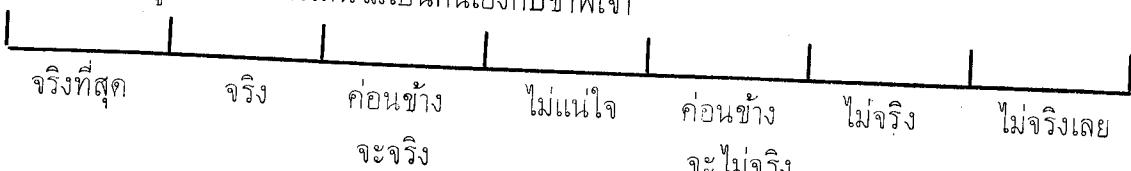
5. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจพ่อของข้าพเจ้ามาก

6. ข้าพเจ้ารู้สึกการสนับถือพ่อของข้าพเจ้ามาก

7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพ่อห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

8. ข้าพเจ้าเกรงกลัวพอมาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

9. ข้าพเจ้าพยายามช่วยเหลือพ่อเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

10. ข้าพเจ้าชอบนำเรื่องไปปรึกษาหารือกับพ่อเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

11. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

12. ข้าพเจ้าไม่อยากเผชิญหน้ากับพ่อ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

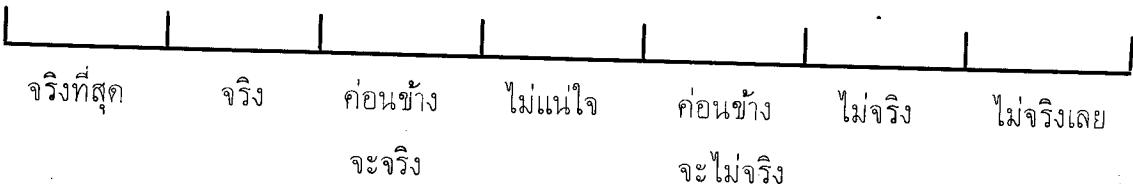
13. พ่อไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

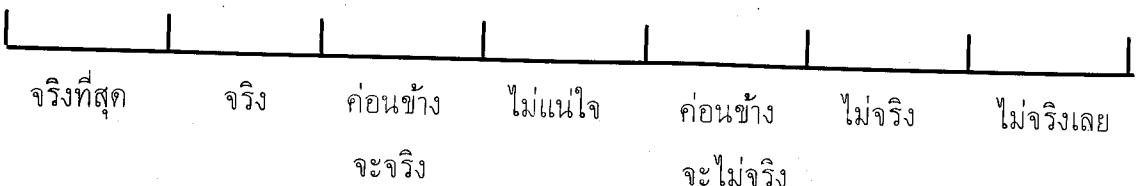
หมายเหตุ ถ้านักเรียนไม่มีพ่อหรือแม่แต่อย่างกับผู้ปกครอง ให้ตอบความรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับผู้ปกครองในหน้าที่ตามเกี่ยวกับพ่อหรือแม่

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับแม่ของข้าพเจ้า (หรือผู้ปกครองที่เป็นเพศหญิง)

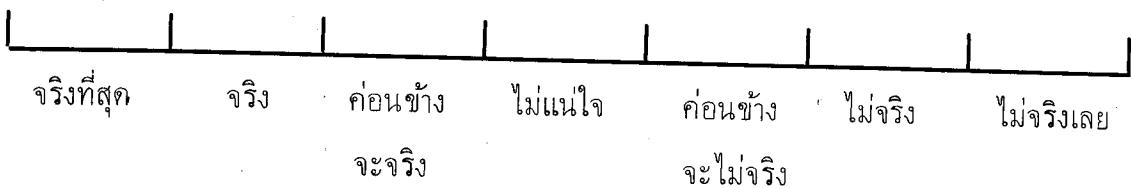
1. แม่รักข้าพเจ้ามาก

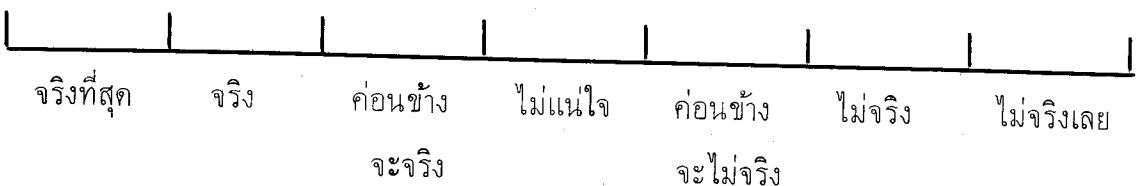
2. แม่สนใจในการศึกษาของข้าพเจ้าเสมอ

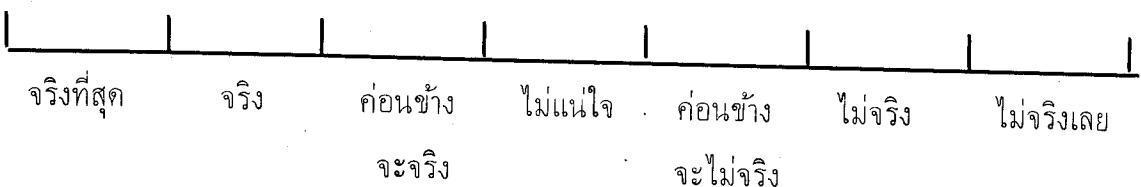
3. แม่คุ้หรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ

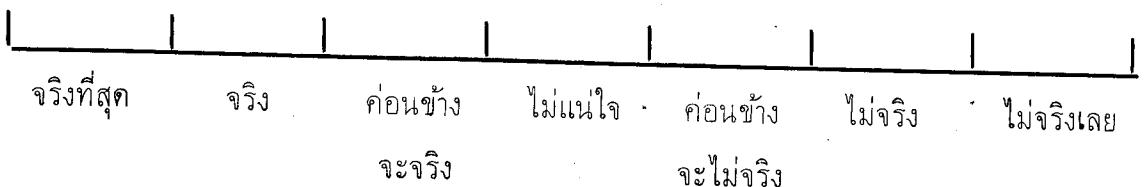
4. แม่ไม่ค่อยเอาใจใส่กับข้าพเจ้านัก

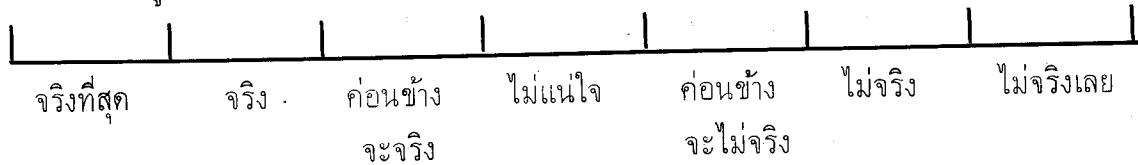
5. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อของข้าพเจ้ามาก

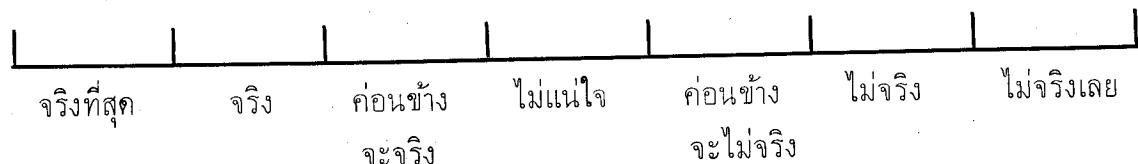
6. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อของข้าพเจ้ามาก

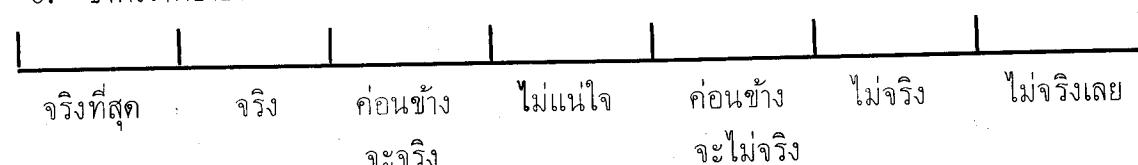
7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเม้มีหงเหนไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

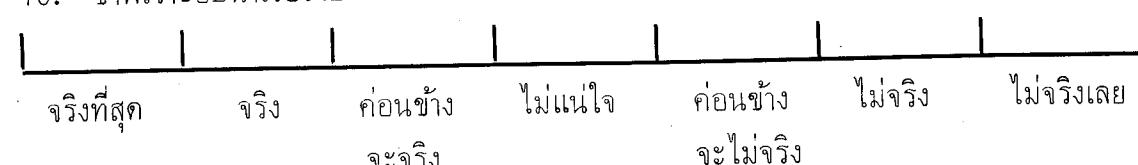
8. ข้าพเจ้าเกรงกลัวแม่มาก

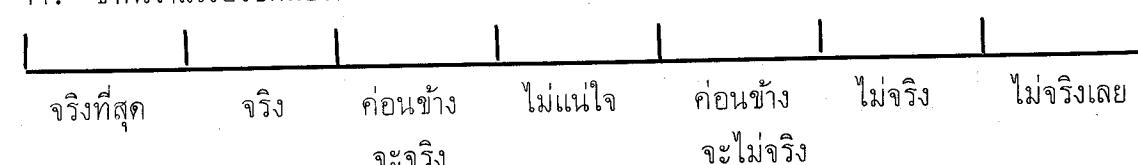
9. ข้าพเจ้าพยายามช่วยเหลือแม่เสมอ

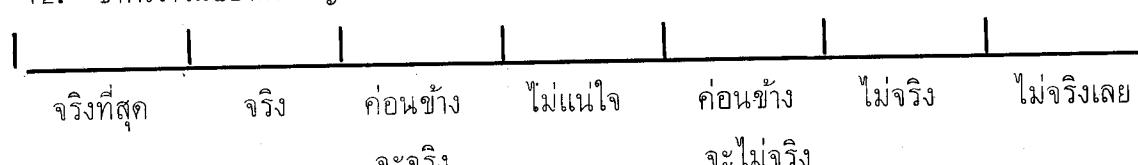
10. ข้าพเจ้าชอบนำเรื่องไปปรึกษาหารือกับแม่เสมอ

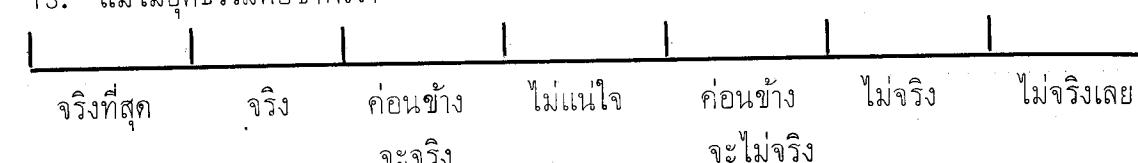
11. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับแม่เสมอ

12. ข้าพเจ้าไม่อยากเผชิญหน้ากับแม่

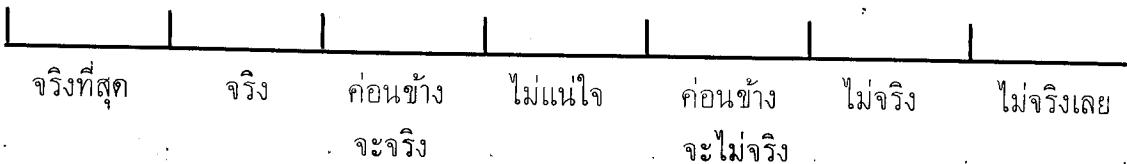
13. แม่ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

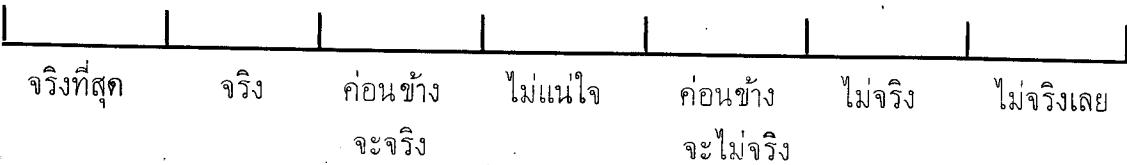
ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับครู

ข้อสังเกต : เมื่อพูดถึงครู นักเรียนนิยมถึงครูคนใดเป็นคนแรกให้ตอบเกี่ยวกับครูคนนั้น

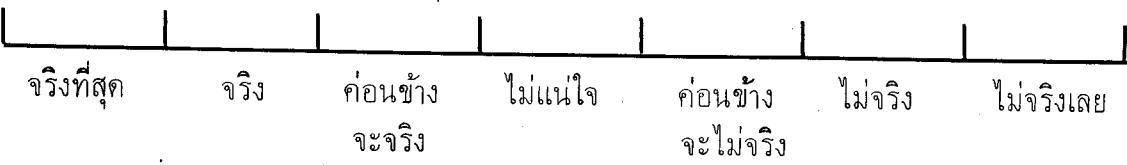
1. ครูรักษาพเจ้ามาก

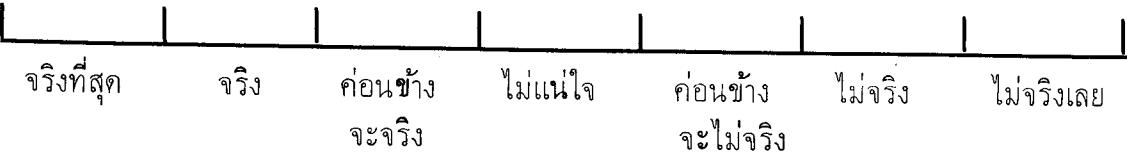
2. ครูสนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเสมอ

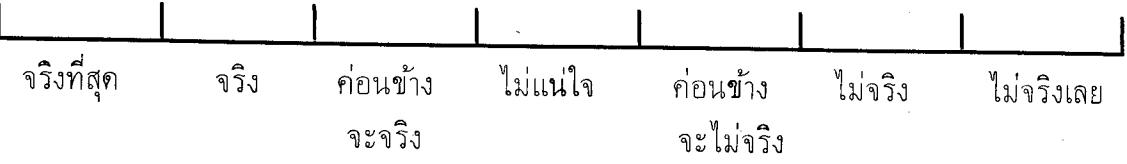
3. ครูทำให้ข้าพเจ้าบ่อย ๆ

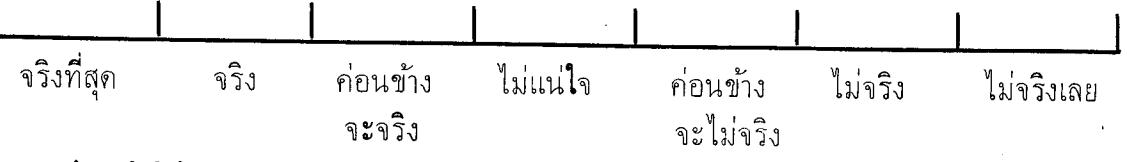
4. ครูไม่ค่อยเอาใจใส่กับข้าพเจ้านัก

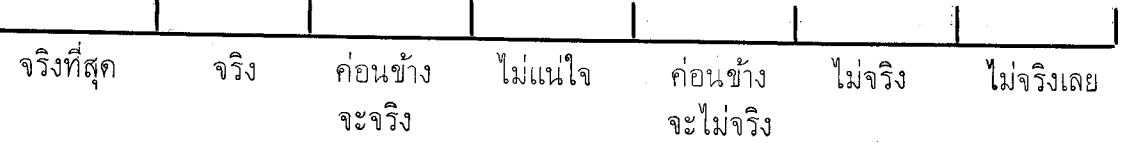
5. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจครูของข้าพเจ้ามาก

6. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดบีบคญ์ของครูของข้าพเจ้ามาก

7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าครูห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

8. ข้าพเจ้าเกรงกลัวครูมาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

9. ข้าพเจ้าพยายามช่วยเหลือครูเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. ข้าพเจ้าชอบนำเรื่องไปปรึกษาหารือกับครูเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

11. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับครูเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. ข้าพเจ้าไม่อยากให้ครูหานักเรียน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. ครูไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

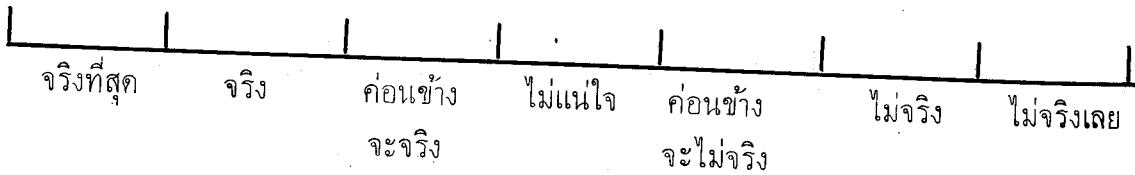
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับพ่อของข้าพเจ้า

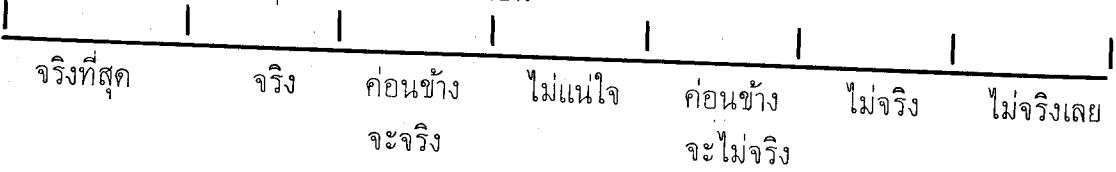
1. พ่อเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

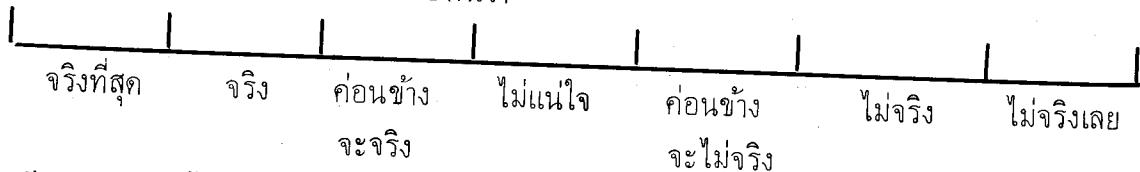
2. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อเมื่อ

3. พ่อส่งเสริมสนับสนุนให้ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน

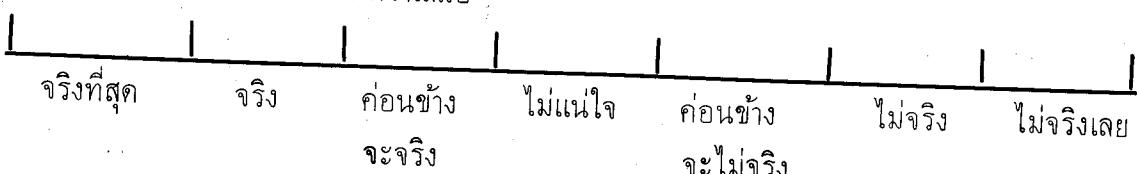

4. ข้าพเจ้าติดนิสัยไม่ตีจากพ่อของข้าพเจ้า

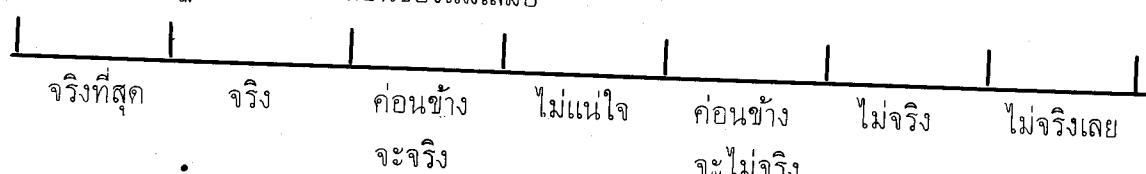

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับมารดาของข้าพเจ้า

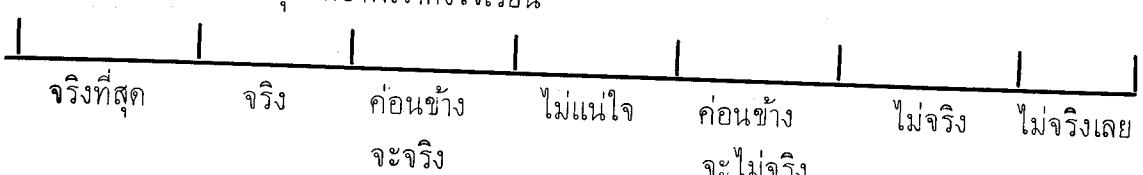
1. แม่เป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ

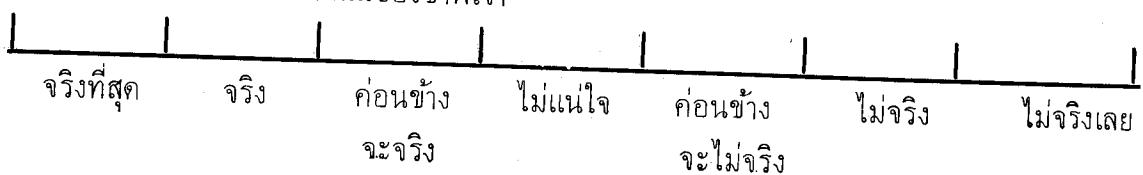
2. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของแม่เสมอ

3. แม่ส่งเสริมสนับสนุนให้ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน

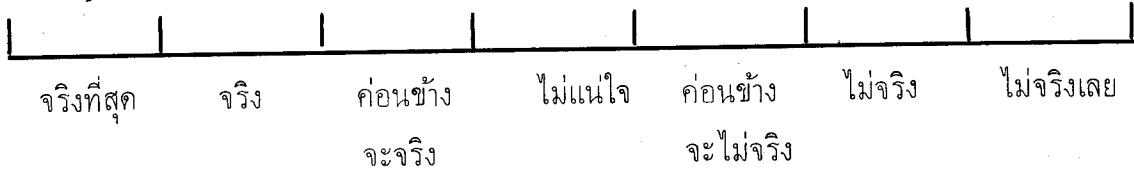

4. ข้าพเจ้าติดนิสัยไม่ตีจากแม่ของข้าพเจ้า

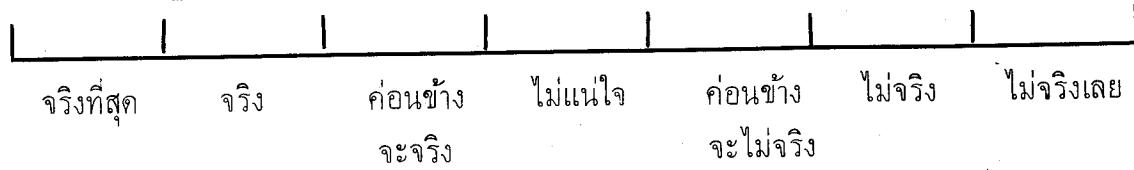

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับครุของข้าพเจ้า

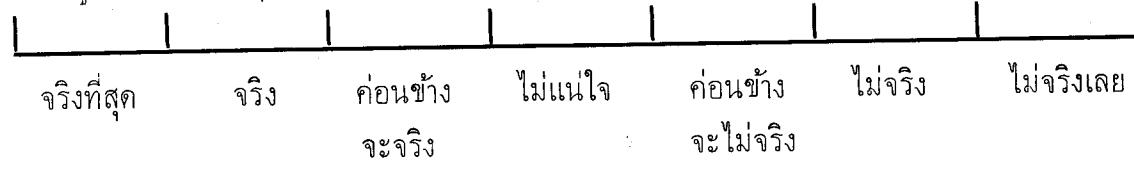
1. ครุเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ

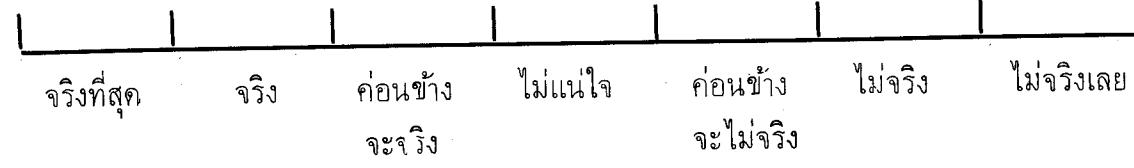
2. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครุเสมอ

3. ครุส่งเสริมสนับสนุนให้ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน

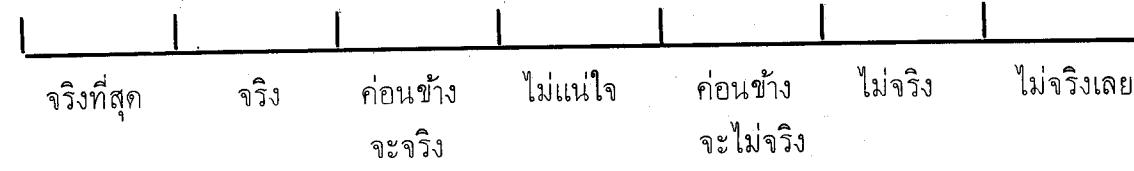

4. ข้าพเจ้าติดนิสัยไม่ดีจากครุของข้าพเจ้า

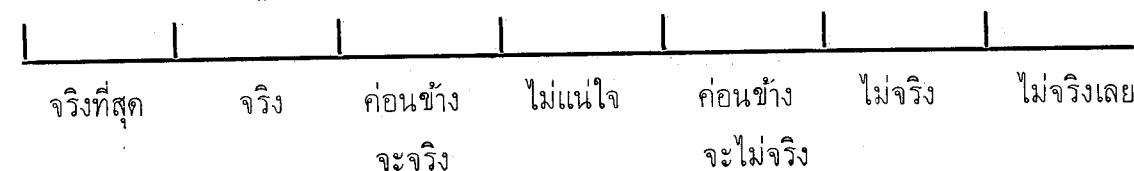

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับกฎข้อบังคับต่างๆ ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และข้อห้ามของทางราชการ

1. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎต่างๆ อย่างเคร่งครัด

2. ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎข้อบังคับเป็นของจำเป็นสำหรับเด็กในวัยข้าพเจ้า

3. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจมากเมื่อขัดคำสั่งของบิความารดานหรือผู้ปกครอง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

4. ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจที่จะทำลายของ ๆ โรงเรียน หรือของสาธารณะ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าเคยถูกดูหือดูกระทำการใด เพราะฝ่ายกูบอย ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

ถ้าข้าพเจ้าทำความผิดที่ร้ายแรง หรือฝ่ายกูบอยบังคับต่าง ๆ

1. ข้าพเจ้านึกกลัวว่าพ่อของข้าพเจ้าจะลงโทษ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

2. ข้าพเจ้านึกกลัวว่าจะทำให้แม่ของข้าพเจ้าเสียใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

3. ข้าพเจ้านึกกลัวว่าจะเป็นนาปกรรมต่อไป

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

4. ข้าพเจ้านີກລວ່າເພື່ອນ ຈະເລີກປະ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

5. ข้าพเจ้านີກລວ່າຄຽງຈະທຳໂທ່ານ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

6. ข้าพเจ้านີກລວ່າຈະຄູກລົງໂທ່ານກົມໝາຍ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

7. ข้าพเจ้านີກລວ່າຄົນອື່ນຈະດູດູກູ້ໜົນ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

ຂໍ້ຄວາມຕ່ອງໄປນີ້ເກີຍກັບຄວາມກັງລາໃຈໜຶ່ງພ່ອເປັນຕົ້ນເຫດ

1. ພ່ອຂອງข้าพເຈັນກຳທຳໃຫ້ข้าพເຈົ້າໄມ່ສນາຍໃຈອູ່ເສມອນ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

2. ข้าพເຈົ້າໄມ່ສນາຍໃຈ ເພຣະພ່ອທຳໃຫ້ກາຣເວີນຂອງข้าพເຈົ້າໄມ່ໄດ້ຜລເທົ່າທີ່ກວຣ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

3. ພ່ອຂອງข้าพເຈົ້າເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ข้าพເຈົ້າລຸ່ມໄຈເຮືອງເງິນ ກອງ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງເລີຍ
		ຈະຈົງ		ຈະໄມ່ຈົງ		

4. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราพ่อพูดติเรื่องความบกพร่องของข้าพเจ้าบ่อยๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราพ่อขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

6. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราพ่อไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไรๆ ได้ตามใจชอบ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

7. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราพ่อขัดขวางการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

8. พ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายเพื่อนฝูง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

9. เมื่อพ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเก็บไปครุ่นคิดด้วยความไม่พอใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

10. เมื่อพ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าพยายามทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้นอีกต่อไป

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

11. เมื่อพ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเสียอย่างไม่ลดลง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

12. เมื่อพ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าหาทางปรับความเข้าใจกับท่าน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

13. เมื่อพ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่กีดห้ามห้าวหากัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความกังวลใจซึ่งแม่เป็นต้นเหตุ

1. แม่ของข้าพเจ้ามากทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

2. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะแม่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

3. แม่เป็นต้นเหตุที่ข้าพเจ้ากลุ้มใจเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

4. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะแม่พูดคิเรื่องความบกพร่องของข้าพเจ้าบ่อย ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพรະແມ່ຂັດຂວາງກອກໄປເຖິງກັບເພື່ອນໆ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

6. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพรະແມ່ໄມ່ຍອມໃຫ້ข้าพเจ้าທຳວ່າໄຮ້ ຕາມໃຈຂອບ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

7. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพرະແມ່ຂັດຂວາງກອດຕິດຕ່ອກບັນເພື່ອນຕ່າງເປົ້າ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

8. ແມ່ຂອງข้าพเจ้าທຳໃຫ້ข้าพเจ้าຮູ້ສຶກອັບອາຍເພື່ອນຝູ້

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

9. ເນື່ອແນ່ກຳໃຫ້ข้าพเจ้าໃນສບາຍໃຈ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

10. ເນື່ອແນ່ກຳໃຫ້ข้าพเจ้าໃນສບາຍໃຈ

ข้าพเจ้าທຳວ່າຢ່າງອື່ນທີ່ມີປະໂຍ່ນໂດຍໄມ່ສັນໃຈກັບເຮືອນນັ້ນອີກ

ຕ່ອງໄປ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

11. ເນື່ອແນ່ກຳໃຫ້ข้าพเจ้าໃນສບາຍໃຈ

ข้าพเจ้าເກີຍອື່ນໄໝລະດົດ

ຈົງທີສຸດ	ຈົງ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ແນ່ໃຈ	ຄ່ອນຫ້າງ	ໄມ່ຈົງ	ໄມ່ຈົງແລຍ
ຈະຈົງ				ຈະໄມ່ຈົງ		

12. เมื่อแม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทางปรับความเข้าใจกับท่าน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. เมื่อแม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่กีดห้าข้างทางตาข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความกังวลใจซึ่งครูเป็นต้นเหตุ

1. ครูของข้าพเจ้ามักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

2. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะครูทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

3. ครูเป็นต้นเหตุให้ข้าพเจ้ากลุ้มใจในเวลาเรียน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

4. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะครูพูดติเร็งความบกพร่องของข้าพเจ้าบ่อย ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

5. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะครูขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

6. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพราครูไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไรตามใจชอบ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

7. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพราครูขัดขวางการติดต่อ กับเพื่อนต่างเพศ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

8. ครูของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายเพื่อนฝูง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

9. เมื่อครูทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าเก็บไปครุ่นคิดด้วยความโ莫โหด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. เมื่อครูทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้นอีกต่อไป

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

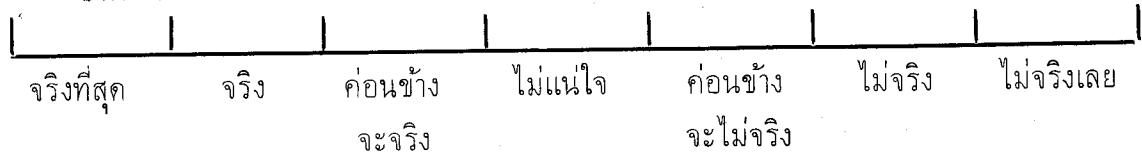
11. เมื่อครูทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าเดียงอย่างไม่ถ่ลง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. เมื่อครูทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าหาทางปรับความเข้าใจกับท่าน

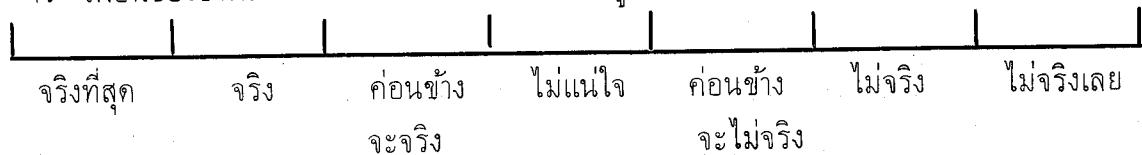
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. เมื่อครูทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่อยู่กีดหน้าขวางทางข้าพเจ้า

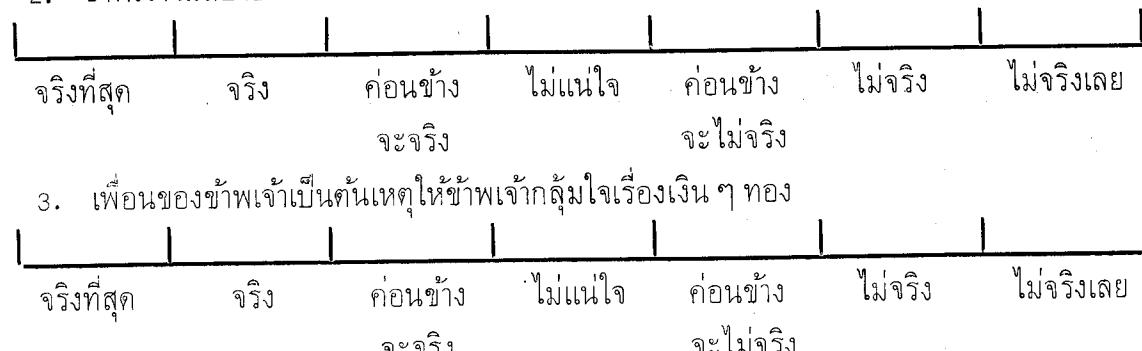

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความกังวลใจซึ่งเพื่อนเป็นเหตุ

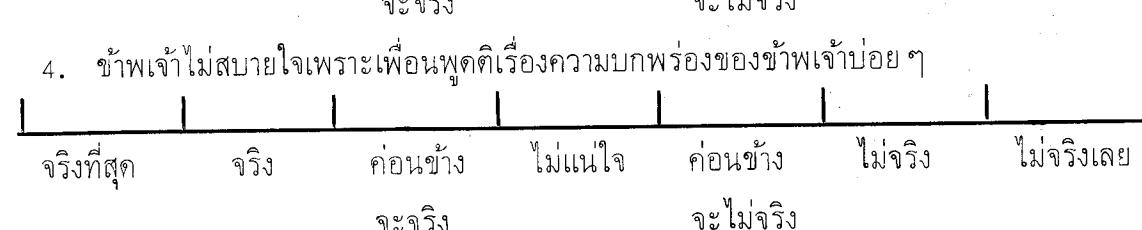
1. เพื่อนของข้าพเจ้ามักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

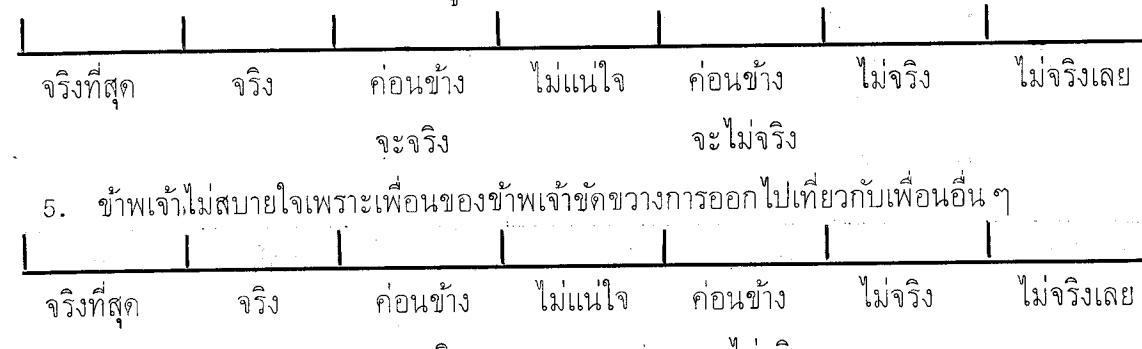
2. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะเพื่อนของข้าพเจ้าทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

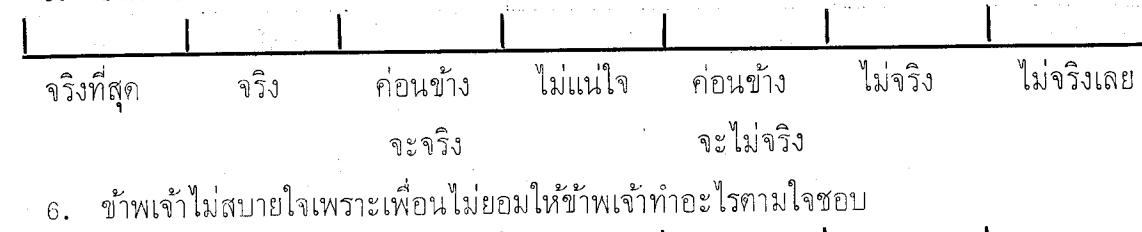
3. เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นคนเหตุให้ข้าพเจ้ากลัวใจเรื่องเงิน ๆ ทอง

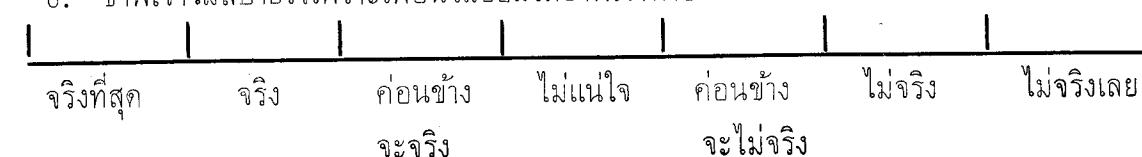
4. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะเพื่อนพูดติเรื่องความบกพร่องของข้าพเจ้าบ่อย ๆ

5. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะเพื่อนของข้าพเจ้าขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อนอื่น ๆ

6. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะเพื่อนไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไรตามใจชอบ

7. ข้าพเจ้าไม่สบายนิเพาะเพื่อนขักขวงการติดต่อ กับเพื่อนต่างประเทศ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

8. เพื่อนของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายเพื่อนผู้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

9. เมื่อเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าเก็บไปครุ่นคิดด้วยความไม่พอใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

10. เมื่อเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้นอีกต่อไป

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

11. เมื่อเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าเดียงอย่างไม่ถูกระดับ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

12. เมื่อเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าหาทางปรับความเข้าใจกับเขา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

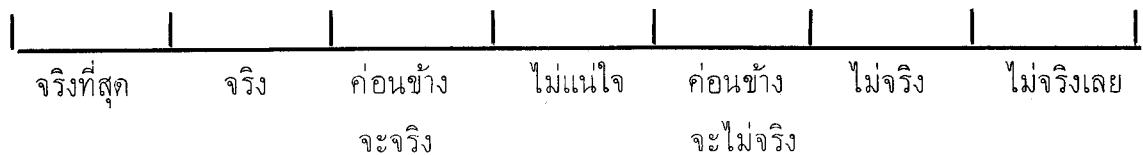
13. เมื่อเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายนิ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่เกิดหน้าขวางทางข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

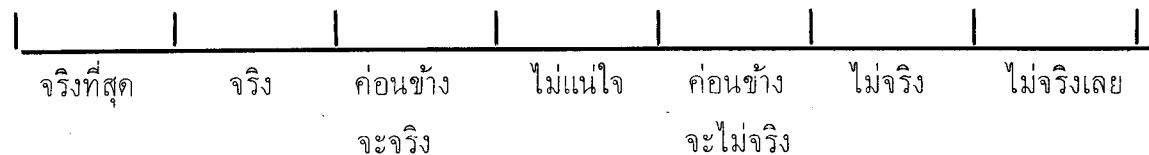
ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความกังวลใจซึ่งคนอื่น ๆ เป็นต้นเหตุ

ข้อสังเกต “คนอื่น ๆ” ในที่นี้หมายถึง พี่ น้า อา ญาติพี่น้อง และผู้ที่นักเรียนรู้จัก

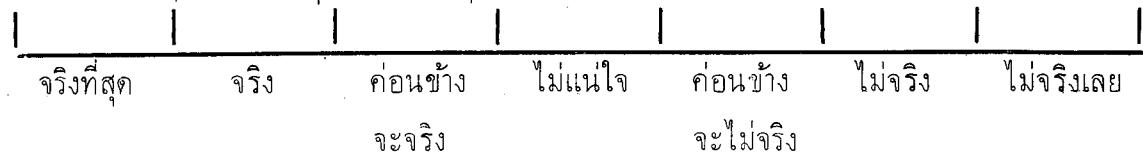
1. คนอื่น ๆ มากทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ ๆ

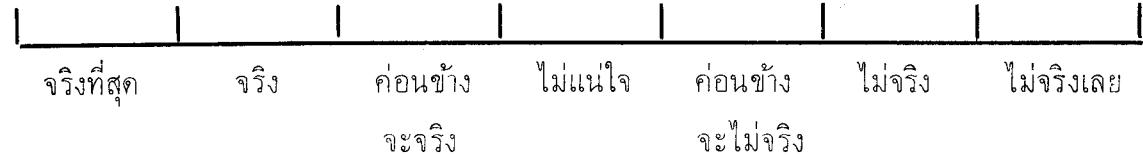
2. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะคนอื่น ๆ ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

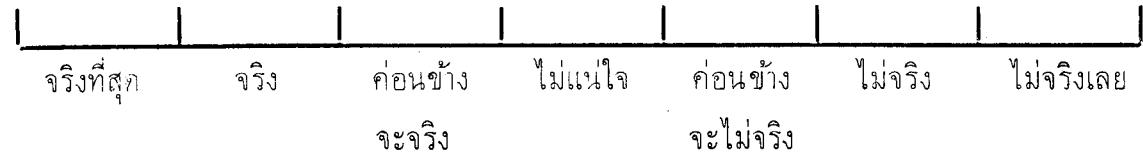
3. คนอื่น ๆ เป็นต้นเหตุให้ข้าพเจ้ากลั้มใจเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ

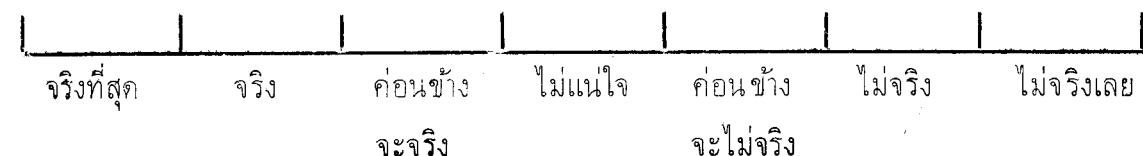
4. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะคนอื่น ๆ พูดคิดเรื่องความบกพร่องของข้าพเจ้าบ่อย ๆ

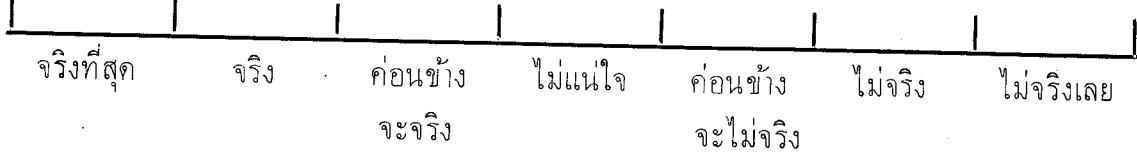
5. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะคนอื่น ๆ ขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ

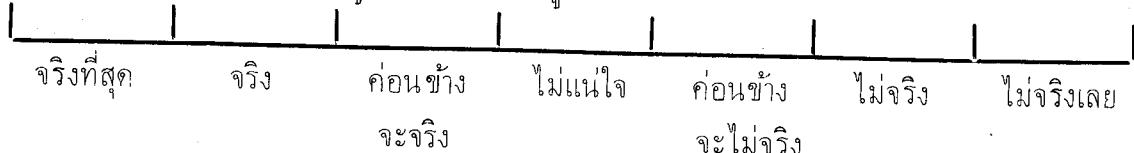
6. ข้าพเจ้าไม่สบายใจ เพราะคนอื่น ๆ ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไรตามใจชอบ

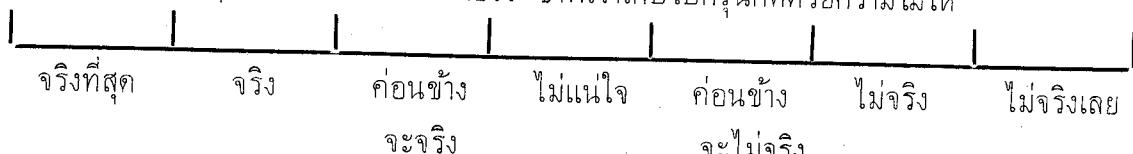
7. ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราคนอื่น ๆ ขัดขวางการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

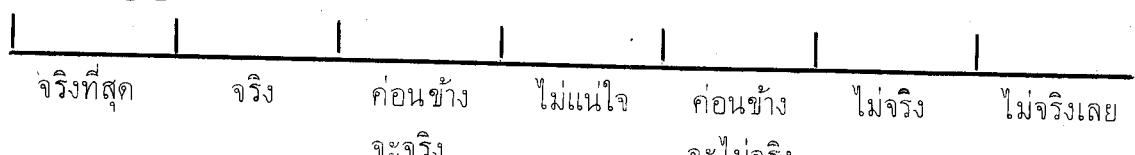
8. คนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายเพื่อนฝูง

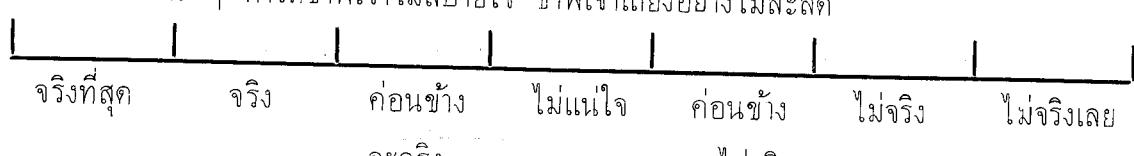
9. เมื่อคนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเก็บไปครุ่นคิดด้วยความโนโห

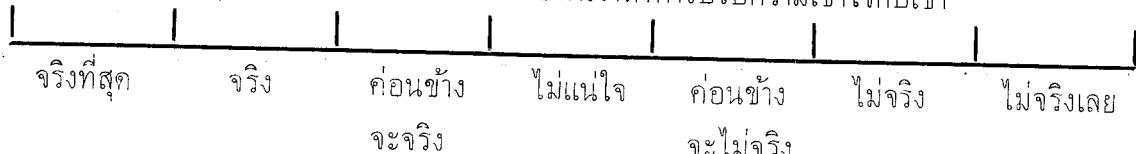
10. เมื่อคนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้น อีกต่อไป

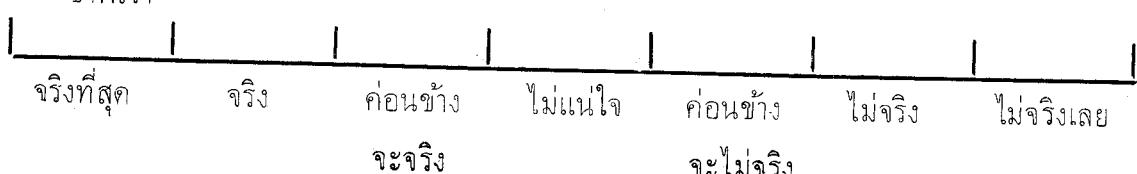
11. เมื่อคนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าเดียงอย่างไม่ลับลัก

12. เมื่อคนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทางปรับความเข้าใจกับเขา

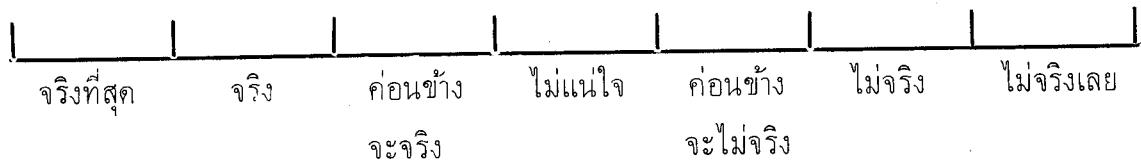

13. เมื่อคนอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่ก็หน้ำวางแผนมาข้าพเจ้า

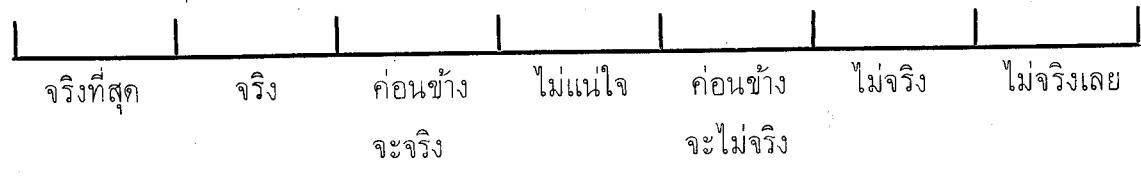

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความกังวลใจซึ่งตัวเองเป็นตนเหตุ

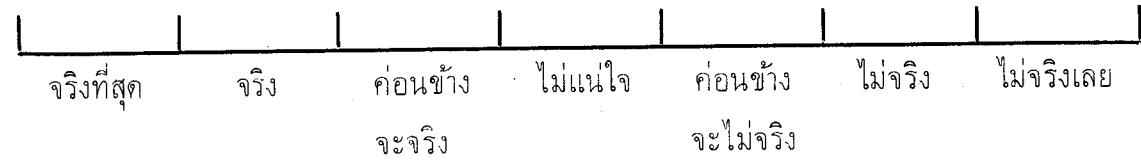
1. ข้าพเจ้ามักจะก่อเรื่องให้กวนของข้าพเจ้าเองເถือครัวบันสมอย ๆ

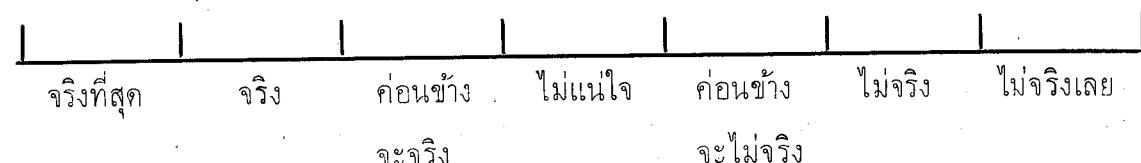
2. ข้าพเจ้ากลุ่มใจที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักประหยัดมัชัยสัต

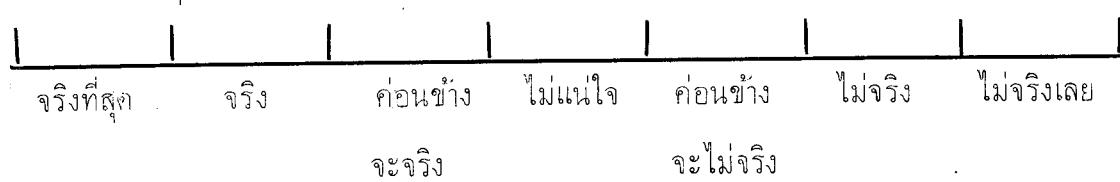
3. ข้าพเจ้ากลุ่มใจที่ไม่สามารถทำให้ใคร ๆ รักข้าพเจ้า

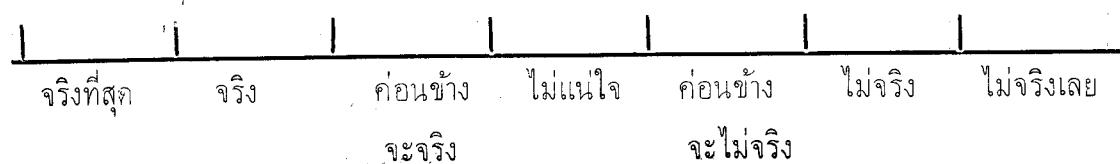
4. ข้าพเจ้ากลุ่มใจที่ข้าพเจ้าไม่มีสมารถในการเรียน

5. ข้าพเจ้ากลุ่มใจที่ไม่สามารถปังกับใจตัวเองให้ทำสิ่งที่ต้องได้

6. ข้าพเจ้ากลุ่มใจที่เข้าสังคมกับใครไม่ได้

7. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจข้าพเจ้าคิดหาทางแก้ไข

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

8. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

9. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าพยายามลืมมันเสีย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าทำลายสิ่งของ คน หรือสัตว์ที่เกิดหน้าขวางทางข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

11. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าลงโทษตัวเอง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าเก็บไปนั่งคิดนอนคิดด้วยความกังวล

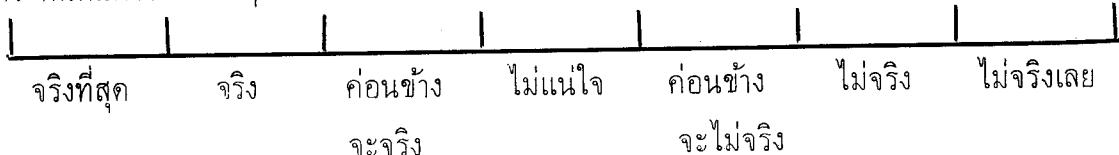
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. เมื่อข้าพเจ้ากล้มใจ ข้าพเจ้าพยายามทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์โดยไม่สนใจกับเรื่องนั้น

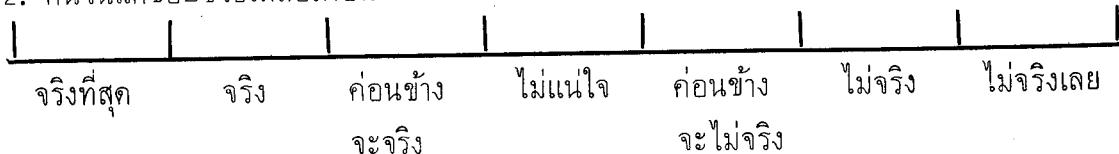
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

คนที่ข้าพเจ้าคนเมื่นเพ่อน ก่อ

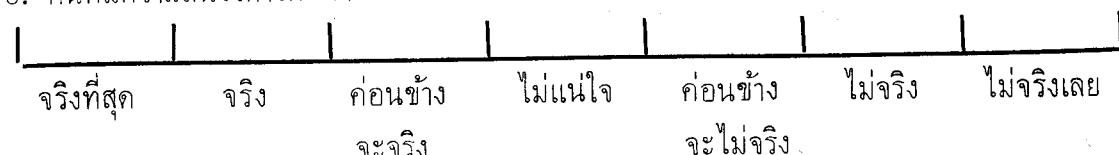
- ## 1. คนที่มีความประพฤติไม่ดีแต่เรียนเก่ง

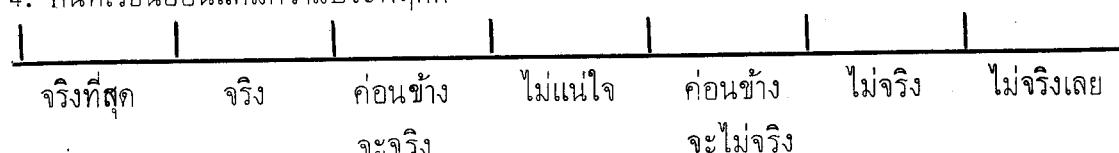
- ## 2. คนงานแต่ชอบช่วยเหลือเพื่อน

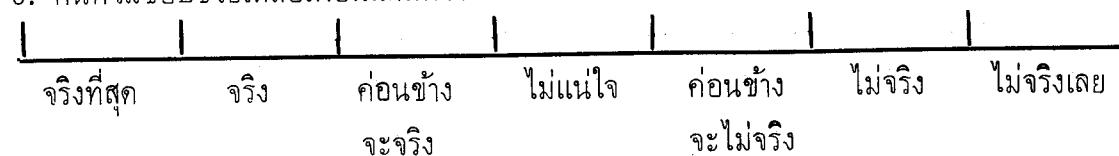
3. คนที่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้าแต่มาจากการครอบครัวร่วร่วง

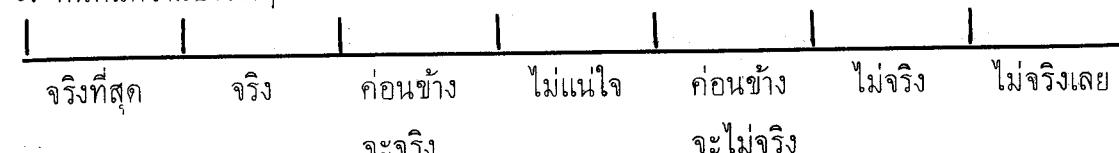
- #### 4. งานที่เรียนรู้อ่อนแ töมความประพฤติ

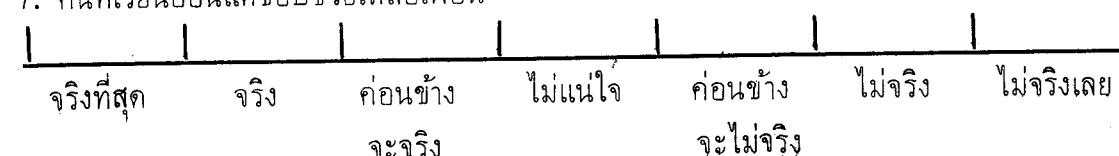
5. คนที่ไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อนแต่มีความสนใจร่วมกับข้าพเจ้า

6. คนที่มีความประพฤติไม่ดีแต่มาจากการอุบัติร้าย

7. คนที่เรียนก่อนแต่ชอบช่วยเหลือเพื่อน

8. คนงานแท้มีความสนใจตรงกับข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

9. คนที่ไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อนแท้มีความประพฤติคือ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. คนที่มีความประพฤติไม่ดีแต่ชอบช่วยเหลือเพื่อน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

11. คนที่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้าแต่เป็นคนเรียนเก่ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. คนที่เรียนอ่อนแต่มาจากครอบครัวร่ำรวย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. คนงานแท้มีความประพฤติคือ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

14. คนที่ไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อนแต่เรียนเก่ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

15. คนที่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้าแต่เป็นคนมีความประพฤติดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

16. คนที่มีความประพฤติไม่ดี แต่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

17. คนจนแต่เรียนเก่ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

18. คนที่เรียนอ่อนแต่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

19. คนที่ไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อนแต่มาจากการครอบครัวร่วมราย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

20. คนที่มีความสนใจต่างกับข้าพเจ้าแต่ชอบช่วยเหลือเพื่อน

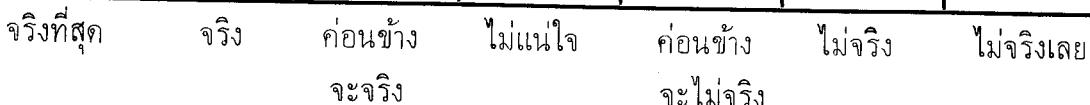
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

เพื่อนมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ดังนี้

1. เพื่อนช่วยเหลือข้าพเจ้าในการเรียน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

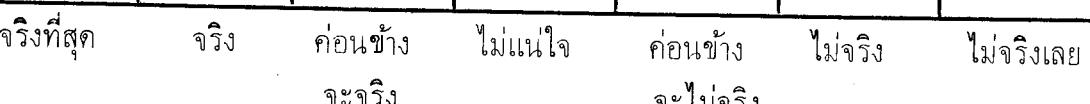
2. เพื่อนเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้า

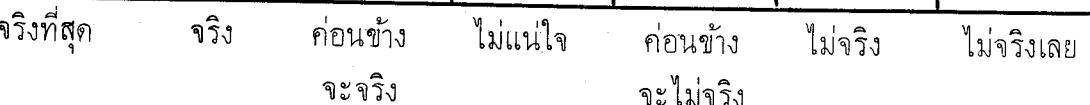
3. เพื่อนช่วยแนะนำสิ่งใหม่ ๆ แก่ข้าพเจ้า

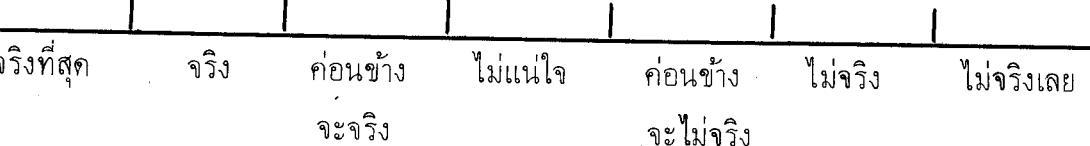
4. เพื่อนตักเตือนข้าพเจ้าให้ล้มเว้นการกระทำที่ไม่ดี

5. เพื่อนชักนำข้าพเจ้าไปในทางที่ไม่ดี

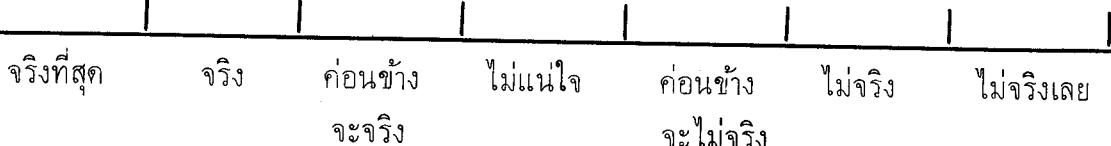

6. เพื่อนชอบให้ข้าพเจ้าขอ้อมการบ้านมาลอก

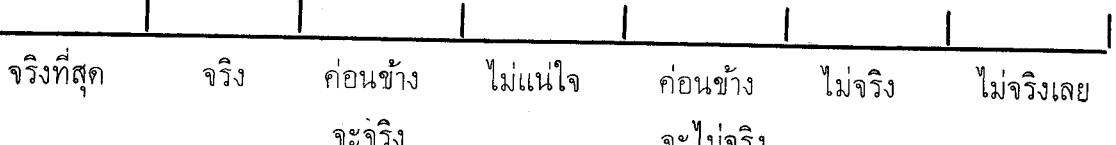

ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเพื่อน ๆ ดังนี้

1. ข้าพเจ้าเป็นตัวอย่างที่ดีของเพื่อน

2. ข้าพเจ้าเคยตักเตือนเพื่อนมิให้ทำสิ่งที่ไม่ดี

3. ข้าพเจ้าเคยช่วยเหลือเพื่อนในด้านการเรียน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

4. ข้าพเจ้าเคยชักนำเพื่อนไปในทางที่ไม่ดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าเคยแนะนำเพื่อนให้สนใจในสิ่งใหม่ๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

6. ข้าพเจ้าให้เพื่อนลอกการบ้านเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

ให้นักเรียนนึกถึงเพื่อนทุกคนที่เป็นเพื่อนที่ดีมากับนักเรียน แล้วตอบคำถามข้างล่างนี้

เกี่ยวกับเพื่อนของข้าพเจ้า

1. เพื่อนทุกคนของข้าพเจ้ามีความประพฤติคิมาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

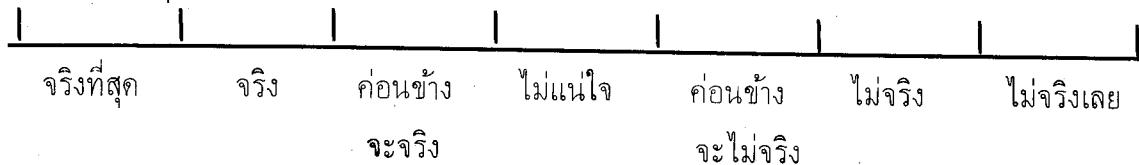
2. เพื่อนทุกคนของข้าพเจ้าดีที่ต้องข้าพเจ้ามาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

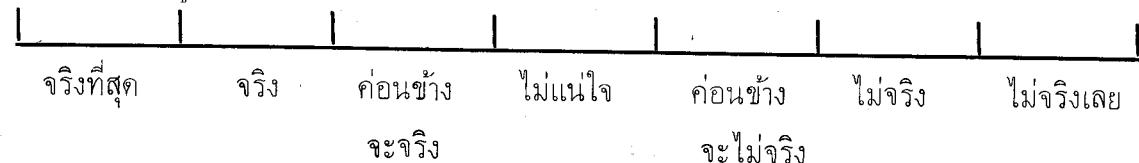
3. เพื่อนทุกคนของข้าพเจ้าชอบทำงานใจตัวเองในทางที่ผิด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

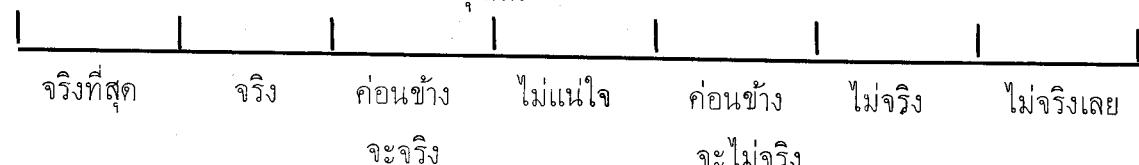
4. เพื่อนทุกคนของข้าพเจ้าสนใจเรื่องอื่นมากกว่าการเรียน

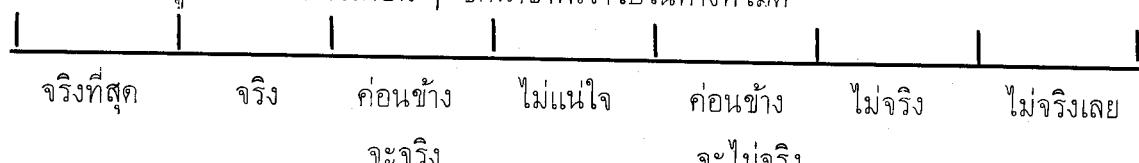
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการมีเพื่อนเป็นของจำเป็นและนี่ประโยชน์

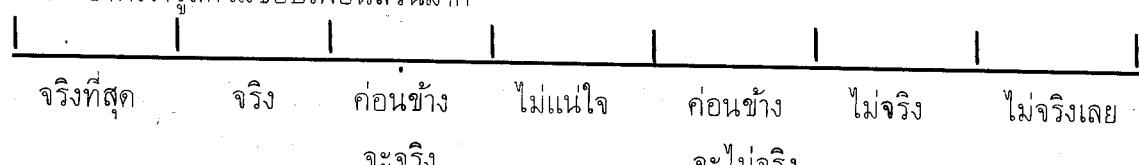
6. ข้าพเจ้ารักใครสักคนมากกับเพื่อนทุกคน

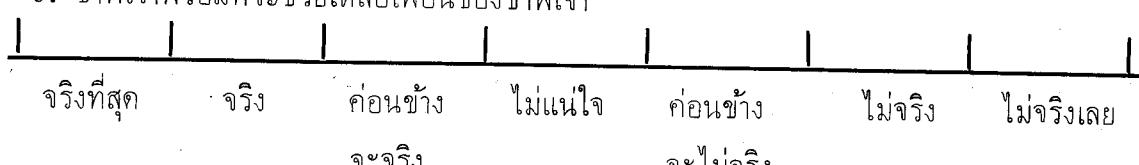
7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าบางคราวเพื่อน ๆ ชักนำข้าพเจ้าไปในทางที่ไม่ดี

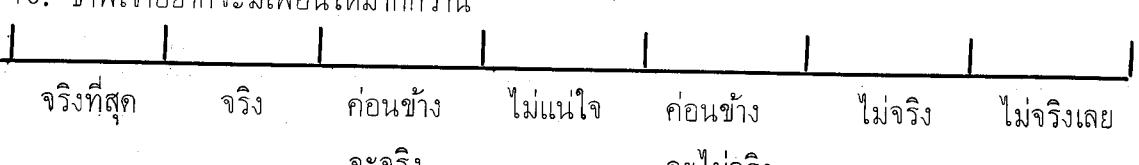
8. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบเพื่อนส่วนมาก

9. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือเพื่อนของข้าพเจ้า

10. ข้าพเจ้าอยากรู้ว่ามีเพื่อนให้มากกว่านี้

11. ข้าพเจ้าชอบอยู่คนเดียวมากกว่าอยู่กับเพื่อน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

12. ข้าพเจ้าอยากจะเลิกคนกับเพื่อนบางคน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

เกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ

ข้าพเจ้า..... เพื่อนต่างเพศ

มี

ไม่มี

1. การมีเพื่อนต่างเพศเป็นสิ่งธรรมชาติของสังคม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

2. การมีเพื่อนต่างเพศทำให้ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจเพศตรงข้ามได้ดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

3. การมีเพื่อนต่างเพศทำให้ผู้ใหญ่คำหนนิได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

4. การมีเพื่อนต่างเพศทำให้ความสนใจในการเรียนลดลง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าชอบคนเพื่อนต่างเพศมากกว่าคนเพื่อนเพศเดียวกัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง				จะไม่จริง		

6. ข้าพเจ้าคิดว่าตนหนึ่งในอนาคตข้าพเจ้าจะแต่งงาน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

ระหว่างเพื่อนกับครอบครัวของข้าพเจ้า

1. ในการไปเที่ยว ข้าพเจ้าอยากริบกับเพื่อนเพราเป็นอิสระและสนุกกว่าไปกับครอบครัว

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

2. ในการไปเที่ยว ข้าพเจ้าชอบไปกับครอบครัวเพรากอบอุ่นและสะดวกสบาย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

3. เมื่อมีเรื่องจะต้องตัดสินใจ ข้าพเจ้าชอบปรึกษาเพื่อนมากกว่าปรึกษากนในครอบครัว

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

4. เมื่อมีเรื่องจะต้องตัดสินใจ ข้าพเจ้าชอบปรึกษากนในครอบครัวมากกว่าปรึกษาเพื่อน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

5. เมื่อบิความาดาอกให้เลิกคบเพื่อนสนิท ข้าพเจ้าจะทำตาม

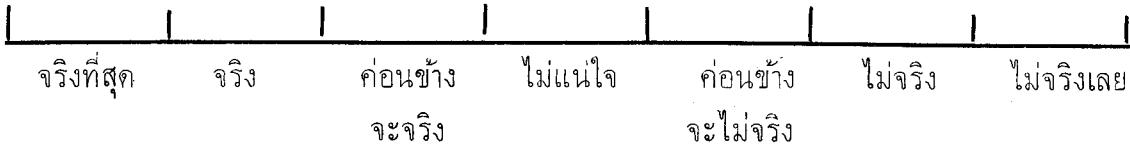
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

6. เมื่อบิความาดาอกให้เลิกคบเพื่อนสนิท ข้าพเจ้าจะพยายามอธิบายให้ท่านเข้าใจว่าเพื่อนคนนั้นเป็นคนดี

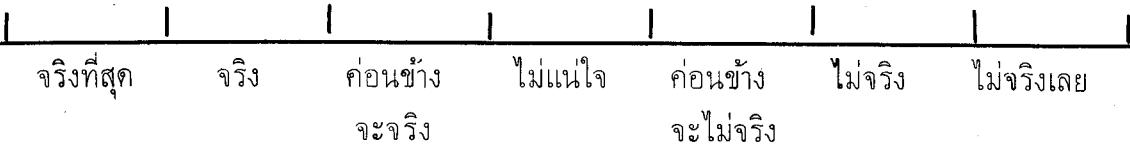
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
		จะจริง		จะไม่จริง		

สั่งที่ข้าพเจ้าชอบทำร่วมกับเพื่อน ๆ กือ

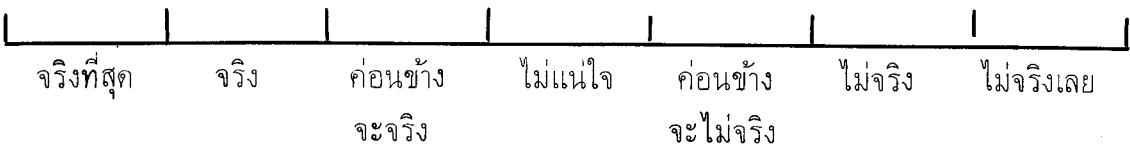
1. ข้าพเจ้ามักจะคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน

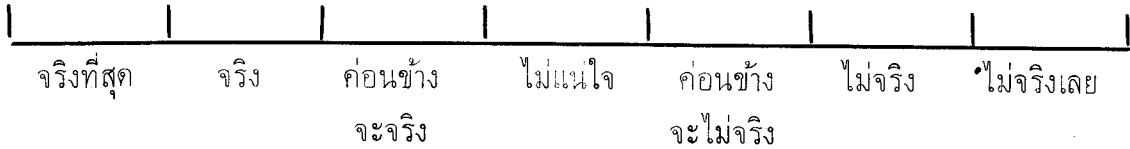
2. ข้าพเจ้าชอบทำการบ้านร่วมกับเพื่อน

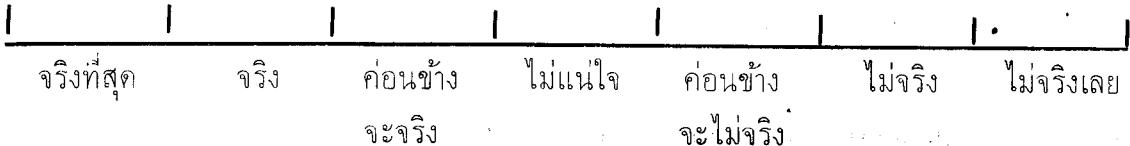
3. ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน

4. ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬากับเพื่อนเสมอ

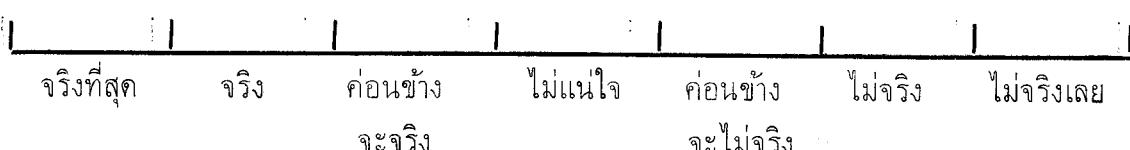
5. ข้าพเจ้ามักจะไปเที่ยวกับเพื่อนหลังเลิกเรียนแล้ว

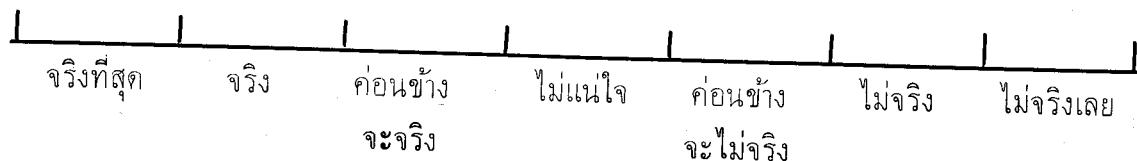
6. ข้าพเจ้าชอบชวนเพื่อนไปเที่ยวที่บ้านของข้าพเจ้าเสมอ

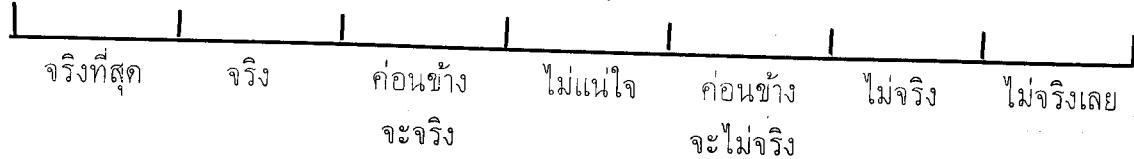
7. ข้าพเจ้าชอบทวนบทเรียนกับเพื่อนหลังเลิกเรียนแล้ว

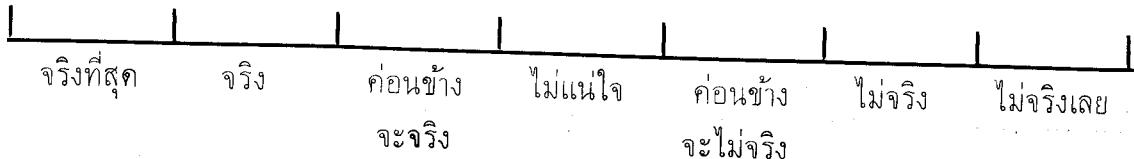
8. ข้าพเจ้าไม่เคยทำอะไรร่วมกับเพื่อนหลังเลิกเรียนแล้ว

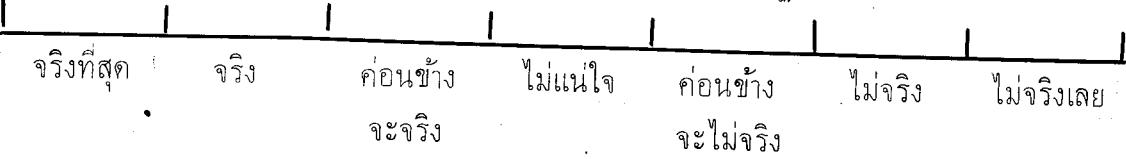
9. ในวันหยุดข้าพเจ้ามักจะนัดไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ

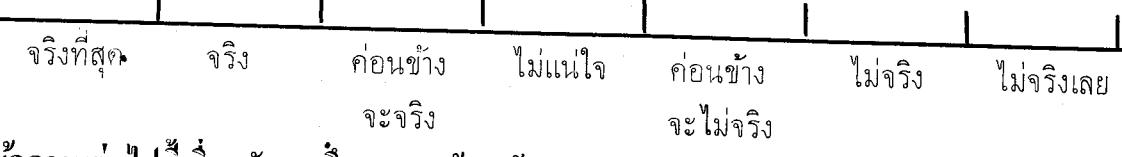
10. ในวันหยุดข้าพเจ้าไม่ได้พูดเพื่อน ๆ

11. ถ้าเพื่อนต่างเพศมาชวนข้าพเจ้าไปเที่ยวตามลำพัง ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ

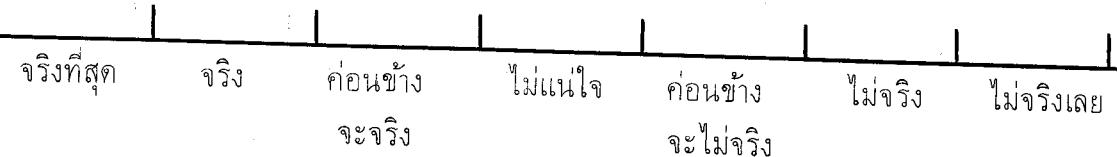

12. ถ้าเพื่อนชวนข้าพเจ้ามาชวนไปเที่ยวร่วมกับกลุ่มที่มีกังชาดและหมูปิ้ง ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ

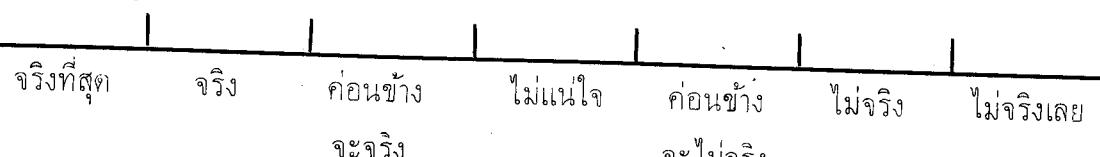

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับการศึกษาของข้าพเจ้า

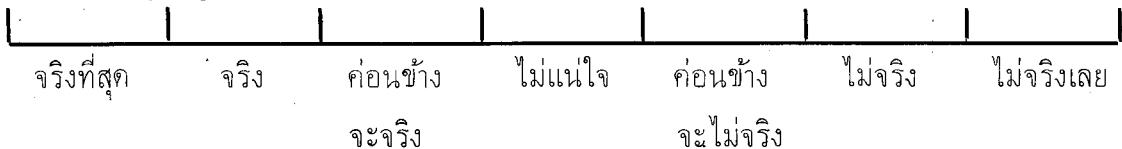
1. ข้าพเจ้ามักครุ่นคิดถึงความสามารถทางการเรียนของข้าพเจ้าเสมอ

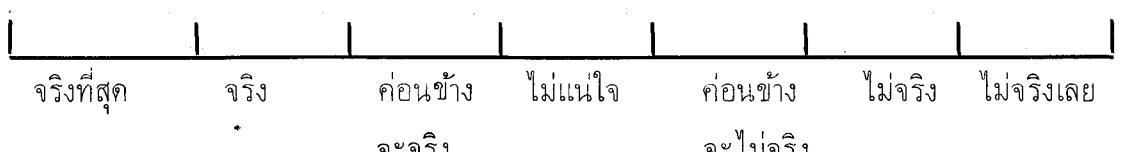
2. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเป็นคนเรียนเก่ง

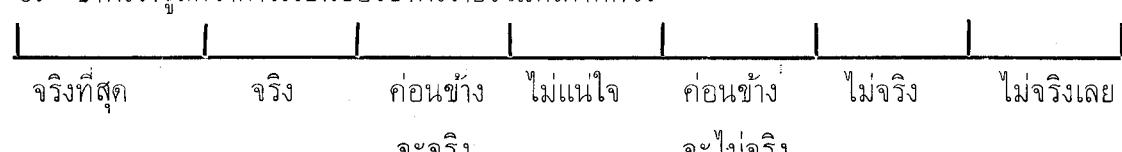
3. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในความสามารถทางการเรียนของข้าพเจ้า

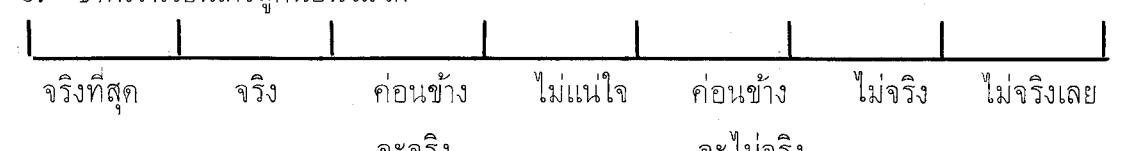
4. ข้าพเจ้าอยากรู้ว่าเป็นคนเรียนเก่ง

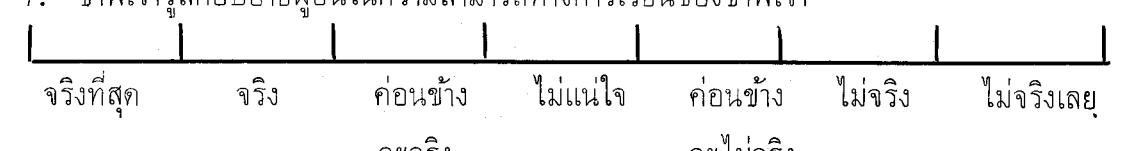
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนของข้าพเจ้ายังไม่ดีเท่าที่ควร

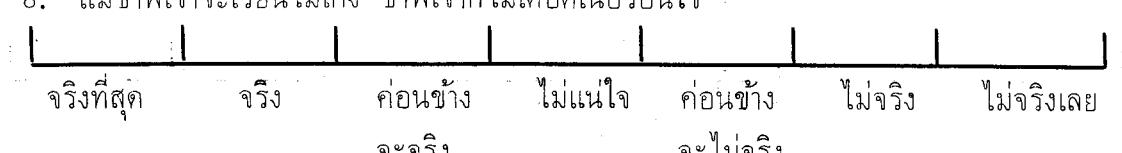
6. ข้าพเจ้าเรียนเก่งสักคนอื่นไม่ได้

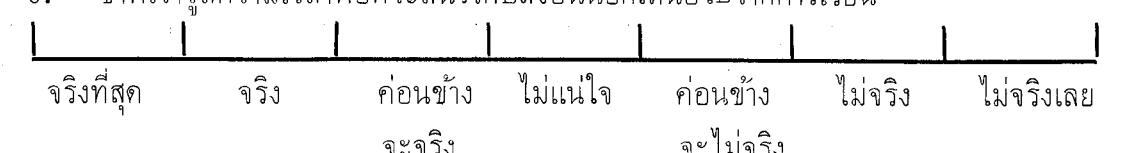
7. ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายผู้อื่นในความสามารถทางการเรียนของข้าพเจ้า

8. เมื่อข้าพเจ้าจะเรียนไม่เก่ง ข้าพเจ้าก็ไม่คือคนเนื้อร้อนใจ

9. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีเวลาพอที่จะสนใจกับสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากการเรียน

10. ข้าพเจ้าควรจะใช้ความพยายามในการเรียนให้นักขั้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

11. ถ้าข้าพเจ้าสามารถทำตามใจตนเองได้ ข้าพเจ้าจะเลิกเรียนหนังสือทันที

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความประพฤติของข้าพเจ้า

1. ข้าพเจ้ามักครุ่นคิดถึงความประพฤติของข้าพเจ้าเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

2. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเป็นผู้มีความประพฤติดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

3. ข้าพเจ้าพยายามทำตน เพื่อให้ใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

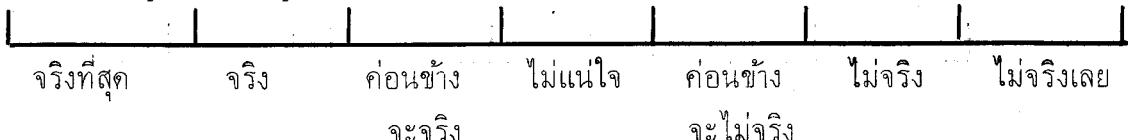
4. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในความประพฤติของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

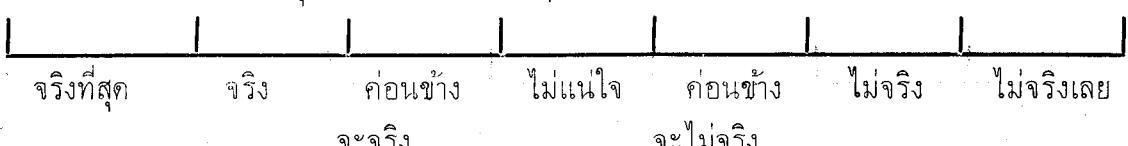
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าความประพฤติของข้าพเจ้าดีไม่เท่าผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง	จะไม่จริง					

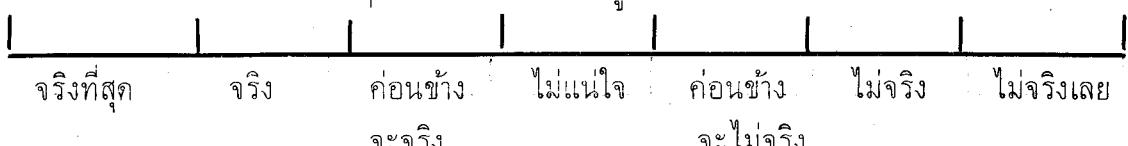
6. ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายผู้อื่นในเรื่องความประพฤติของข้าพเจ้า

7. ข้าพเจ้าควรจะปรับปรุงตนให้มีความประพฤติดีขึ้น

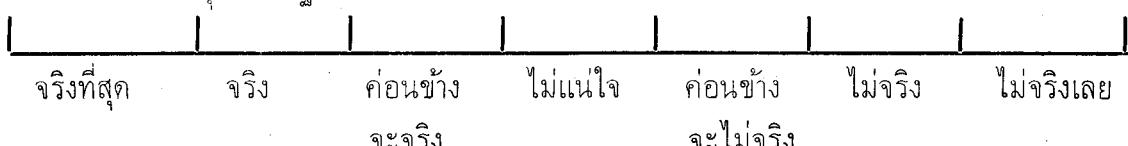

8. ถึงแม้ข้าพเจ้ามีความประพฤติไม่ดี ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนใจ

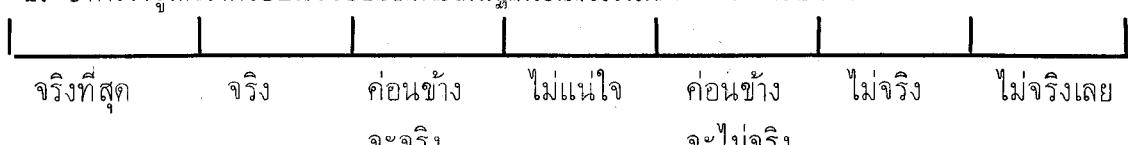

เกี่ยวกับภูมิคุณของข้าพเจ้า

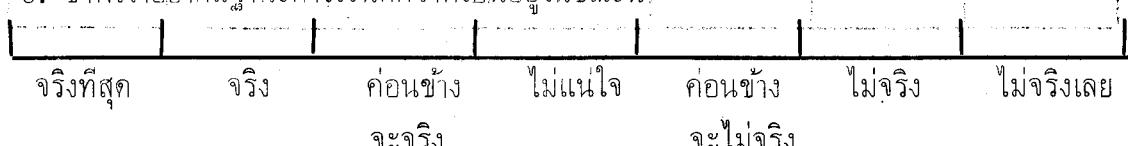
1. ข้าพเจ้ามักครุ่นคิดถึงฐานะการเงินและเกียรติยศหรือเสียงของครอบครัวข้าพเจ้าเสมอ

2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าครอบครัวของข้าพเจ้ามีฐานะการเงินดี

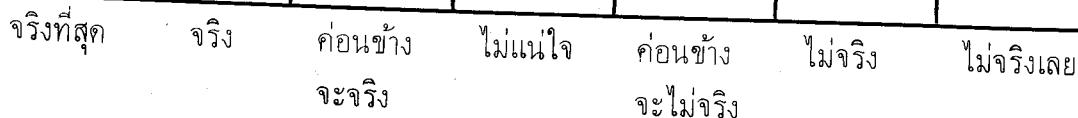
3. ข้าพเจ้าอยากรู้สึกว่าตนเป็นอยู่ในขณะนี้

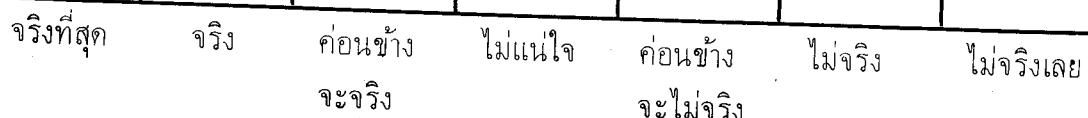
4. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในฐานะการเงินของครอบครัวข้าพเจ้า

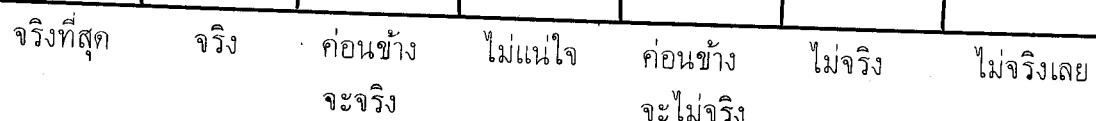
5. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในสภาพบ้านและเครื่องใช้ในบ้านของข้าพเจ้า

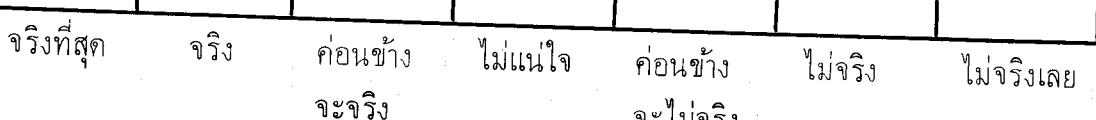
6. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าครอบครัวของข้าพเจ้ามีฐานะการเงินสู้ครอบครัวผู้อื่นไม่ได้

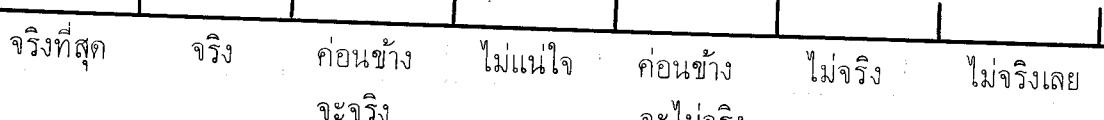
7. ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นในเรื่องฐานะการเงินของครอบครัวข้าพเจ้า

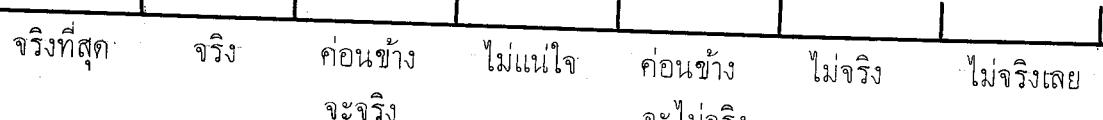
8. ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นในเรื่องสภาพบ้านและเครื่องใช้ในบ้านของข้าพเจ้า

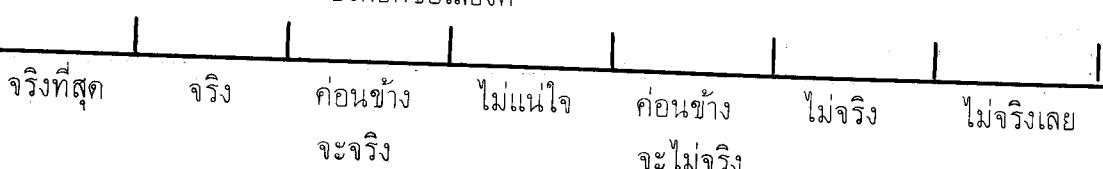
9. เมื่อนึกถึงเรื่องฐานะของครอบครัวแล้ว ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกห้อแท้มาก

0. ต่อไปในอนาคตข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ครอบครัวของข้าพเจ้ามีฐานะการเงินดีขึ้น

1. ครอบครัวของข้าพเจ้ามีเกียรติยศหรือเสียงดี

12. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในเกียรติยศชื่อเสียงของครอบครัวข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

13. ข้าพเจ้ารู้สึกบอယุ่นในเกียรติยศชื่อเสียงของครอบครัวข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

14. ข้าพเจ้ายากให้ครอบครัวของข้าพเจ้ามีเกียรติยศชื่อเสียงมากกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

15. ข้าพเจ้าจะพยายามสร้างเกียรติยศชื่อเสียงให้แก่ครอบครัวข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

16. ข้าพเจ้ายากปิดบังความจริงเกี่ยวกับเกียรติยศชื่อเสียงของครอบครัวข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

17. ฐานะการเงินและชื่อเสียงเกียรติยศที่ดีของครอบครัวมีความสำคัญมากสำหรับข้าพเจ้า

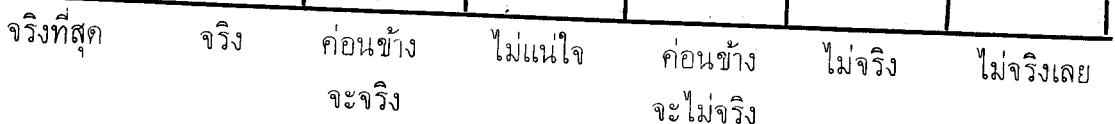
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาท่าทางและการแต่งกายของข้าพเจ้า

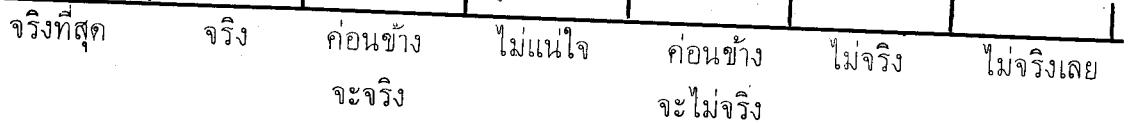
1. ข้าพเจ้ามักครุ่นคิดถึงรูปร่างหน้าตาท่าทางและการแต่งกายของข้าพเจ้าเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
			จะจริง	จะไม่จริง		

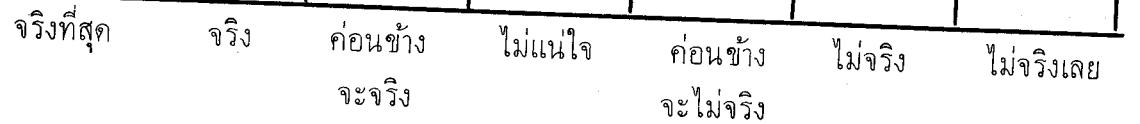
2. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเป็นคนรุ่ป่างหน้าตาดี

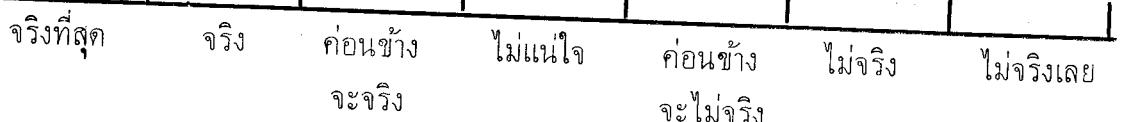
3. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในรุ่ป่างหน้าตาของข้าพเจ้า

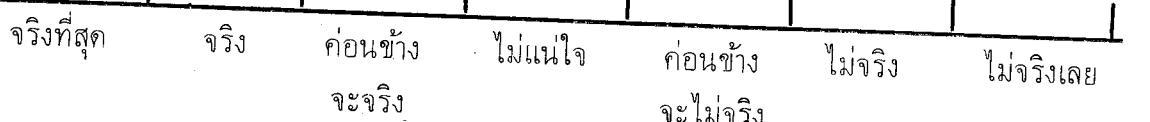
4. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ามีรุ่ป่างหน้าตาดีสู๊ผู้อื่นไม่ได้

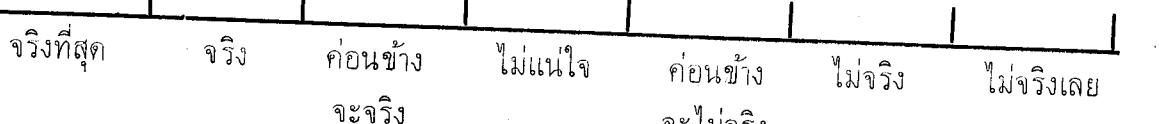
5. ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายผู้อื่นในเรื่องรุ่ป่างหน้าตาของข้าพเจ้า

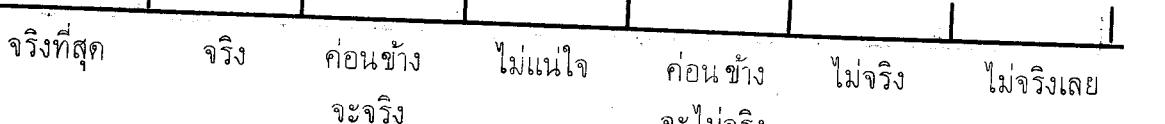
6. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเป็นคนมีท่าทางดี

7. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในท่าทางของข้าพเจ้า

8. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ามีท่าทางดีสู๊ผู้อื่นไม่ได้

9. ข้าพเจ้ารู้สึกอันบอยผู้อื่นเกี่ยวกับท่าทางของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าข้าพเจ้าแต่งกายได้เหมาะสมกับโอกาสเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

11. ข้าพเจ้าภูมิใจในการแต่งกายของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการแต่งกายของข้าพเจ้าดีไม่เท่าผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. ข้าพเจ้ารู้สึกอันบอยผู้อื่นเกี่ยวกับการแต่งกายของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

14. ข้าพเจ้าอยากรู้เชื่อว่าเป็นผู้มีรูปร่างหน้าตาท่าทางและการแต่งกายดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

15. ข้าพเจ้าพยายามหาทางปรับปรุงรูปร่างหน้าตาท่าทางและการแต่งกายของข้าพเจ้าให้ดีขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

16. ถึงแม้ข้าพเจ้าจะมีรูปร่างหน้าตาท่าทางและการแต่งกายไม่ดี ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะจริง		
				จะไม่จริง		

ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับสังคมปฏิบัติของข้าพเจ้า

1. ข้าพเจ้ามักครุณคิดถึงความสามารถของข้าพเจ้าในการควบหาสมาคมกับผู้อื่นเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะจริง		
				จะไม่จริง		

2. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเป็นคนที่มีความสามารถในการสมาคม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะจริง		
				จะไม่จริง		

3. ข้าพเจ้าชอบการสมาคม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะไม่จริง		

4. ข้าพเจ้าทำความรู้จักกับคนที่ข้าพเจ้าพบได้ง่าย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะไม่จริง		

5. ข้าพเจ้าอยากรู้เชื่อว่าเป็นคนที่มีความสามารถในการสมาคม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
				จะไม่จริง		

6. ข้าพเจ้าทำตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

7. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจในความสามารถในการสมาคมของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

8. เมื่อเข้าสมาคม ข้าพเจ้าชอบทำให้คนส่วนมากสนใจข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

9. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ามีความสามารถในการสมาคมไม่ได้พอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

10. ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและอึดอัดใจเมื่อสมาคมกับคนอื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

11. ข้าพเจ้ารู้สึกอบอ้ายผู้อื่นเกี่ยวกับความสามารถในการสมาคมของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

12. ข้าพเจ้าควรพยายามปรับปรุงตัว เพื่อให้เข้าสมาคมได้ดีขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จะจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง จะไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------------	----------	-----------------------	---------	------------

13. ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่มีความสามารถในการสमารถในการสณาคาม ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

14. คำตอบของข้าพเจ้าทั้งหมดนี้เป็นที่เชื่อถือได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

15. ข้าพเจ้าตอบแบบสอบถามตามความรู้สึกที่แท้จริงของข้าพเจ้า

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

16. ข้าพเจ้าตอบแบบสอบถามตามที่คุณอ่านเห็นว่าดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้าง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้าง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
จะจริง			จะไม่จริง			

ข้าพเจ้าชื่อ..... อายุ ปี เพศ.....

โรงเรียน..... ชั้น.....

ภูมิลำเนาของข้าพเจ้าอยู่ในจังหวัด

ขณะนี้ข้าพเจ้าอยู่กับ

บิดามารดา	บิดา	มารดา	ญาติ	อื่น ๆ
-----------	------	-------	------	--------

บิดาของข้าพเจ้า (ถ้ามีชีวิตอยู่)

รับราชการ	ค้าขายส่วนตัว	ทำงานเอกสาร	ไม่ได้ทำงาน	อื่น ๆ
-----------	---------------	-------------	-------------	--------

มารดาของข้าพเจ้า (ถ้ามีชีวิตอยู่)

รับราชการ	ค้าขายส่วนตัว	ทำงานเอกสาร	ไม่ได้ทำงาน	อื่น ๆ
-----------	---------------	-------------	-------------	--------

บิดามารดาของข้าพเจ้า

อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้างกัน	ตายจากกัน
-------------	------------	-------------	-----------

ภาคผนวก บ.

**ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยของตัวเปรียบตามแบบ
ประเภทของโรงเรียน และฐานะของครอบครัว**

የዚህ ማረጋገጫ በመስቀል ከሚከተሉት ስም በፊርማ ተደርጓል፡፡

၁၃၈၂ ၁၃၈၃ ၁၃၈၄ ၁၃၈၅ ၁၃၈၆ ၁၃၈၇ ၁၃၈၈ ၁၃၈၉ ၁၃၈၁၀ ၁၃၈၁၁

ตาราง 2 เฉลี่ยรายงานอิทธิพลของบิดา มารดา และครู ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	อิทธิพลของ		
			บิดา	มารดา	ครู
เอกเพศ	ชาย	สูง	18.24	18.26	17.04
		กลาง	18.38	18.84	17.51
		ต่ำ	17.57	18.17	17.72
	หญิง	สูง	18.33	18.83	17.87
		กลาง	17.28	18.23	17.87
		ต่ำ	17.13	17.78	17.96
สหศึกษา	ชาย	สูง	18.44	18.92	17.68
		กลาง	18.03	18.36	17.87
		ต่ำ	17.53	18.51	18.47
	หญิง	สูง	18.37	18.80	17.57
		กลาง	17.78	18.65	17.98
		ต่ำ	17.38	18.20	19.22

หมายเหตุ ค่าแนวสูงแสดงถึงการรายงานว่าบุคคลนั้น ๆ มีอิทธิพลมาก

ตาราง 3 เนื่องความคาดหวังในผลของการกระทำผิดที่ร้ายแรงของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษา ที่มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัว สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	การลงโทษของ						
			บิทา	มารดา	ครุ	เพื่อน	คนอื่น	บ้านเมือง	คำสาña
เอกเพศ	ชาย	สูง	5.54	6.28	5.46	4.40	5.28	5.14	5.20
		กลาง	5.13	6.26	5.30	4.47	5.30	5.29	5.45
		ต่ำ	4.92	6.25	5.07	4.37	5.35	5.03	5.72
	หญิง	สูง	5.47	6.57	5.57	4.53	5.73	5.63	5.60
		กลาง	5.45	6.28	5.52	4.40	5.57	5.63	5.50
		ต่ำ	4.78	6.07	5.04	4.56	5.71	4.69	5.56
สหศึกษา	ชาย	สูง	5.34	6.68	5.94	5.52	6.02	5.60	5.78
		กลาง	5.43	6.46	5.68	4.92	5.43	5.10	5.36
		ต่ำ	5.49	6.47	5.79	5.21	5.99	5.27	5.67
	หญิง	สูง	5.47	6.37	5.37	4.73	5.83	5.33	5.67
		กลาง	5.47	6.27	5.42	5.12	5.85	5.33	5.85
		ต่ำ	5.58	6.53	6.00	5.16	5.80	5.89	5.89

ตาราง 4 เฉลี่ยลักษณะทาง ๆ ของเพื่อนที่เลือกคบ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และสหศึกษา ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบ				
			ความประพฤติ ดี	การเรียนดี	ความสนใจ	ให้ความช่วยเหลือ	ฐานะดี
เอกเพศ	ชาย	สูง	40.46	28.50	33.62	37.70	19.28
		กลาง	38.95	29.48	31.67	37.91	21.78
		ต่ำ	37.36	31.59	31.33	36.81	22.77
	หญิง	สูง	40.74	30.34	32.88	35.68	21.34
		กลาง	39.92	29.34	31.70	37.97	20.89
		ต่ำ	38.81	29.55	30.64	37.57	22.71
สหศึกษา	ชาย	สูง	41.07	28.00	31.77	38.77	20.37
		กลาง	39.38	29.22	32.62	37.30	20.55
		ต่ำ	39.07	30.80	31.80	36.71	20.93
	หญิง	สูง	40.77	29.47	32.87	38.06	18.27
		กลาง	39.97	28.50	37.70	38.25	21.03
		ต่ำ	41.49	30.76	31.16	36.96	18.98

หมายเหตุ คะแนนสูงหมายถึงการให้ความสำคัญในลักษณะนั้น ๆ

ตาราง 5 เฉลี่ยทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศและสหศึกษา
ผู้มีฐานะเศรษฐกิจทางครอบครัว สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	ทัศนคติต่อเพื่อนต่างเพศ
เอกเพศ	ชาย	สูง	32.62
		กลาง	31.57
		ต่ำ	31.08
	หญิง	สูง	26.76
		กลาง	25.95
		ต่ำ	26.60
สหศึกษา	ชาย	สูง	33.27
		กลาง	31.27
		ต่ำ	31.60
	หญิง	สูง	28.67
		กลาง	26.98
		ต่ำ	25.71

หมายเหตุ คะแนนสูงหมายถึงทัศนคติในทางที่ดี

ตาราง 6 เนลี่ยความกังวลใจอันมีสาเหตุมาจากบุคคลต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียน
เอกเพศและสหศึกษา ผู้มาจากการอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	ความกังวลใจเกิดจาก					
			บิดา	มารดา	ครู	เพื่อน	คนอื่น	ตนเอง
เอกเพศ	ชาย	สูง	20.98	19.42	23.00	20.76	23.62	30.72
		กลาง	20.96	18.16	22.20	23.34	24.06	32.40
		ต่ำ	22.87	21.00	23.09	23.72	26.64	35.04
	หญิง	สูง	19.20	16.77	19.53	21.27	21.43	31.92
		กลาง	22.93	21.20	21.82	24.10	25.12	32.48
		ต่ำ	25.04	23.07	22.69	22.24	29.27	30.40
สหศึกษา	ชาย	สูง	16.54	15.60	18.62	17.42	19.26	36.32
		กลาง	17.79	17.40	20.05	17.58	20.45	36.88
		ต่ำ	20.71	18.87	19.05	19.99	22.85	34.80
	หญิง	สูง	19.40	18.57	20.20	21.00	21.10	30.88
		กลาง	21.83	18.60	20.72	22.05	23.25	33.84
		ต่ำ	20.58	19.31	15.42	21.04	22.33	33.68

หมายเหตุ คะแนนสูงแสดงถึงความกังวลใจในระดับสูง

ตาราง 7 เฉลี่ยระดับความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียนเอกเพศ และ สหศึกษาผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	ความกังวลใจในเรื่อง		
			การเรียน	การเงิน	การทำงานประจำ
เอกเพศ	ชาย	สูง	13.10	12.88	14.92
		กลาง	13.85	13.11	15.15
		ต่ำ	14.45	14.64	16.93
	หญิง	สูง	12.45	12.07	13.23
		กลาง	13.90	13.55	16.00
		ต่ำ	14.10	15.96	16.44
สหศึกษา	ชาย	สูง	12.05	10.50	12.40
		กลาง	12.75	11.70	13.42
		ต่ำ	12.90	13.43	14.53
	หญิง	สูง	12.35	11.43	15.13
		กลาง	13.75	13.35	14.40
		ต่ำ	12.60	13.58	13.47

หมายเหตุ คะแนนสูงแสดงถึงความกังวลใจในระดับสูง

ตาราง 8 เนลี่ยมการให้ความสำคัญต่อเรื่องที่ ๑ ของนักเรียนชาย หญิง แบ่งตามฐานะ
ประเภทของโรงเรียน

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	การให้ความสำคัญในเรื่อง				
			การศึกษา	ความประพฤติ	ฐานะของ	รูปลักษณะ	สังคมบ้าน
เอกเพศ	ชาย	สูง	5.76	5.65	5.48	5.07	4.9
		กลาง	5.79	5.77	5.49	4.71	4.8
		ต่ำ	5.16	5.59	5.56	4.64	4.6
	หญิง	สูง	6.08	5.81	4.86	4.98	4.6
		กลาง	6.13	6.04	5.21	5.05	5.0
		ต่ำ	6.12	5.96	5.36	4.76	4.7
สหศึกษา	ชาย	สูง	5.82	5.98	5.20	4.77	4.6
		กลาง	5.93	5.90	5.65	4.83	4.9
		ต่ำ	5.47	5.58	5.41	4.33	4.6
	หญิง	สูง	5.87	5.96	4.92	4.98	4.6
		กลาง	6.06	6.04	5.50	5.02	4.9
		ต่ำ	6.14	5.97	5.72	4.68	4.3

หมายเหตุ คะแนนสูงแสดงถึงการให้ความสำคัญมากในเรื่องนั้น ๆ

ตาราง 9 เฉลี่ยการเปรียบเทียบคนเองกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิง แบ่งตาม
ฐานะและปรัชญาของโรงเรียน

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	การเปรียบเทียบคนเองกับผู้อื่นในเรื่อง			
			การศึกษา	ความประพฤติของคนฐานะของครอบครัว	เกี่ยวกับคุณ	
เอกเพศ	ชาย	สูง	4.32	4.92	4.95	4.47
		กลาง	4.69	4.94	4.98	4.54
		ต่ำ	4.29	4.54	4.32	3.96
	หญิง	สูง	4.55	5.35	5.45	4.97
		กลาง	4.63	5.19	4.98	4.64
		ต่ำ	4.71	5.15	4.70	4.39
สหศึกษา	ชาย	สูง	4.64	4.80	5.16	4.60
		กลาง	4.47	4.83	4.75	4.37
		ต่ำ	4.45	4.78	4.25	4.97
	หญิง	สูง	4.37	4.62	5.40	4.94
		กลาง	4.26	4.76	4.83	4.60
		ต่ำ	4.32	5.00	4.72	4.51

หมายเหตุ คะແນนสูงแสดงถึงความเห็นอกว่าของผู้ตอบเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ

ตาราง 9 (ต่อ)

โรงเรียน	เพศ	วัย	การเปรียบเทียบคนเงenkับผู้อื่นในเรื่อง		
			ท่าทางของตน	การแสดงกาย	สังคมปฏิบัติ
เอกเพศ	ชาย	สูง	4.76	4.95	4.03
		กลาง	4.94	5.02	4.42
		ต่ำ	4.72	4.64	4.17
	หญิง	สูง	4.96	5.28	4.24
		กลาง	4.74	5.24	4.25
		ต่ำ	4.66	4.98	4.23
สหศึกษา	ชาย	สูง	4.87	4.92	4.29
		กลาง	4.90	5.01	4.31
		ต่ำ	4.71	4.64	4.08
	หญิง	สูง	4.55	5.02	4.85
		กลาง	4.69	5.03	4.17
		ต่ำ	4.38	4.87	4.08

ตาราง 10 เฉลี่ยระดับการแสดงออกต่าง ๆ เมื่อเกิดความกังวลใจของนักเรียนชายหญิงในโรงเรียน
เอกเพศ และสหศึกษา ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ สูง กลาง และต่ำ

โรงเรียน	เพศ	ฐานะ	การแสดงออกต่าง ๆ เมื่อเกิดความกังวลใจ		
			การก้าว舞	การระงับความรู้สึก	การใช้เหตุผล
เอกเพศ	ชาย	สูง	29.89	31.36	34.20
		กลาง	30.84	30.91	34.06
		ต่ำ	30.23	31.53	35.79
	หญิง	สูง	30.64	32.00	36.97
		กลาง	30.96	30.58	34.83
		ต่ำ	29.04	29.33	33.47
สหศึกษา	ชาย	สูง	31.19	31.08	35.72
		กลาง	31.61	29.52	35.00
		ต่ำ	31.53	33.20	35.71
	หญิง	สูง	29.40	30.10	33.30
		กลาง	31.30	31.30	35.65
		ต่ำ	31.93	33.40	36.98

หมายเหตุ.....จะเห็นสูงสำหรับข้อมูลประเภทการก้าว舞 แสดงถึงการแสดงความก้าว舞
ในระดับต่ำ สำหรับข้อมูลอีกสองประเภทคะแนนสูงหมายถึงการตอบสนอง
ในระดับสูง

ภาคผนวก ค.

รายชื่อโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือในการวิจัย

1. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
2. โรงเรียนสตรีวิทยา
3. โรงเรียนเบญจมราชลัย
4. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ
5. โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์
6. โรงเรียนสตรีวัฒนาพ猛地ราม
7. โรงเรียนกรีอุยธยา
8. โรงเรียนวัดราชทูทอง
9. โรงเรียนวัดสุวรรณารามวิทยาคม
10. โรงเรียนวัดมกุฎกษัตริย์
11. โรงเรียนทวีธาภิเศก
12. โรงเรียนสตรีเครชฐบุตรบำเพ็ญ
13. โรงเรียนสตรีวัคระมะง
14. โรงเรียนวัดสังเวช
15. โรงเรียนกุนหนែງสุธรรมวิทยาคม